

EVROPSKÝ
PARLAMENT

RADA EVROPSKÉ UNIE

EVROPSKÁ
KOMISE

SPOLEČNÁ RUKOVĚŤ
PRO PREZENTACI
A
REDAKCI
AKTŮ PŘIJÍMANÝCH
ŘÁDNÝM LEGISLATIVNÍM POSTUPEM

Vydání z října 2023

PŘEDMLUVA

Při redakci textů právních aktů přijímaných řádným legislativním postupem mohou Evropský parlament, Rada a Komise využívat Společnou praktickou příručku, kterou společně přijaly¹. Nicméně Společná praktická příručka má velmi široký rozsah, neboť se vztahuje na veškeré právní akty Unie. Mimoto Společná praktická příručka obsahuje základní pokyny k redakci právních textů, ale neobsahuje podrobná pravidla pro jejich prezentaci ani neobsahuje mnoho vzorových ustanovení. Z těchto důvodů je vhodné doplnit ji o dokument, který by obsahoval pokyny týkající se prezentace aktů přijímaných řádným legislativním postupem a jejich vzorových ustanovení. Právě toto je účelem této rukověti, kterou vypracovaly právní a právně-jazykové služby těchto tří orgánů. Společná rukověť usnadní spolupráci mezi Evropským parlamentem, Radou a Komisí v rámci řádného legislativního postupu v duchu společného prohlášení ze dne 13. června 2007².

Společnou rukověť vypracovaly administrativní útvary, a není proto závazná pro politické orgány, které se účastní legislativního procesu. Výhradním cílem rukověti, obzvláště tam, kde navrhuje vzorová ustanovení, je poskytnout osobám, které se podílejí na redakci právních aktů, soubor nástrojů, které mohou pomoci nalézt řešení v příslušných případech.

Společná rukověť se kromě toho zaměřuje na konečnou podobu legislativních aktů tak, jak jsou přijaty na konci legislativního postupu. Znění dřívějších verzí těchto textů, zejména návrhu Komise, se může v řadě případů lišit, například proto, že různé fáze řádného legislativního postupu nebyly v dané době ještě známy.

Formulace použité v autonomních aktech orgánů, které nebyly přijaty řádným legislativním postupem, se mohou od formulací navrhovaných touto společnou rukověť lišit.

¹ Společná praktická příručka Evropského parlamentu, Rady a Komise pro osoby podílející se na redakci právních předpisů Evropské unie".

Aktualizovaná verze příručky z roku 2014 je obsažena v příloze I.

² Společné prohlášení Evropského parlamentu, Rady a Komise ze dne 13. června 2007 o praktických opatřeních pro postup spolurozhodování (článek 251 Smlouvy o ES) (Úř. věst. C 145, 30.6.2007, s. 5).

OBSAH

A.	ČÁST A — VZORY AKTŮ	1
B.	ČÁST B — STANDARDNÍ STRUKTURA NORMATIVNÍ ČÁSTI	9
C.	ČÁST C — VZOROVÁ USTANOVENÍ	11
C.1.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE AKTŮ V PŘENESENÉ PRAVOMOCI	11
C.1.1.	Bod odůvodnění	11
C.1.2.	Články	12
C.1.2.1.	Článek nebo články, kterými se přenáší pravomoc	12
C.1.2.2.	Článek o výkonu přenesené pravomoci	13
C.1.2.3.	Článek, který se doplní v případě postupu pro naléhavé případy	14
C.2.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚCÍCH AKTŮ ..	15
C.2.1.	Prováděcí akty, které podléhají kontrole členských států	15
C.2.1.1.	Body odůvodnění	15
C.2.1.1.1.	Bod odůvodnění, který musí akt obsahovat, pokud základní akt stanoví prováděcí pravomoci podléhající kontrole členských států	15
C.2.1.1.2.	Body odůvodnění, které musí akt obsahovat ve zvláštních případech	16
C.2.1.2.	Články	16
C.2.2.	Vzorová ustanovení týkající se prováděcích aktů, které nepodléhají kontrole členských států	19
C.3.	VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO KODIFIKOVANÁ ZNĚNÍ	21
C.3.1.	Název	21
C.3.2.	Body odůvodnění	22
C.3.2.1.	První bod odůvodnění	22
C.3.2.2.	Poslední bod odůvodnění v případě kodifikovaného znění směrnice	22

C.3.3.	Články.....	23
C.3.3.1.	Článek o zrušení nařízení nebo rozhodnutí	23
C.3.3.2.	Článek o zrušení směrnice	23
C.3.4.	Standardní přílohy používané v kodifikovaných zněních	24
C.3.4.1.	V aktech kodifikujících nařízení nebo rozhodnutí	24
C.3.4.2.	V aktech kodifikujících směrnice	24
C.3.4.3.	Ve všech kodifikovaných zněních	25
C.4.	VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO PŘEPRACOVANÁ ZNĚNÍ.....	26
C.4.1.	Název	26
C.4.2.	Standardní body odůvodnění a články používané v přepracovaných zněních směrnic	26
C.4.2.1.	První bod odůvodnění.....	26
C.4.2.2.	Závěrečné body odůvodnění.....	27
C.4.2.3.	Články předcházející závěrečnému článku o určení aktu	28
C.4.3.	Standardní body odůvodnění a články používané v přepracovaných zněních nařízení a rozhodnutí.....	31
C.4.3.1.	První bod odůvodnění.....	31
C.4.3.2.	Článek předcházející závěrečnému článku o vstupu v platnost	32
C.4.4.	Přílohy.....	32
C.4.4.1.	V přepracovaném znění směrnice,	32
C.4.4.2.	V přepracovaném znění nařízení nebo rozhodnutí, které bylo změněno	34
C.4.4.3.	Ve všech přepracovaných aktech	34
C.5.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE ZÁSAD SUBSIDIARITY A PROPORCIONALITY	35
C.5.1.	Subsidiarita a proporcionalita	35
C.5.2.	Proporcionalita	36
C.5.3.	Výjimka týkající se lhůty pro předložení odůvodněného stanoviska vnitrostátními parlamenty.....	36

C.6.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE KONZULTACÍ NEUPRAVENÝCH SMLOUVAMI	37
C.7.	VZOROVÁ USTANOVENÍ STANOVUJÍCÍ DEFINICE.....	37
C.8.	VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO POZMĚŇUJÍCÍ AKTY	38
C.8.1.	Uvozující slova	38
C.8.1.1.	V případě více změn aktu	38
C.8.1.2.	V případě více změn v téže části textu.....	39
C.8.2.	Nahrazení	39
C.8.3.	Vložení	40
C.8.3.1.	Vzorová znění	40
C.8.3.2.	Číslování.....	41
C.8.4.	Doplnění.....	41
C.8.4.1.	Vzorová znění	41
C.8.4.2.	Číslování.....	42
C.8.5.	Zrušení.....	42
C.8.5.1.	Vzorová znění	42
C.8.5.2.	Číslování.....	43
C.8.6.	V případě změn jedné nebo více příloh	43
C.8.6.1.	Standardní úprava (změny obsažené v příloze)	43
C.8.6.2.	Zvláštní pravidlo pro prezentaci v případě jediné změny (přímou změnou v člancích)	45
C.8.7.	Změny netýkající se určitého jazyka.....	45
C.9.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE ZRUŠENÍ A PRODLOUŽENÍ PLATNOSTI	46
C.9.1.	Zrušení.....	46
C.9.2.	Prodloužení platnosti	46

C.10.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE VSTUPU V PLATNOST A POUŽITELNOSTI	46
C.10.1.	Vstup v platnost	46
C.10.2.	Použitelnost	47
C.11.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PŘÍMÉ POUŽITELNOSTI A ČLENSKÝCH STÁTŮ, JIMŽ JE AKT URČEN	48
C.11.1.	Přímá použitelnost nařízení	48
C.11.2.	Členské státy, jimž je určena směrnice.....	48
C.11.3.	Členské státy, jimž je určeno rozhodnutí	49
C.12.	VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO AKTY TÝKAJÍCÍ SE SCHENGENSKÉHO AQUIS A JINÉ AKTY, NA NĚŽ SE VZTAHUJE ČÁST TŘETÍ HLAVA v SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ EU.....	49
C.12.1.	Akty týkající se schengenského <i>acquis</i>	49
C.12.1.1.	Island a Norsko - účast na uplatňování.....	49
C.12.1.2.	Švýcarsko - účast na uplatňování na základě některého z článků Smlouvy o fungování EU kromě článků 82 až 89 (dříve část třetí hlava IV Smlouvy o ES).....	50
C.12.1.3.	Švýcarsko - účast na uplatňování na základě některého z článků 82 až 89 Smlouvy o fungování EU (dříve hlava VI Smlouvy o EU)51	
C.12.1.4.	Lichtenštejnsko - účast na uplatňování na základě některého z článků Smlouvy o fungování EU kromě článků 82 až 89 (dříve část třetí hlava IV Smlouvy o ES)	52
C.12.1.5.	Lichtenštejnsko - účast na uplatňování na základě některého z článků 82 až 89 Smlouvy o fungování EU (dříve hlava VI Smlouvy o EU)	53
C.12.1.6.	Island, Lichtenštejnsko, Norsko a Švýcarsko - účast ve výborech	54
C.12.1.7.	Dánsko - neúčast (s možností přistoupení).....	54

C.12.1.8.	Irsko - účast	54
C.12.1.9.	Irsko - neúčast.....	55
C.12.1.10.	Nové členské státy, pro něž schengenské <i>acquis</i> dosud plně nenabýlo účinku	55
C.12.2.	Jiné akty, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU (akty, které nerozvíjejí schengenské <i>acquis</i>)...	55
C.12.2.1.	Dánsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení.....	55
C.12.2.2.	Irsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení - neúčast	56
C.12.2.3.	Irsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení - účast	56
C.12.2.4.	Akty, které nahrazují dosavadní akt, jímž je Irsko vázáno (de facto přepřacované znění)	56
C.13.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVEDENÍ SMĚRNIC VE VNITROSTÁTNÍM PRÁVU	57
C.13.1.	Uplatňování každým členských státem ve stanovené lhůtě nebo do stanovené lhůty.....	57
C.13.2.	Uplatňování ve všech členských státech od stejného dne	58
C.13.3.	Přijetí a zveřejnění každým členským státem ve stanovené lhůtě nebo do stanovené lhůty	58
C.13.4.	Členské státy, které již přijaly ustanovení v souladu s požadavky směrnice	58
C.13.5.	Pouze právo přijmout opatření.....	59
C.13.6.	Vztah mezi ustanoveními směrnice a prováděcími opatřeními členských států	59
C.14.	VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE SANKCÍ NA VNITROSTÁTNÍ ÚROVNI.....	59
C.14.1.	V nařízení	59
C.14.2.	Ve směrnici.....	59

D.	ČÁST D — DODATEČNÁ REDAKČNÍ PRAVIDLA	60
D.1.	ÚPLNÝ NÁZEV	60
D.1.1.	Obecné poznámky	60
D.1.2.	Příslušná oblast	60
D.1.3.	Číslování.....	60
D.1.4.	Název	61
D.1.4.1.	Stručnost.....	61
D.1.4.2.	Pozměňující akty nebo zrušující akty	61
D.1.4.3.	Kodifikovaná a přepracovaná znění	62
D.1.4.4.	Změna služebního řádu úředníků	63
D.2.	PRÁVNÍ VÝCHODISKA	63
D.2.1.	Obecné poznámky	63
D.2.2.	Právní východiska týkající se právního základu	63
D.2.3.	Právní východiska týkající se návrhu aktu předloženého normotvůrci	63
D.2.4.	Právní východisko týkající se postoupení návrhu aktu vnitrostátním parlamentům	64
D.2.5.	Právní východiska týkající se konzultací.....	64
D.2.5.1.	Konzultace bez vydání stanoviska	64
D.2.5.2.	V případě vydání více než jednoho stanoviska	64
D.2.5.3.	Nepovinná konzultace upravená Smlouvami.....	65
D.2.5.4.	Konzultace v případech neupravených Smlouvami	65
D.2.6.	Právní východisko k legislativnímu postupu	65
D.2.6.1.	Přijetí v prvním čtení.....	65
D.2.6.2.	Přijetí v druhém čtení.....	66
D.2.6.3.	Přijetí ve třetím čtení	66

D.3.	BODY ODŮVODNĚNÍ	67
D.4.	NORMATIVNÍ ČÁST	67
D.4.1.	Obecné poznámky	67
D.4.2.	Standardní struktura	67
D.4.3.	Jednotky členění.....	68
D.4.4.	Výčet	69
D.4.4.1.	Výčet ve větě neobsahující návětí	69
D.4.4.2.	Výčet, jemuž předchází návětí	69
D.4.4.3.	Výčet v tabulkách	71
D.4.5.	Názvy a obsah.....	71
D.5.	PŘÍLOHY.....	71
D.5.1.	Obecné poznámky	71
D.5.2.	Forma, styl a číslování příloh	71
D.5.3.	Obsah	73
D.6.	VNITŘNÍ ODKAZY	73
D.6.1.	Obecné poznámky	73
D.6.2.	Obecné odkazy na akt	73
D.6.3.	Odkazy na právní východiska	73
D.6.4.	Odkazy na body odůvodnění	73
D.6.5.	Odkazy na normativní část.....	73
D.6.5.1.	Používaná terminologie	73
D.6.5.2.	Struktura odkazu	74
D.6.5.3.	Několikanásobné odkazy.....	75
D.6.5.4.	Výrazy, jež by se neměly v odkazu používat.....	76
D.6.6.	Odkazy na přílohy	77

D.7.	VNĚJŠÍ ODKAZY	78
D.7.1.	Obecné poznámky	78
D.7.2.	Odkazy na akty primárního práva	78
D.7.2.1.	Smlouvy	78
D.7.2.2.	Protokoly	80
D.7.2.3.	Akty o přistoupení	80
D.7.3.	Odkazy na ostatní právní akty	81
D.7.3.1.	Identifikace aktu, na nějž se odkazuje.....	81
D.7.3.2.	Identifikace bodů odůvodnění, na nějž se odkazuje.....	84
D.7.3.3.	Identifikace místa v normativní části, na nějž se odkazuje	84
D.7.3.4.	Identifikace přílohy, na niž se odkazuje	84
D.7.4.	Odkazy na Listinu základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv (EÚLP)	85
D.7.5.	Odkazy na usnesení a rozhodnutí Evropského parlamentu ...	85
D.7.6.	Odkazy na usnesení Rady	85
D.7.7.	Odkazy na sdělení Komise	85
D.7.8.	Odkazy na rozhodnutí Soudního dvora	86
D.7.9.	Odkazy na mezinárodní dohody	87
D.7.10.	Odkazy na akty mezinárodních organizací.....	88
D.7.11.	Odkazy na právně nezávazné akty	88
D.7.12.	Odkazy na <i>Úřední věstník Evropské unie</i>	88
D.8.	DYNAMICKÉ A STATICKÉ ODKAZY	88
D.8.1.	Dynamické odkazy	88
D.8.2.	Statické odkazy	89

D.9.	ODKAZY NA CELKY	90
D.9.1.	Odkazy na Unii a Euratom	90
D.9.2.	Odkazy na orgány a instituce Unie	90
D.9.3.	Odkazy na členské státy	92
D.9.4.	Odkazy na třetí země	92
D.10.	DATA A LHŮTY	92
D.10.1.	Obecné poznámky	92
D.10.2.	Pozměňující akty	94
D.10.3.	Začátek doby	95
D.10.4.	Konec doby	95
D.10.5.	Lhůty	95
D.11.	ODKAZY NA JAZYKY	96
D.12.	POZNÁMKY POD ČAROU A POKYNY PRO ÚŘAD PRO PUBLIKACE	96
PŘÍLOHA I	Společná praktická příručka Evropského parlamentu, Rady a Komise pro osoby podílející se na redakci právních předpisů Evropské unie	
PŘÍLOHA II	Obecná struktura aktu přijatého řádným legislativním postupem	

Označování použité v této rukověti

Za účelem usnadnění čitelnosti používá tato rukověť následující označování: v celém textu je použit typ písma „Verdana“, kromě textu, který má být součástí textu legislativního aktu, kde je použito typu písma „Times new Roman“. Dále používá rukověť pro standardní formulace následující označování:

...	jakékoliv znění, bez uvedení příkladu
[xxxx]	jakékoliv znění, s uvedením příkladu
[xxxx/xxxx]	uvedení jediných možných variant
[xxxx/xxxx/....]	uvedení příkladů s možností jiných alternativ
xxxxx(xx)	uvedení možností specifických pro konkrétní jazyk, jako například ženský/mužský rod, jednotné/množné číslo
[xxxxxxxxxxxxx]	vysvětlivky (ve Verdaně)

A. ČÁST A — VZORY AKTŮ

Znění aktu	Komentář
NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ze dne ... [o ...]	A.1. Název nařízení: Použijí se obecná pravidla: viz bod 8 Společné praktické příručky („dále jen „SPP“) a bod D.1. Zvláštní pravidla a znění: – pozměňující akty: viz body 8.3, 18.9 a 18.10 SPP a bod D.1.4.2 – kodifikované znění: viz bod C.3.1 – přepracované znění: viz bod C.4.1
SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) [2015]/[1] ze dne ... [o ...]	A.2. Název směrnice: Použijí se obecná pravidla: viz bod 8 SPP a bod D.1 Zvláštní pravidla a znění: – pozměňující akty: viz body 8.3, 18.9 a 18.10 SPP a bod D.1.4.2 – kodifikované znění: viz bod C.3.1 – přepracované znění: viz bod C.4.1
ROZHODNUTÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) [2015]/[1] ze dne ... [o ...]	A.3. Název rozhodnutí: Použijí se obecná pravidla: viz bod 8 SPP a bod D.1 Zvláštní pravidla a znění: – pozměňující akty: viz body 8.3, 18.9 a 18.10 SPP a bod D.1.4.2 – kodifikované znění: viz bod C.3.1 – přepracované znění: viz bod C.4.1

Znění aktu	Komentář
(kodifikované znění)	B. Výraz, který se použije ve všech kodifikovaných zněních. Viz bod C.3.1
(přepracované znění)	C. Výraz, který se použije ve všech přepracovaných zněních. Viz bod C.4.1
(Text s významem pro EHP)	D. Slova, která se použijí v textech, jejichž předmět spadá do působnosti Dohody o Evropském hospodářském prostoru.
EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,	E. Slova, která se použijí ve všech aktech.
s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek (články)... této smlouvy,	F. Slova, která se použijí ve všech aktech. Označte právní základ aktu ve Smlouvě o fungování EU. Další použitelná pravidla viz body 9.1 , 9.3 , 9.4 , 9.6 , 9.8 a 9.13 SPP a bod D.2.2
s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména na článek (články) ... této smlouvy,	G. Slova, která se použijí pouze tehdy, má-li akt dvojí právní základ, jeden ve Smlouvě o fungování EU a druhý ve Smlouvě o Euratomu. Označte právní základ aktu ve Smlouvě o Euratomu. Další použitelná pravidla viz body 9.1 , 9.3 , 9.4 , 9.6 , 9.8 a 9.13 SPP a bod D.2.2

Znění aktu	Komentář
s ohledem na návrh Evropské komise,	H.1. Slova, která se použijí, pokud byl řádný legislativní postup zahájen na návrh Komise.
s ohledem na podnět ... [názvy členských států],	H.2. Slova, která se použijí, pokud byl řádný legislativní postup zahájen z podnětu jedné čtvrtiny členských států (možné právní základy: kapitola 4 a 5 hlavy V části třetí Smlouvy o fungování EU týkající se justiční spolupráce v trestních věcech a policejní spolupráce).
s ohledem na žádost Soudního dvora,	H.3. Slova, která se použijí, pokud byl řádný legislativní postup zahájen na žádost Soudního dvora (možné právní základy: články 257 a 281 Smlouvy o fungování EU, jakož i Statut Soudního dvora).
s ohledem na doporučení Evropské centrální banky,	H.4. Slova, která se použijí, pokud byl řádný legislativní postup zahájen na doporučení Evropské centrální banky (možný právní základ: čl. 129 odst. 3 Smlouvy o fungování EU).
po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,	I. Slova, která se použijí ve všech aktech (a to i v případě, že akt se týká oblasti, která spadá do výlučné pravomoci Unie).

Znění aktu	Komentář
s ohledem na stanovisko Evropské komise,	J. Slova, která se použijí v případě, že Komise vydala stanovisko podle čl. 294 odst. 15 druhého pododstavce Smlouvy o fungování EU. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud po konzultaci Komise stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.
s ohledem na stanovisko Soudního dvora,	K. Slova, která se použijí v případě, že Soudní dvůr vydal stanovisko stanovené právním základem aktu. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud po konzultaci Soudní dvůr stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Pro další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.

Znění aktu	Komentář
s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky,	L. Slova, která se použijí v případě, že Evropská centrální banka vydala stanovisko stanovené právním základem aktu nebo v čl. 127 odst. 4 Smlouvy o fungování EU. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud po konzultaci, Evropská centrální banka stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Pro další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.
s ohledem na stanovisko Účetního dvora,	M. Slova, která se použijí v případě, že Evropský účetní dvůr vydal stanovisko stanovené právním základem aktu nebo v čl. 287 odst. 4 druhém pododstavci Smlouvy o fungování EU. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud poté, co byl konzultován, Evropský účetní dvůr stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Pro další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.

Znění aktu	Komentář
s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru,	N. Slova, která se použijí v případě, že Evropský hospodářský a sociální výbor vydal stanovisko stanovené právním základem aktu nebo v článku 304 Smlouvy o fungování EU. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud poté, co byl konzultován, Evropský hospodářský a sociální výbor stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Pro další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.
s ohledem na stanovisko Výboru regionů,	O. Slova, která se použijí v případě, že Výbor regionů vydal stanovisko stanovené právním základem aktu nebo v článku 307 Smlouvy o fungování EU. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod 9.10 SPP. Pokud poté, co byl konzultován, Výbor regionů stanovisko nevydá, musí se znění právního východiska upravit: viz bod D.2.5.1. Pro další pravidla, která se použijí, viz body D.2.5.2, D.2.5.3 a D.2.5.4.
v souladu s řádným legislativním postupem,	P.1. Slova, která se použijí, pokud byl akt přijat v prvním nebo v druhém čtení. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz body D.2.6.1 a D.2.6.2.
v souladu s řádným legislativním postupem, s ohledem na společný návrh schválený dohodovacím výborem dne ...,	P.2. Slova, která se použijí, pokud byl akt přijat ve třetím čtení. Pro poznámku pod čarou, která toto právní východisko doprovází, viz bod D.2.6.3.

Znění aktu	Komentář
vzhledem k těmto důvodům:	Q. Slova, která se použijí ve všech aktech.
(1) ... (2) (...)...	R. Každý akt obsahuje jeden nebo více bodů odůvodnění. Obecná pravidla platná pro body odůvodnění: viz body 10 and 11 SPP a bod D.3. Zvláštní pravidla a znění: – akty v přenesené pravomoci: viz bod C.1.1, – prováděcí akty: viz body C.2.1.1 a C.2.2, – kodifikovaná znění: viz bod C.3.2, – přepracovaná znění: viz body C.4.2.1 a C.4.2.2 ve vztahu ke směrnícím a bod C.4.3.1 ve vztahu k nařízením a rozhodnutím, – proporcionalita a subsidiarita: viz bod 10.15 SPP a bod C.5, – konzultace, které nejsou stanoveny Smlouvami: viz bod C.6, – pozměňující akty: viz body 18.11 a 18.12 SPP, – akty týkající se schengenského <i>acquis</i> a jiné akty, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU: viz bod C.12.
PŘIJALY TOTO NAŘÍZENÍ:	S.1. Slova, která se použijí ve všech nařízeních.
PŘIJALY TUTO SMĚRNICI:	S.2. Slova, která se použijí ve všech směrnících.

Znění aktu	Komentář
PŘIJALY TOTO ROZHODNUTÍ:	S.3. Slova, která se použijí ve všech rozhodnutích.
<i>Článek 1</i> <i>Článek 2</i>	T. Pokud akt obsahuje jen jeden článek, použije se namísto těchto slov slovo „Jediný článek“. Články mohou být seskupeny do částí, hlav, kapitol a oddílů nebo rozděleny do odstavců, pododstavců, písmen, bodů a odrážek: viz body 4.4, 4.5, 7.3 a 15.4 SPP a bod D.4.3 Pro standardní strukturu normativní části, viz část B. Pro obecná pravidla, která se použijí pro normativní část: viz body 12 až 15 SPP a bod D.4.
V ... dne ...	U. Slova, která se použijí ve všech aktech. Nevyplňuje se do doby, než jsou známy místo a den podpisu předsedou/předsedkyní Parlamentu a předsedou/předsedkyní Rady.
<i>Za Evropský parlament</i> <i>Za Radu</i> <i>předseda nebo předsedkyně</i> <i>předseda nebo předsedkyně</i>	V. Slova, která se použijí ve všech aktech.
PŘÍLOHA	W. Slova, která se použijí, pokud akt obsahuje jednu nebo více příloh. Obecná pravidla, která se použijí pro přílohy: viz bod 22 SPP a bod D.5. Zvláštní pravidla a znění: – kodifikovaná znění: viz bod C.3.4 – přepracovaná znění: viz bod C.4.4 – pozměňující akty: viz bod C.9.6

B. ČÁST B – STANDARDNÍ STRUKTURA NORMATIVNÍ ČÁSTI

Nakolik je to možné, měla by mít normativní část standardní strukturu. Proto je obvykle třeba se zabývat oblastí úpravy podle pořadí uvedeného v následující tabulce. Ne všechny prvky obsažené v této tabulce se vyskytují v každém aktu: měly by být použity pouze tehdy, jsou-li pro určitý akt vhodné.

Prvek	Komentář
1.Předmět	„Předmětem“ je to, čím se akt zabývá. Viz bod 13 SPP.
2.Oblast působnosti	„Oblast působnosti“ uvádí kategorie skutkových nebo právních okolností a osoby, na které se akt vztahuje. Viz body 4.2.1 a 13 SPP.
3.Definice	Viz pravidla uvedená v bodech 6 a 14 SPP a ustanovení uvedená v bodě C.7 .
4.Práva a povinnosti	Ustanovení týkající se práv a povinností tvoří vlastní normativní část aktu a jejich forma závisí na účelu aktu a míře složitosti systému, který zavádějí. Viz bod 15 SPP.
5.Akty v přenesené pravomoci	Viz pravidla a ustanovení uvedená v bodě C.1.2
6.Prováděcí akty	Viz pravidla a ustanovení uvedená v bodě C.2.1.2
7.Procesní ustanovení	
8.Sankce na vnitrostátní úrovni	Viz pravidla uvedená v bodě C.14
9.Prostředky nápravy, které mají být zaručeny	

Text aktu	Komentář
10.Ustanovení pozměňující dřívější akty	Viz pravidla a ustanovení uvedená v bodech 18 a 19 SPP, jakož i v bodě C.8
11.Zrušení aktů nebo prodloužení jejich platnosti	Viz: • pravidla uvedená v bodě 21 SPP, • ustanovení uvedená v bodě C.9, • ustanovení pro kodifikovaná znění uvedená v bodě C.3.3, • ustanovení pro přepracovaná znění uvedená v bodech C.4.2.3 a C.4.3.2. Za účelem uvedení důvodů pro zrušení viz bod 10.6 SPP.
12.Přechodná ustanovení	Viz bod 15.1 SPP
13.Vzájemná spolupráce a předávání informací	
14.Budoucí hodnocení a přezkum aktu	
15.Provedení ve vnitrostátním právu	Viz: • pravidla uvedená v bodech 20.13 a 20.14 SPP, • obecné ustanovení uvedené v bodě C.13, • zvláštní ustanovení pro přepracovaná znění uvedené v bodě C.4.2.3
16.Vstup v platnost a použitelnost	Viz: • pravidla uvedená v bodech 20.1 až 20.12 SPP, • obecné ustanovení uvedené v bodě C.10, • zvláštní ustanovení pro přepracovaná znění směrnic uvedené v bodě C.4.2.3
17.Přímá použitelnost nebo určení aktu	Viz ustanovení uvedené v bodě C.11

C. ČÁST C — VZOROVÁ USTANOVENÍ

C.1. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE AKTŮ V PŘENESENÉ PRÁVOMOCI³

C.1.1. Bod odůvodnění

„(...) Za účelem ... [účel přenesení pravomoci] by měla být na Komisi přenesena pravomoc přijímat akty v souladu s článkem 290 Smlouvy o fungování Evropské unie, pokud jde o ... [obsah a rozsah přenesené pravomoci]. Je obzvláště důležité, aby Komise v rámci přípravné činnosti vedla odpovídající konzultace, a to i na odborné úrovni, a aby tyto konzultace probíhaly v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů*. Pro zajištění rovné účasti na vypracovávání aktů v přenesené pravomoci obdrží Evropský parlament a Rada veškeré dokumenty současně s odborníky z členských států a jejich odborníci mají automaticky přístup na zasedání skupin odborníků Komise, jež se věnují přípravě aktů v přenesené pravomoci.

* Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj.“

Pokud legislativní akt stanoví řadu přenesení pravomocí, lze čitelnost první věty bodu odůvodnění zlepšit použitím prezentace formou odrážek, přičemž každá odrážka stanoví obsah a rozsah jednotlivého přenesení. Při použití této prezentace tvoří poslední dvě věty bodu odůvodnění druhý pododstavec.

³ Právní rámec: - Článek 290 [Smlouvy o fungování EU](#)
- Obecná shoda mezi Evropským parlamentem, Radou Evropské unie a Evropskou komisí o aktech v přenesené pravomoci, která je přílohou Interinstitucionální dohody ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů (Úř. věst. L 123, 12.5.2016, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_interinstit/2016/512/oj).

Bod 3 výše uvedené obecné dohody a bod [10.16](#) SPP stanoví používání těchto vzorových ustanovení, pokud je to možné.

C.1.2. Články

Ustanovení nezbytná pro přenesení pravomoci se skládají ze dvou částí:

- z přenesení pravomoci jako takové (viz bod C.1.2.1);
- z podrobností týkajících se postupu, který je třeba dodržovat při výkonu pravomoci (viz body C.1.2.2 a C.1.2.3).

Ustanovení, kterými se přenáší pravomoci, mohou být umístěna blízko příslušného věcného ustanovení, na konci příslušné vyšší jednotky členění (části, hlavy, kapitoly nebo oddílu) nebo ke konci aktu. V každém případě je třeba dbát na to, aby táž pravomoc nebyla přenesena na více než jednom místě.

Ustanovení, která podrobně upravují postup, se umístí na konci aktu.

C.1.2.1. Článek nebo články, kterými se přenáší pravomoc

„[Komise přijme/Komisi je svěřena pravomoc přijímat] v souladu s článkem [A] akty v přenesené pravomoci, pokud jde o ...[obsah a rozsah přenesené pravomoci].“⁴

Odstavec, který se doplní v případě postupu pro naléhavé případy:

„Ve zvláště závažných naléhavých případech týkajících se [...] se na akty v přenesené pravomoci podle tohoto článku použije postup stanovený v článku [B].“

⁴ Je třeba rozlišovat mezi přenesením pravomoci doplnit legislativní akt a přenesením pravomoci jej měnit; viz zejména rozsudek Soudního dvora ze dne 17. března 2016, Evropský parlament v. Evropská komise, C-286/14, ECLI:EU:C:2016:183.

C.1.2.2. Článek o výkonu přenesené pravomoci

„Článek [A] *Výkon přenesené pravomoci*“

1. Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci je svěřena Komisi za podmínek stanovených v tomto článku.
2. *[Doba trvání přenesení pravomoci]*

Možnost 1

Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku (článcích) ... je svěřena Komisi na dobu neurčitou od ... *[Den vstupu základního aktu v platnost, nebo jakékoli jiné datum stanovené normotvůrcem]*.

Možnost 2

Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku (článcích) ... je svěřena Komisi na dobu ... let od ... *[Den vstupu základního aktu v platnost, nebo jakékoli jiné datum stanovené normotvůrcem]*. Komise vypracuje zprávu o přenesení pravomoci nejpozději devět měsíců před koncem tohoto ...letého období. Přenesení pravomoci se automaticky prodlužuje o stejně dlouhá období, pokud Evropský parlament ani Rada nevysloví proti tomuto prodloužení námitku nejpozději tři měsíce před koncem každého z těchto období.

Možnost 3

Pravomoc přijímat akty v přenesené pravomoci uvedená v článku (článcích) ... je svěřena Komisi na dobu ... let od ...*[Den vstupu základního aktu v platnost, nebo jakékoli jiné datum stanovené normotvůrcem]*.

3. Evropský parlament nebo Rada mohou přenesení pravomoci uvedené v článku (článcích) ... kdykoli zrušit. Rozhodnutím o zrušení se ukončuje přenesení pravomoci v něm určené. Rozhodnutí nabývá účinku prvním dnem po zveřejnění v *Úředním věstníku Evropské unie*, nebo k pozdějšímu dni, který je v něm upřesněn. Nedotýká se platnosti již platných aktů v přenesené pravomoci.

4. Před přijetím aktu v přenesené pravomoci Komise vede konzultace s odborníky jmenovanými jednotlivými členskými státy v souladu se zásadami stanovenými v interinstitucionální dohodě ze dne 13. dubna 2016 o zdokonalení tvorby právních předpisů.
5. Přijetí aktu v přenesené pravomoci Komise neprodleně oznámí současně Evropskému parlamentu a Radě.
6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku (článků) ... vstoupí v platnost pouze tehdy, pokud proti němu Evropský parlament ani Rada nevysloví námitky ve lhůtě [dvou měsíců] ode dne, kdy jim byl tento akt oznámen, nebo pokud Evropský parlament i Rada před uplynutím této lhůty informují Komisi o tom, že námitky nevysloví. Z podnětu Evropského parlamentu nebo Rady se tato lhůta prodlouží o [dva měsíce].“⁵

C.1.2.3. Článek, který se doplní v případě postupu pro naléhavé případy

„Článek [B]

Postup pro naléhavé případy

1. Akty v přenesené pravomoci přijaté podle tohoto článku vstupují v platnost bezodkladně a jsou použitelné, pokud proti nim není vyslovena námitka v souladu s odstavcem 2. V oznámení aktu v přenesené pravomoci Evropskému parlamentu a Radě se uvedou důvody použití postupu pro naléhavé případy.
2. Evropský parlament nebo Rada mohou proti aktu v přenesené pravomoci vyslovit námitky postupem uvedeným v čl. [A] (odst. [6]). V takovém případě zruší Komise tento akt neprodleně poté, co jí Evropský parlament nebo Rada oznámí rozhodnutí o vyslovení námitek.“

⁵ Pokud musí být jako právní základ uvedeno několik ustanovení v části „6. Akt v přenesené pravomoci přijatý podle článku (článků)... vstoupí v platnost pouze...“, redaktor by měl pečlivě zvolit způsob, jak vyjádřit vztah mezi těmito ustanoveními (například „... podle článků 4 a 6“, „... podle článku 4 nebo článku 6“, „... podle článků 4 a 5 nebo článku 6“). V některých případech se jeví jako jednoduché a vhodné řešení uvést podmět „akt v přenesené pravomoci“ v množném čísle (například „6. Akty v přenesené pravomoci přijaté podle článku 4 nebo článku 6 vstoupí v platnost pouze...“).

C.2. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚCÍCH AKTŮ⁶

C.2.1. Prováděcí akty, které podléhají kontrole členských států

Tato vzorová znění jsou určena k poskytnutí vodítka při vypracování ustanovení o prováděcích aktech, které mají být přijímány v souladu s [nařízením Evropského parlamentu a Rady \(EU\) č. 182/2011](#), a jako taková nejsou závazná. Různé součásti vzorových znění mohou být používány a kombinovány případ od případu.

C.2.1.1. Body odůvodnění

C.2.1.1.1. Bod odůvodnění, který musí akt obsahovat, pokud základní akt stanoví prováděcí pravomoci podléhající kontrole členských států⁵

„(...) [další odůvodnění nezbytnosti jednotných podmínek může být normotvůrcem uvedeno případ od případu] Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení (tohoto/této ...) [základní akt] (těchto...) [příslušná ustanovení základního aktu] by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci. Tyto pravomoci by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011*.

* Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).“

⁶ Právní rámec:

- Článek 291 [Smlouvy o fungování EU](#)
- [Nařízení Evropského parlamentu a Rady \(EU\) č. 182/2011](#) ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).

⁷ V některých případech svěřuje normotvůrce prováděcí pravomoci Komisi, které nepodléhají kontrole členskými státy; v takových případech by měla být tato skutečnost v tomto bodě odůvodnění (nebo v samostatném bodě odůvodnění) zohledněna, aniž by byl učiněn odkaz na nařízení (EU) č. 182/2011 (viz bod C.2.2.).

C.2.1.1.2. Body odůvodnění, které musí akt obsahovat ve zvláštních případech

A. Výběr postupu

„(...) Při přijímání... [příslušné prováděcí akty] by se měl použít (poradní) (přezkumný) postup (, aby ...) (, jelikož tyto akty ...) [odůvodnění výjimky ve vztahu k čl. 2 odst. 2 nebo čl. 2 odst. 3 nařízení (EU) č. 182/2011 s ohledem na povahu a dopady prováděcího aktu].“

B. Okamžitě použitelné prováděcí akty

„(...) Je-li to nezbytné v závažných, naléhavých a řádně odůvodněných případech týkajících se [prováděcí pravomoci, jak jsou vymezeny v příslušných ustanoveních základního aktu], měla by Komise přijmout okamžitě použitelné prováděcí akty.“

C.2.1.2. Články

Ustanovení, kterými se svěřují prováděcí pravomoci, se skládají ze dvou částí:

- svěření prováděcích pravomocí jako takové;
- podrobnosti týkající se postupu, který je třeba dodržovat při výkonu pravomocí.

Ustanovení, kterými se svěřují prováděcí pravomoci, mohou být umístěna blízko příslušného věcného ustanovení, na konci příslušné vyšší jednotky členění (části, hlavy, kapitoly nebo oddílu) nebo ke konci aktu. V každém případě je třeba dbát na to, aby táž pravomoc nebyla svěřena na více než jednom místě.

Ustanovení, která podrobně upravují postup, se umístí na konci aktu.

1. Článek X

A. Povinně uváděný článek (článek, kterým se Komisi svěřují prováděcí pravomoci⁸)

„Článek [X]

... [Popis příslušných prováděcích aktů.] Tyto prováděcí akty se přijímají (poradním) (přezkumným) postupem podle čl. [Y] odst. [y].“

B. Alternativně uváděný článek (stanoví se jím rovněž možnost přijmout okamžitě použitelné prováděcí akty)

„Článek [X]

... [Popis příslušných prováděcích aktů.] Tyto prováděcí akty se přijímají (poradním) (přezkumným) postupem podle [Y] odst. [y].

[V závažných, naléhavých a řádně odůvodněných případech] (týkajících se...) přijme Komise postupem podle čl. [Y] odst. [z] okamžitě použitelné prováděcí akty. “⁹

Pokud se normotvůrce rozhodne využít možnosti podle čl. 8 odst. 2 [nařízení \(EU\) č. 182/2011](#), totiž stanovit v základním aktu alternativní maximální dobu platnosti okamžitě použitelných prováděcích aktů, lze použít následující znění druhého pododstavce:

„Článek [X]

... [Popis příslušných prováděcích aktů.] Tyto prováděcí akty se přijímají (poradním) (přezkumným) postupem podle čl. [Y] odst. [y].

V závažných, naléhavých a řádně odůvodněných případech (týkajících se...) přijme Komise postupem podle čl. [Y] odst. [z] okamžitě použitelné prováděcí akty. Tyto akty zůstávají v platnosti po dobu nepřesahující...“

⁸ Toto ustanovení je třeba vložit pro každé udělení prováděcí pravomoci.

⁹ V tomto případě zůstávají okamžitě použitelné prováděcí akty v platnosti po dobu nepřesahující šest měsíců.

2. Článek Y

„Článek [Y]

Postup projednávání ve výboru

[Ustanovení, které se použije, pokud byl již výbor podle stávajících právních předpisů zřízen:]

1. Komisi je nápomocen ... [název výboru] zřízený ... [odkaz na právní akt, kterým byl výbor zřízen]. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

[Ustanovení, které se použije, pokud se jedná o nový výbor:]

1. Komisi je nápomocen výbor. Tento výbor je výborem ve smyslu nařízení (EU) č. 182/2011.

[Je-li v základním aktu stanoven poradní postup:]

2. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 4 nařízení (EU) č. 182/2011.

[Pokud se normotvůrce rozhodne využít možnosti podle čl. 3 odst. 5 druhého pododstavce [nařízení \(EU\) č. 182/2011](#), může být z možností, které uvedené ustanovení nabízí, zvoleno toto znění:]

Má-li být o stanovisku výboru rozhodnuto písemným postupem, ukončuje se tento postup bez výsledku, pokud o tom ve lhůtě pro vydání stanoviska rozhodne předseda výboru nebo pokud o to požádá [... [členů výboru] / většina ... [příslušná většina: prostá, dvoutřetinová atd.] členů výboru.

[Je-li v základním aktu stanoven přezkumný postup:]

3. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 5 nařízení (EU) č. 182/2011.

[Pokud se normotvůrce rozhodne využít možnosti podle čl. 3 odst. 5 druhého pododstavce [nařízení \(EU\) č. 182/2011](#), může být z možností, které uvedené ustanovení nabízí, zvoleno toto znění:]

Má-li být o stanovisku výboru rozhodnuto písemným postupem, ukončuje se tento postup bez výsledku, pokud o tom ve lhůtě pro vydání stanoviska rozhodne předseda výboru nebo pokud o to požádá [... [členů výboru] /většina ... [příslušná většina: prostá, dvoutřetinová atd.] členů výboru.

[Pokud se normotvůrce rozhodne využít možnosti podle čl. 5 odst. 4 druhého pododstavce písm. b) [nařízení \(EU\) č. 182/2011](#) stanovit v základním aktu, že navrhovaný prováděcí akt nemá být přijat, pokud nebylo vydáno stanovisko, doplní se následující pododstavec:]

Pokud výbor nevydá žádné stanovisko, Komise navrhovaný prováděcí akt nepřijme a použije se čl. 5 odst. 4 třetí pododstavec nařízení (EU) č. 182/2011.

[Je-li v základním aktu stanoven postup pro naléhavé případy:]

4. Odkazuje-li se na tento odstavec, použije se článek 8 nařízení (EU) č. 182/2011 ve spojení s [článkem 4/ článkem 5] uvedeného nařízení.“

C.2.2. Vzorová ustanovení týkající se prováděcích aktů, které nepodléhají kontrole členských států

V některých případech svěřuje normotvůrce v základním aktu Komisi prováděcí pravomoci, které nepodléhají kontrole členských států¹⁰; v takových případech by měla být tato skutečnost zohledněna ve zvláštním bodě (nebo ve zvláštních bodech) odůvodnění, aniž by byl učiněn odkaz na [nařízení \(EU\) č. 182/2011](#), pokud se jedná o pravomoci, které nepodléhají této kontrole.

¹⁰ Například prováděcí akty týkající se hospodářské soutěže v oblasti zemědělství, zadávání veřejných zakázek atd.

Následující vzorová znění by měla být použita spolu s vzorovými zněními týkajícími se prováděcích aktů, které podléhají kontrole členských států.

BODY ODŮVODNĚNÍ

Body odůvodnění, které musí akt obsahovat:

- 1) Pokud **žádná** z prováděcích pravomocí svěřených Komisi základním aktem **nepodléhá** kontrole členských států:

„(...) [další odůvodnění nezbytnosti jednotných podmínek může být normotvůrcem uvedeno případ od případu] Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení (tohoto/této ...) [základní akt] (těchto...) [příslušná ustanovení základního aktu] by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci.“

- 2) Pokud **některé** z prováděcích pravomocí svěřených Komisi základním aktem **nepodléhají** kontrole členských států, a **některé** prováděcí pravomoci této kontrole **podléhají**:

„(...) [další odůvodnění nezbytnosti jednotných podmínek může být normotvůrcem uvedeno případ od případu] Za účelem zajištění jednotných podmínek k provedení (tohoto/této ...) [základní akt] (těchto...) [příslušná ustanovení základního aktu] by měly být Komisi svěřeny prováděcí pravomoci.

(...) Prováděcí pravomoci týkající se ... [příslušná ustanovení základního aktu, kterým se Komisi svěřují prováděcí pravomoci, jež podléhají kontrole členských států] by měly být vykonávány v souladu s nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011*.

* Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí (Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>).“

C.3. VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO KODIFIKOVANÁ ZNĚNÍ¹¹

C.3.1. Název

1. Skutečnost, že akt je kodifikovaným zněním, by měla být uvedena za názvem aktu:

Příklad:

„NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
[(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1]
ze dne...

[o ...]

(kodifikované znění)“

2. Název aktu může být podle potřeby aktualizován:

Příklad:

Směrnice Rady 78/933/EHS ze dne 17. října 1978 o sbližování právních předpisů členských států týkajících se montáže zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci na kolové zemědělské a lesnické traktory

byla v kodifikovaném znění změněna na

směrnicí Evropského parlamentu a Rady 2009/61/ES ze dne 13. července 2009 o montáži zařízení pro osvětlení a světelnou signalizaci na kolové zemědělské a lesnické traktory

¹¹ Právní rámec: Viz [Interinstitucionální dohoda ze dne 20. prosince 1994 o zrychlené pracovní metodě pro úřední kodifikaci právních předpisů](#) (Úř. věst. C 102, 4.4.1996, s. 2).

¹² Výraz „kodifikované znění“ **není** součástí názvu.

C.3.2. Body odůvodnění

C.3.2.1. První bod odůvodnění

„(1) [Nařízení/směrnice/rozhodnutí] ...* bylo/a [několikrát] podstatně změněno/a**. V zájmu přehlednosti a srozumitelnosti by uvedené/a nařízení/směrnice/rozhodnutí mělo/a být kodifikováno/a.

* [Úplný název aktu] (Úř. věst. L ...).

** Viz [část A] přílohy [N].“

Pozn.: Byl-li název aktu, který má být kodifikován, změněn, zní odpovídající poznámka pod čarou takto:

„* [Nařízení/směrnice/rozhodnutí] ... (Úř. věst. ...). Původní název zněl „...“. Byl změněn [pozměňující akt] (Úř. věst. L ...).“

C.3.2.2. Poslední bod odůvodnění v případě kodifikovaného znění směrnice

„(...) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy [N] ve vnitrostátním právu [a den jejich použitelnosti],“

Pozn.: Ostatní standardní body odůvodnění, které se již v kodifikovaném aktu nacházejí nebo které se obvykle vkládají do nového aktu, by případně měly být vloženy i do kodifikovaného znění. Může být nutné je upravit či aktualizovat.

C.3.3. Články

C.3.3.1. Článek o zrušení nařízení nebo rozhodnutí

„Článek ...

[Nařízení/Rozhodnutí] ... se zrušuje.

Odkazy na zrušené [nařízení/rozhodnutí] se považují za odkazy na toto [nařízení/rozhodnutí] v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze [O].“

C.3.3.2. Článek o zrušení směrnice

„Článek

Směrnice ..., ve znění [směrnice (směrníc)/aktů] uvedené/ých v části A přílohy [N], se zrušuje, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůt pro provedení směrnic uvedených v části B přílohy [N] ve vnitrostátním právu [a den jejich použitelnosti].

Odkazy na zrušenou směrnici se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze [O].“.

Pozn.: Do kodifikovaného znění aktu není možné doplňovat nové standardní články, je však možné stávající standardní články aktualizovat.

C.3.4. Standardní přílohy používané v kodifikovaných zněních

C.3.4.1. V aktech kodifikujících nařízení nebo rozhodnutí

„PŘÍLOHA [N]

Zrušené [nařízení/rozhodnutí]
a [jeho následné změny / jeho následná změna]

[Nařízení/Rozhodnutí] [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...).	
[Nařízení/Rozhodnutí] [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...).	[Pouze ...]
[Akt o přistoupení z roku ...]	[Pouze ...]“

C.3.4.2. V aktech kodifikujících směrnice

„PŘÍLOHA [N]

Část A

Zrušená směrnice
a [její následné změny / její následná změna]
(uvedené v článku ...)

Směrnice [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	
Směrnice [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	[Pouze ...]
[Akt o přistoupení z roku ...]	[Pouze ...]

Část B

Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu [a den použitelnosti]

(uvedené v článku ...)

Směrnice	Lhůta pro provedení	[Den použitelnosti]
		“

C.3.4.3. Ve všech kodifikovaných zněních

„PŘÍLOHA [O]

Srovnávací tabulka

[Nařízení/Rozhodnutí/Směrnice] ...	Toto (Tato) [nařízení/rozhodnutí/směrnice]
Článek ...[(...)]	Článek ...[(...)]
Článek ...[(...)]	Článek ...[(...)]
...	
[Příloha ...]	[Příloha ...]
	[Příloha ...]
-	[Příloha ...]“

C.4. VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO PŘEPRACOVANÁ ZNĚNÍ¹³

C.4.1. Název

Skutečnost, že akt je přepracovaným zněním, by měla být uvedena za názvem aktu¹⁴.

Příklad:

**„NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY [(EU)/(EU, Euratom)]
[2015]/[1]
ze dne ...
o ...
(přepracované znění)“**

C.4.2. Standardní body odůvodnění a články používané v přepracovaných zněních směrnic

C.4.2.1. První bod odůvodnění

a) v případě, že byla přepracovávaná směrnice změněna:

„(1) Směrnice [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ...* byla [několikrát] podstatně změněna**. Vzhledem k potřebě provést další změny by uvedená směrnice měla být v zájmu přehlednosti přepracována.“

* Směrnice ... (Úř. věst. L ...).

** Viz část A přílohy [N].“

¹³ Právní rámec: Viz [Interinstitucionální dohoda ze dne 28. listopadu 2001 o systematictějším využívání metody přepracování právních aktů](#) (Úř. věst. C 77, 28.3.2002, s. 1).

¹⁴ Výraz „přepracované znění“ **není** součástí názvu.

b) v případě, že přepracovávaná směrnice změněna nebyla:

„(1) Ve směrnici [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1]....* je třeba provést řadu změn. V zájmu přehlednosti by uvedená směrnice měla být přepracována.

* Směrnice ... (Úř. věst. L ...).“

C.4.2.2. Závěrečné body odůvodnění

Předposlední bod odůvodnění

„(...) Povinnost provést tuto směrnici ve vnitrostátním právu by měla být omezena na ta ustanovení, která v porovnání s předchozí směrnicí (předchozími směrnicemi) představují věcnou změnu. Povinnost provést nezměněná ustanovení vyplývá z předchozí směrnice (předchozích směrnic).“

Poslední bod odůvodnění

„(...) Touto směrnicí by neměly být dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůty(lhůt) pro provedení směrnice (směrnic) uvedené (uvedených) v části B přílohy [N] ve vnitrostátním právu [a den její (dny jejich) použitelnosti],“

C.4.2.3. Články předcházející závěrečnému článku o určení aktu

*„Článek [X]¹⁵
Provedení ve vnitrostátním právu*

Vzor A *(Není-li nezbytné, aby vnitrostátní předpisy byly uplatňovány od stejného dne ve všech členských státech)*

1. Členské státy do [den/měsíc/rok] uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s článkem (články) ... a přílohou (přílohami) ...¹⁶. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici zrušenou (směrnice zrušené) touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

¹⁵ V přepracovaném znění se místo formulace uvedené v bodě [C.13](#) použije tato formulace. Formulace použitá v návrhu Komise se může mírně lišit.

¹⁶ Odkazuje na články a přílohy, ve kterých byly ve srovnání se zrušenou směrnicí či směrnicemi učiněny věcné změny.

Vzor B *(Je-li nezbytné, aby vnitrostátní předpisy byly uplatňovány od stejného dne ve všech členských státech)*

1. Členské státy do [den/měsíc/rok] přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s článkem (články) ... a přílohou (přílohami) ...¹⁷. Znění těchto předpisů neprodleně sdělí Komisi.

Použijí tyto předpisy ode dne ... [den/měsíc/rok].

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Musí rovněž obsahovat prohlášení, že odkazy ve stávajících právních a správních předpisech na směrnici zrušenou (směrnice zrušené) touto směrnicí se považují za odkazy na tuto směrnici. Způsob odkazu a znění prohlášení si stanoví členské státy.

2. Členské státy sdělí Komisi znění hlavních ustanovení vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice.

¹⁷ Odkazuje na články a přílohy, ve kterých byly ve srovnání se zrušenou směrnicí či směrnicemi učiněny věcné změny.

*Článek [Y]
Zrušení*

Směrnice ... [, ve znění [směrnice (směrnic) / aktů /...] uvedené¹⁸ (uvedených) v části A přílohy [N]] se zrušuje (zrušují) s účinkem od ...¹⁹, aniž jsou dotčeny povinnosti členských států týkající se lhůty(lhůt) pro provedení směrnice (směrnic) uvedené (uvedených) v [části B] přílohy [N] ve vnitrostátním právu [a den (dny) její (jejich) použitelnosti].

²⁰Odkazy na zrušenou směrnici (zrušené směrnice) se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze [O].

*Článek [Z]
Vstup v platnost a použitelnost*

Tato směrnice vstupuje v platnost [dvacátým] dnem [po] vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.

Článek (Články) ... a příloha (přílohy) ...²¹ se použije (použijí) ode dne ...²².“

¹⁸ V případě přepracovaného znění nebo změny stávajícího aktu, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU a který je pro Irsko již závazný (viz bod C.12.2 týkající se vložení zvláštního bodu odůvodnění pro Irsko), vložte slova „pro členské státy vázané touto směrnicí“.

¹⁹ V případě použití článku [X] ve vzorovém znění A se bude jednat o první den po dni uvedeném v čl. [X] odst. 1 prvním pododstavci. V případě použití článku [X] ve vzorovém znění B se bude jednat o den uvedený v čl. [X] odst. 1 druhém pododstavci.

²⁰ V případě přepracovaného znění nebo změny stávajícího aktu, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU a který je pro Irsko již závazný (viz bod C.12.2 týkající se vložení zvláštního bodu odůvodnění pro Irsko), vložte slova „pro členské státy vázané touto směrnicí“.

²¹ Odkazuje na články a přílohy, které ve srovnání se zrušenou směrnicí či zrušenými směrnicemi změněny nebyly.

²² Při použití článku [X] ve vzorovém znění A se bude jednat o první den po dni uvedeném v čl. [X] odst. 1 prvním pododstavci. Při použití článku [X] ve vzorovém znění B se bude jednat o den uvedený v čl. [X] odst. 1 druhém pododstavci.

C.4.3. Standardní body odůvodnění a články používané v přepracovaných zněních nařízení a rozhodnutí

C.4.3.1. První bod odůvodnění

a) v případě, že bylo přepracovávané nařízení nebo rozhodnutí změněno:

„(1) [Nařízení/rozhodnutí] [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ... * bylo [několikrát] podstatně změněno **. Vzhledem k potřebě provést další změny by uvedené [nařízení/rozhodnutí] mělo být v zájmu přehlednosti přepracováno.

* [Nařízení/Rozhodnutí] ... (Úř. věst. L ...).

** Viz příloha [N].“

b) v případě, že přepracovávané nařízení nebo rozhodnutí změněno nebylo:

„(1) V [nařízení/rozhodnutí] [(EU)/(EU, Euratom)] [2015]/[1] ... * je třeba provést řadu změn. V zájmu přehlednosti by uvedené [nařízení/rozhodnutí] mělo být přepracováno.

* [Nařízení/Rozhodnutí] ... (Úř. věst. L ...).“

C.4.3.2. Článek předcházející závěrečnému článku o vstupu v platnost

„Článek [Y]
Zrušení

[Nařízení/Rozhodnutí] ... se zrušuje (zrušují).

Odkazy na zrušené/á [nařízení/rozhodnutí] se považují za odkazy na toto [nařízení/rozhodnutí] v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze [O].“

C.4.4. Přílohy

C.4.4.1. V přepracovaném znění směrnice,

a) která byla změněna

„PŘÍLOHA [N]

Část A

Zrušená směrnice

a [její následné změny / její následná změna]

(uvedené v článku [Y])

Směrnice [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	
Směrnice [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	[Pouze ...]
[Akt o přistoupení z roku ...]	[Pouze ...]

Část B

Lhůty pro provedení ve vnitrostátním právu [a dny použitelnosti]

(uvedené v článku [Y])

Směrnice	Lhůta pro provedení	[Den použitelnosti]
		...“

b) která nebyla změněna

„PŘÍLOHA [N]

Lhůta pro provedení ve vnitrostátním právu [a den použitelnosti]

(uvedené v článku [Y])

Směrnice	Lhůta pro provedení	[Den použitelnosti]
		...“

C.4.4.2. V přepracovaném znění nařízení nebo rozhodnutí, které bylo změněno

„PŘÍLOHA [N]

Zrušené [nařízení/rozhodnutí]
a [jeho následné změny / jeho následná změna]

[Nařízení/Rozhodnutí] [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	
[Nařízení/Rozhodnutí] [Rady / Evropského parlamentu a Rady] ... (Úř. věst. L ...)	[Pouze ...]
[Akt o přistoupení z roku ...]	[Pouze ...]“

C.4.4.3. Ve všech přepracovaných aktech

„PŘÍLOHA [O]

Srovnávací tabulka

[Nařízení/Rozhodnutí/Směrnice] ...	Toto (Tato) [nařízení/rozhodnutí/směrnice]
Článek [...]	Článek [...]
Článek [...]	Článek [...]
...	
[Příloha ...]	[Příloha ...]
-	[Příloha ...]
-	[Příloha ...]“

C.5. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE ZÁSAD SUBSIDIARITY A PROPORCIONALITY

C.5.1. Subsidiarita a proporcionalita

Standardní bod odůvodnění:

„(...) Jelikož cílů ... [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] [případně uveďte cíle] nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy [uveďte důvody], ale spíše jich, z důvodu [uveďte rozsah či účinky jednání/akce], může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.“

Je třeba zdůraznit, že neměnná část tohoto standardního bodu odůvodnění v podstatě opakuje formulaci příslušných ustanovení Smlouvy o Evropské unii. V bodě odůvodnění jako takovém je nutné výslovně uvést důvody, proč budou cíle sledované návrhem legislativního aktu lépe dosaženy na úrovni Unie.²³ Při doplňování proměnné části, tedy konkrétního znění bodu odůvodnění, která slouží k uvedení těchto důvodů, je třeba mít toto na zřeteli.

Je rovněž možné uvést tyto důvody v jiných bodech odůvodnění. V tomto případě může být užitečné zahrnout odkaz na tyto jiné body odůvodnění ve standardním bodě odůvodnění (například : „Z důvodů uvedených výše ...“).²⁴

²³ Co se týče odůvodnění souladu aktu se zásadou subsidiarity, viz rovněž zejména:

- zásady uvedené v bodě 10.15 SPP;
- rozsudek Soudního dvora ze dne 4. května 2016, Polsko v. Parlament a Rada, C-358/14, ECLI:EU:C:2016:323, body 111 až 125 a stanovisko generální advokátky v uvedené věci, ECLI:EU:C:2015:848, body 172 až 188.

²⁴ Pokud odůvodněná stanoviska vydaná vnitrostátními parlamenty představují počet hlasů stanovený v čl. 7 odst. 3 Protokolu č. 2 o používání zásad subsidiarity a proporcionality nebo vyšší počet, je nezbytné doplnit zvláštní body odůvodnění, které vysvětlují rozhodnutí zachovat návrh legislativního aktu.

C.5.2. Proporcionalita²⁵

Standardní bod odůvodnění:

„(...) V souladu se zásadou proporcionality je pro dosažení základního cíle [uved'te obecný cíl] nezbytné a vhodné stanovit [odkaz na konkrétní opatření upravená daným aktem]. [Toto nařízení / Tato směrnice / Toto rozhodnutí] nepřekračuje rámec toho, co je pro dosažení sledovaných cílů nezbytné v souladu s čl. 5 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii.“

C.5.3. Výjimka týkající se lhůty pro předložení odůvodněného stanoviska vnitrostátními parlamenty

Standardní bod odůvodnění:

„(...) Vzhledem k ... [uved'te důvody naléhavosti] je vhodné uplatnit výjimku ze lhůty osmi týdnů stanovenou v článku 4 Protokolu č. 1 o úloze vnitrostátních parlamentů v Evropské unii, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii, Smlouvě o fungování Evropské unie a Smlouvě o založení Evropského společenství pro atomovou energii.“

Jiné znění bodu odůvodnění lze použít ve zvláštních případech.

V případech podle tohoto bodu se musí vždy uvést standardní právní východisko o postoupení návrhu aktu vnitrostátním parlamentům.

²⁵ Co se týče prohlášení o odůvodnění proporcionality aktu, viz rovněž zásady uvedené v bodě [10.15](#) SPP.

C.6. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE KONZULTACÍ NEUPRAVENÝCH SMLOUVAMI

Standardní bod odůvodnění:

„(...) [Evropský inspektor ochrany údajů / Evropský inspektor ochrany údajů a Evropský sbor pro ochranu údajů/...] byl/i konzultován/i v souladu s [čl. 42 odst. 1 nařízení (EU) 2018/1725 / čl. 42 odst. 1 a 2 nařízení (EU) 2018/1725 / ...] a dne ...[den vydání stanoviska (stanovisek)] vydal/i (své/svá) stanovisko (stanoviska)*.

* [Úř. věst. C .../...]“

Viz v tomto ohledu bod D.2.5.4.

C.7. VZOROVÁ USTANOVENÍ STANOVUJÍCÍ DEFINICE

Definice jsou často stanoveny ve zvláštním článku (viz bod [14](#) SPP), který obvykle zní takto:

„Článek [3]

Definice

Pro účely [tohoto nařízení/této směrnice/tohoto rozhodnutí] se rozumí:

- 1) „...“ ...; [statická definice]
 - 2) „...“ ... ve smyslu [čl. 4 odst. 1 bodu 43 nařízení (EU) č. 575/2013]; [dynamická definice]
- ...“

Jednotlivé body jsou číslovány arabskými číslicemi, po nichž následuje závorka. Je-li zapotřebí dalších jednotek členění, pro označení druhé úrovně se použijí malá písmena, po nichž následuje závorka, a pro označení třetí úrovně malé římské číslice, po nichž následuje závorka.

„Pro účely [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] se rozumí:

- 1) ... ;
 - a) ... ;
 - i) ... ;“

Ve zvláštních případech lze použít další způsoby úpravy definic.

V některých případech se definice použijí pouze ve vyšší jednotce členění aktu (části, hlavě, kapitole nebo oddílu). Tyto definice by měly být přednostně zahrnuty do zvláštního článku pro definice, ale mohou se rovněž uvést na začátku příslušné jednotky členění takto: „Pro účely tohoto [oddílu] se „...“ rozumí“. Bez ohledu na zvolený způsob vyvstávají u těchto definic zvláštní otázky, zejména to, zda je vhodné omezit definici na příslušnou jednotku členění, pokud je na definovaný pojem odkazováno pouze v dané jednotce členění; smysl, který má mít definovaný pojem, pokud se na něj rovněž odkazuje v jiné jednotce členění; atd.

C.8. VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO POZMĚŇUJÍCÍ AKTY

C.8.1. Uvozující slova

C.8.1.1. V případě více změn aktu

[Nařízení/Směrnice/Rozhodnutí]... se mění takto:

- 1) V čl. [3][odst. 1] ...
- 2) V článku [4] ...
- ...

C.8.1.2. V případě více změn v téže části textu

Jednotlivé body se číslují tak, že se použijí arabské číslice, po nichž následuje závorka, pro označení první úrovně, malá písmena, po nichž následuje závorka, pro označení druhé úrovně a malé římské číslice, po nichž následuje závorka, pro označení třetí úrovně. Text uvnitř bodu začíná velkým písmenem a končí tečkou [nebo, v případě několika málo změn, začíná malým písmenem a končí středníkem].

„[1]) [Článek .../ Odstavec .../ [První] pododstavec] se mění takto:

a) ...;

i) ...“

Viz příklad obsahující kombinaci vícero změn v aktu a v téže části textu uvedený k bodu [18.1](#) SPP.

C.8.2. Nahrazení²⁶

— Článek [3] [nařízení] ... se nahrazuje tímto:

„Článek [3]

...“

— V článku [3] [nařízení] se [odstavec .../ [první] pododstavec / větě] nahrazuje tímto:

„[1.] ...“²⁷.

²⁶ Odvolává-li se nové znění na akt vyhlášený v Úředním věstníku, který dosud v daném aktu nebyl citován, odkaz pod čarou má formu hvězdičky (*) a **přímo pod novým zněním** se před poslední uvozovkou uvádí tento údaj: „...[nové znění]*...“

* (Úř. věst. L ...).“

²⁷ Pokud se nahrazuje první pododstavec číslovaného odstavce, číslo zmíněného odstavce se v novém textu neuvádí. Příklad:
„V čl. 3 odst. 2 nařízení... se první pododstavec nahrazuje tímto:
„Komise přijme veškerá nezbytná opatření ...““

- V článku [3] [nařízení]... se [slovo/ slova] „...“ [nahrazuje/nahrazují] [slovem/slovy] „...“²⁸.
- V článku [3] [nařízení] se datum „...“ nahrazuje datem „...“.

C.8.3. Vložení

C.8.3.1. Vzorová znění

- V [nařízení] ...²⁹ se vkládá nový článek, který zní:

„Článek [10a]

...“

- V [kapitole VI nařízení] ...³⁰ se vkládá nový článek, který zní:

„Článek [10a]

...“

- [V článku 3] [nařízení ...] se [za [druhou] odrážku/ před první odrážku] vkládá nová odrážka, která zní:³¹

„— ...“.

- [V článku 3] [nařízení...] se [za [slovo/slova] „...“/ mezi [slovo/slova] „...“ a [slovo/slova] „...“] [vkládá/vkládají] [slovo/slova] „...“.³²

²⁸ Co se týče nevýhod spojených s nahrazením slov nebo výrazů, viz bod [18.13.1_SPP](#).

²⁹ V případě komplexních změn může odkaz na číslo vkládaného ustanovení usnadnit porozumění pozměňujícímu aktu a přípravu konsolidovaného znění.

³⁰ Tato formulace se použije pouze v případech, kdy je nezbytné uvést, do které části textu se má vložit nový článek.

³¹ Vložení odrážky se může dotknout vnitřních či vnějších na odrážky, jež následují. Toto vložení je proto třeba provádět s mimořádnou obezřetností.

³² Co se týče nevýhod spojených s vložením výrazů nebo slov, viz bod [18.13.1_SPP](#).

C.8.3.2. Číslování

Jsou-li články, odstavce nebo ostatní jednotky členění označené číslem či písmenem vloženy do normativní části již přijatého aktu, je jim přiděleno číslo či písmeno jednotky členění stejné úrovně, po němž následují, doplněné o písmeno „a“, „b“, „c“, „d“, atd. (například „Článek 1a“)³³. Ve výjimečných případech, vkládají-li se články, odstavce nebo ostatní označené jednotky členění před jednotku členění stejné úrovně vyskytující se na prvním místě, označí se jako „Článek -1“, „Článek -1a“, „odstavec -1“, „odstavec -1a“, „písmeno -a“, „písmeno -aa“ atd.³⁴

Vkládají-li se články, odstavce nebo ostatní jednotky členění označené číslem či písmenem, **neměly by být** články, odstavce nebo ostatní jednotky členění, které následují, **přečíslovávány**, jelikož ostatní akty na ně již mohou odkazovat (viz bod [18.2](#) SPP). Přečíslování se provádí pouze v rámci kodifikace nebo přepracování.

C.8.4. Doplnění

C.8.4.1. Vzorová znění

— V článku [3] [nařízení]³⁵ se doplňuje nový odstavec, který zní:

„[4.] ...“

— V článku [3] [nařízení] se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„...“

³³ Druhé doplňkové písmeno je nutné v případě, že stejný způsob označování byl použit již u předchozí jednotky členění stejné úrovně. Například nový článek vložený mezi článek 1a a článek 1b se nazývá „článek 1aa“.

³⁴ Komplexnější vložení je možné též řešit použitím znaku „-“. Například vložení článku 1- a mezi článek 1 a článek 1a.

³⁵ V případě komplexních změn může odkaz na číslo doplňovaného ustanovení usnadnit porozumění pozměňujícímu aktu a přípravu konsolidovaného textu.

C.8.4.2. Číslování

Jsou-li články, odstavce nebo ostatní jednotky členění označené číslem či písmenem doplněny do normativní části již přijatého aktu, je jim přiděleno číslo či písmeno následující po číslu či písmenu jednotky členění stejné úrovně, která jim předchází.³⁶

C.8.5. Zrušení³⁷

C.8.5.1. Vzorová znění

Za účelem pouhého zrušení ustanovení nebo jeho části lze použít tato vzorová znění:

- Článek [3] [nařízení ...] se zrušuje.
- V článku [3] [nařízení ...] se zrušuje [odstavec .../ [první] [pododstavec/...].
- V článku [3] [nařízení ...] se zrušuje [první] věta.
- V článku [3] [nařízení ...] se zrušují [slova] „...“.³⁸

Obdobně lze za účelem zrušení vyšší jednotky členění (části, hlavy, kapitoly nebo oddílu) v zásadě použít například vzorové znění „Kapitola [III] [nařízení ...] se zrušuje.“ V některých případech by však takové ustanovení mohlo vzbudit u čtenáře pochybnost, zda se toto zrušení týká vyšší jednotky členění včetně všech článků, které obsahuje, nebo pouze dané jednotky členění s tím, že její obsah je nedotčen. K vyjasnění cíle zrušujícího ustanovení a zvýšení právní jistoty by se v těchto případech mohlo použít jedno z těchto vzorových znění:

- [Kapitola III] obsahující články [12 až 15] se zrušuje.
- [Kapitola III] jakožto jednotka členění se zrušuje a články [12 až 15], které obsahuje, se stávají součástí [kapitoly II].

³⁶ Ve výjimečných případech, pokud bylo následující číslo dříve přiděleno ustanovení, které již bylo zrušeno, doplněným jednotkám členění se přidělí číslo nebo písmeno jednotky členění stejné úrovně, po němž následují, a za ním následuje případně „a“, „b“, „c“, „d“, „e“ atd. (viz bod [18.2](#) SPP).

³⁷ Co se týče uvedení důvodů pro zrušení v bodech odůvodnění, viz bod [10.6](#) SPP.

³⁸ Co se týče nevýhod spojených se zrušením slov, viz bod [18.13.1](#) SPP.

C.8.5.2. Číslování

Ruší-li se články, odstavce, ostatní základní jednotky členění či nižší jednotky členění označené číslem či písmenem nebo vyšší jednotky členění, je vhodné **nepřečíslovávat** články, odstavce, ostatní základní jednotky členění či nižší jednotky členění nebo vyšší jednotky členění, které následují, jelikož ostatní akty na ně již mohou odkazovat (viz bod [18.2](#) SPP). Přečíslování se provádí pouze v rámci kodifikace nebo přepracování.

C.8.6. V případě změn jedné nebo více příloh

C.8.6.1. Standardní úprava (změny obsažené v příloze)

— Zvláštní změny přílohy

Formulace, která se použije v člancích pozměňujícího aktu:

[Příloha(y) / Příloha... / Přílohy...] [nařízení (EU) ...] se mění v souladu s [přílohou / přílohou...] tohoto nařízení.

Formulace, která se použije v příloze pozměňujícího aktu:

„PŘÍLOHA [...]

[Příloha(y) / Příloha ... / Přílohy...] [nařízení] se mění takto:

1)“

— Nahrazení přílohy jakožto celku:

Formulace, která se použije v člancích pozměňujícího aktu:

„[Příloha/ Příloha...] [nařízení ...] se nahrazuje zněním obsaženým v [příloze/příloze...] [tohoto nařízení].“

Formulace, která se použije v příloze pozměňujícího aktu:

PŘÍLOHA [...]

„PŘÍLOHA [...]

...“

— Vložení nové přílohy:

Formulace, která se použije v člancích pozměňujícího aktu:

„Znění obsažené v [příloze/příloze...] tohoto [nařízení] se vkládá jako příloha ... do [nařízení ...].“

Formulace, která se použije v příloze pozměňujícího aktu:

PŘÍLOHA [...]

„PŘÍLOHA ...

...“

Bod C.8.3.2 by se měl použít obdobně na číslování nové přílohy a následujících příloh.

— Doplnění nové přílohy:

Formulace, která se použije v člancích pozměňujícího aktu:

„[Nařízení ...] se mění takto:

[(...) Jediná příloha se označuje jako příloha I;]

(...) Znění obsažené v [příloze/příloze...] tohoto [nařízení] se doplňuje jako příloha ...;“

Formulace, která se použije v příloze pozměňujícího aktu:

PŘÍLOHA [...]

„PŘÍLOHA ...

...”

Bod C.8.4.2 by se měl použít obdobně na číslování nové přílohy.

C.8.6.2. Zvláštní pravidlo pro prezentaci v případě jediné změny (přímou změnou v člancích)

— „Příloha [nařízení ...] se mění takto: ...“

„1) ...“

— „[Nařízení] ... se mění takto:

„1) ...“

...

[4)] [Název přílohy / Příloha] ... se nahrazuje tímto:

„...“

C.8.7. Změny netýkající se určitého jazyka

V některých případech se některá ustanovení pozměňujícího aktu netýkají určitého jazyka či v něm nemají smysl, jelikož je v daném jazykovém znění pozměňovaný akt již v souladu se změnou prováděnou v jiných jazycích.

V takovém případě je v tomto jazykovém znění vhodné zachovat číslování pozměňujícího ustanovení, které se daného jazyka netýká či v něm nemá smysl, a připojit poznámku „(netýká se [českého] znění)“.

C.9. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE ZRUŠENÍ A PRODLOUŽENÍ PLATNOSTI

C.9.1. Zrušení³⁹

Zrušení nabývá účinku dnem vstupu zrušujícího aktu v platnost:

— „[Nařízení ...] se zrušuje.“

Zrušení nabývá účinku jiným dnem:

— „[Nařízení ...] se zrušuje s účinkem ode dne“

C.9.2. Prodloužení platnosti

— „V [článku] [nařízení] se datumnahrazuje datem.....“

C.10. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE VSTUPU V PLATNOST A POUŽITELNOSTI⁴⁰⁴¹⁴²

C.10.1. Vstup v platnost

– „[Toto nařízení] vstupuje v platnost [dvacátým] dnem [po] vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*⁴³.“

– „[Toto nařízení] vstupuje v platnost dnem ...“

³⁹ Co se týče nutnosti uvést důvody zrušení v bodech odůvodnění, viz bod [10.6](#) SPP. Pro kodifikované znění viz zvláštní formulace uvedená v bodě [C.3.3](#).

Pro přepracované znění viz zvláštní formulace uvedená v bodech [C.4.2.3](#) and [C.4.3.2](#). Viz rovněž bod [D.10](#) pokud jde o odkazy na data a lhůty.

⁴⁰ Pro přepracované znění **směrnice viz zvláštní formulace uvedená v bodě [C.4.2.3](#)**.

⁴¹ Slova „včetně“ a „zahrnující“ jsou nadbytečná ve všech formulacích uvedených v bodě C.10.

⁴² Stanovení data vstupu v platnost nebo data použitelnosti, které odpovídá prvnímu dni roku, čtvrtletí nebo alespoň kalendářního měsíce, může usnadnit uplatňování aktu jeho adresáty.

⁴³ V případě zpětné působnosti se použije spojení: „vstupuje v platnost dnem vyhlášení....“.

C.10.2. Použitelnost

Není-li dobou použitelnosti aktu nebo některých jeho ustanovení neomezená doba počínající dnem vstupu v platnost (**zpětná působnost**⁴⁴, **odložená nebo omezená použitelnost**), použije se v závěrečném článku jedno z následujících vzorových znění:

- „[Toto nařízení] se použije [ode dne .../do dne .../od ... do .../...].“
- „[Článek 3] se použije [ode dne .../do dne .../od ... do .../...].“
- „[Toto nařízení] vstupuje v platnost [(prvním) dnem (po) vyhlášení v *Úředním věstníku Evropské unie*.]

Použije se [ode dne .../do dne .../od ... do .../...].

[Článek 3] se však použije [ode dne .../do dne .../od ... do .../...].“

- „Použije se / [Toto nařízení] se použije do dne ...“
- „[Článek 3] se použije do dne ...“

Alternativně lze v jiném článku než v článku závěrečném použít následující formulaci:

- „po dobu od do“
- „... od ... do ...“
- „... [s účinkem] od ...“

⁴⁴ Důvody zpětné působnosti by měly být uvedeny v bodech odůvodnění s mimořádnou obezřetností (bod [10.14](#) SPP).

C.11. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PŘÍMÉ POUŽITELNOSTI A ČLENSKÝCH STÁTŮ, JIMŽ JE AKT URČEN

C.11.1. Přímá použitelnost nařízení

Nařízení použitelná pro všechny členské státy a ve všech členských státech:

„Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.“

Nařízení použitelná pouze pro některé členské státy (například členské státy, jež jsou členy eurozóny):

„Toto nařízení je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné v členských státech v souladu se Smlouvami.“

Tyto odstavce nejsou součástí závěrečného článku nařízení. Umísťují se mezi závěrečný článek a slova „V...dne ...“.

C.11.2. Členské státy, jimž je určena směrnice

Je-li směrnice určena všem členským státům:

„Článek ...

[Určení]

Tato směrnice je určena členským státům.“

Je-li směrnice určena pouze některým výslovně určeným členským státům (například členským státům, jež jsou členy eurozóny):

„Článek ...

[Určení]

Tato směrnice je určena členským státům v souladu se Smlouvami.“

C.11.3. Členské státy, jimž je určeno rozhodnutí

Rozhodnutí přijatá v souladu s řádným legislativním postupem uvádějí, že jsou určena všem členským státům, některým členským státům nebo členské státy, jimž jsou určena, neuvádějí.

Je-li rozhodnutí určeno všem členským státům:

„Článek ...

[Určení]

Toto rozhodnutí je určeno členským státům.“

Je-li rozhodnutí určeno pouze některým výslovně neurčeným členským státům (například členským státům, jež jsou členy eurozóny):

„Článek ...

[Určení]

Toto rozhodnutí je určeno členským státům v souladu se Smlouvami.“

C.12. VZOROVÁ USTANOVENÍ PRO AKTY TÝKAJÍCÍ SE SCHENGENSKÉHO AQUIS A JINÉ AKTY, NA NĚŽ SE VZTAHUJE ČÁST TŘETÍ HLAVA V SMLOUVY O FUNGOVÁNÍ EU

C.12.1. Akty týkající se schengenského *acquis*

C.12.1.1. Island a Norsko - účast na uplatňování

„(...) Pokud jde o Island a Norsko, rozvíjí [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*^{*}, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě ... rozhodnutí Rady 1999/437/ES^{**}.

* Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 36,
ELI: [http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439(1)/oj).

** Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).“

C.12.1.2. Švýcarsko - účast na uplatňování na základě některého z článků Smlouvy o fungování EU kromě článků 82 až 89 (dříve část třetí hlava IV Smlouvy o ES)

„(...) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*^{*}, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě ... rozhodnutí 1999/437/ES^{**} ve spojení s článkem 3 rozhodnutí 2008/146/ES^{***45}.

* Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

** Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

*** Rozhodnutí Rady 2008/146/ES ze dne 28. ledna 2008 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropského společenství (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/146/oj>).“

⁴⁵ I po sloučení dřívější části třetí hlavy IV Smlouvy o ES a hlavy VI Smlouvy o EU zůstávají použitelná obě dvě rozhodnutí o přidružení Švýcarska a oba případy musí být rozlišeny. Totéž platí pro Lichtenštejnsko.

C.12.1.3. Švýcarsko - účast na uplatňování na základě některého z článků 82 až 89 Smlouvy o fungování EU (dříve hlava VI Smlouvy o EU)

„(...) Pokud jde o Švýcarsko, rozvíjí [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*^{*}, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě ... rozhodnutí 1999/437/ES^{**} ve spojení s článkem 3 rozhodnutí 2008/149/SVV^{***46}.

* Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 52.

** Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

*** Rozhodnutí Rady 2008/149/SVV ze dne 28. ledna 2008 o uzavření Dohody mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie (Úř. věst. L 53, 27.2.2008, s. 50, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2008/149/oj>).“

⁴⁶ Zvláštní odkaz na rozhodnutí 1999/437/ES není obvykle nezbytný, neboť je již obsažen v bodě odůvodnění týkajícím se Islandu a Norska.

C.12.1.4. Lichtenštejnsko - účast na uplatňování na základě některého z článků Smlouvy o fungování EU kromě článků 82 až 89 (dříve část třetí hlava IV Smlouvy o ES)

„(...) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*^{*}, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě ... rozhodnutí 1999/437/ES^{**} ve spojení s článkem 3 rozhodnutí 2011/350/EU^{***}.

* Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 21.

** Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

*** Rozhodnutí Rady 2011/350/EU ze dne 7. března 2011 o uzavření Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie, pokud jde o zrušení kontrol na vnitřních hranicích a pohyb osob (Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj>).“

C.12.1.5. Lichtenštejnsko - účast na uplatňování na základě některého z článků 82 až 89 Smlouvy o fungování EU (dříve hlava VI Smlouvy o EU)

„(...) Pokud jde o Lichtenštejnsko, rozvíjí [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] ta ustanovení schengenského *acquis* ve smyslu Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k Dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis*^{*}, která spadají do oblasti uvedené v čl. 1 bodě ... rozhodnutí 1999/437/ES^{**} ve spojení s článkem 3 rozhodnutí 2011/349/EU^{***47}.

* Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 3.

** Rozhodnutí Rady 1999/437/ES ze dne 17. května 1999 o některých opatřeních pro uplatňování Dohody uzavřené mezi Radou Evropské unie a Islandskou republikou a Norským královstvím o přidružení těchto dvou států k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* (Úř. věst. L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

*** Rozhodnutí Rady 2011/349/EU ze dne 7. března 2011 o uzavření Protokolu mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím, Švýcarskou konfederací a Lichtenštejnským knížectvím o přistoupení Lichtenštejnského knížectví k dohodě mezi Evropskou unií, Evropským společenstvím a Švýcarskou konfederací o přidružení Švýcarské konfederace k provádění, uplatňování a rozvoji schengenského *acquis* jménem Evropské unie, zejména pokud jde o justiční spolupráci v trestních věcech a policejní spolupráci (Úř. věst. L 160, 18.6.2011, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/349/oj>).“

⁴⁷ Bližší odkaz na rozhodnutí 1999/437/ES není obvykle nezbytný, neboť je obsažen již bodě odůvodnění týkajícím se Islandu a Norska.

C.12.1.6. Island, Lichtenštejsko, Norsko a Švýcarsko - účast ve výborech

„(...) Island, Lichtenštejsko, Norsko a Švýcarsko jsou zapojeny do práce výborů, které jsou Komisi nápomocny při výkonu jejích výkonných pravomocí, pokud jde o provádění, uplatňování a rozvoj schengenského *acquis* v souladu s ujednáním ze dne 22. září 2011* mezi Evropskou unií a těmito přidruženými státy.

* Ujednání mezi Evropskou unií a Islandskou republikou, Lichtenštejským knížectvím, Norským královstvím a Švýcarskou konfederací o účasti těchto států na práci výborů, které jsou Evropské komisi nápomocny při výkonu jejích výkonných pravomocí, pokud jde o provádění, uplatňování a rozvoj schengenského *acquis* (Úř. věst. L 103, 13.4.2012, s. 4, ELI: http://data.europa.eu/eli/agree_internation/2012/193/oj).“

C.12.1.7. Dánsko - neúčast (s možností přistoupení)

„(...) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] a [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] pro ně není závazné (závazná) ani použitelné (použitelná). Vzhledem k tomu, že [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] navazuje na schengenské *acquis*, rozhodne se Dánsko v souladu s článkem 4 uvedeného protokolu do šesti měsíců ode dne přijetí [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] Radou, zda je (ji) provede ve svém vnitrostátním právu⁴⁸.“

C.12.1.8. Irsko - účast

„(...) Irsko se účastní [tohoto nařízení/ této směrnice / tohoto rozhodnutí] v souladu s čl. 5 odst. 1 Protokolu č. 19 o schengenském *acquis* začleněném do rámce Evropské unie, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie, a v souladu s čl. 6 odst. 2 rozhodnutí Rady 2002/192/ES*.

* Rozhodnutí Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* (Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj>).“

⁴⁸ Tento bod odůvodnění bude přezkoumán poté, co Dánsko učiní oznámení podle čl. 8 odst. 1 protokolu č. 22.

C.12.1.9. Irsko - neúčast

„(...) [Toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] rozvíjí ta ustanovení schengenského *acquis*, kterých se neúčastní Irsko v souladu s rozhodnutím Rady 2002/192/ES^{*}; Irsko se tedy nepodílí na jeho (jejím) přijímání a [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] pro ně není závazné(á) ani použitelné(á)⁴⁹.

* Rozhodnutí Rady 2002/192/ES ze dne 28. února 2002 o žádosti Irska, aby se na ně vztahovala některá ustanovení schengenského *acquis* (Úř. věst. L 64, 7.3.2002, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj>).“

C.12.1.10. Nové členské státy, pro něž schengenské *acquis* dosud plně nenabýlo účinku⁵⁰

„(...) [Toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] představuje akt navazující na schengenské *acquis* nebo s ním jinak související ve smyslu [čl. 3 odst. 1 aktu o přistoupení z roku 2003, čl. 4 odst. 1 aktu o přistoupení z roku 2005 a čl. 4 odst. 1 aktu o přistoupení z roku 2011 / čl. 3 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2003, čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2005 a čl. 4 odst. 2 aktu o přistoupení z roku 2011].“

C.12.2. Jiné akty, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU (akty, které nerozvíjejí schengenské *acquis*)

C.12.2.1. Dánsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení

„(...) V souladu s články 1 a 2 Protokolu č. 22 o postavení Dánska, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, se Dánsko neúčastní přijímání [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] a [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] pro ně není závazné (závazná) ani použitelné (použitelná)⁵¹.“

⁴⁹ Standardní bod odůvodnění pro případy spadající do situací uvedených v čl. 5 odst. 2 až 5 Protokolu č. 19 není navržen.

⁵⁰ Tento bod odůvodnění se stane nadbytečným, jakmile se začnou dotčené členské státy plně účastnit schengenského *acquis*.

⁵¹ Tento bod odůvodnění bude přezkoumán poté, co Dánsko učiní oznámení podle čl. 8 odst. 1 Protokolu č. 22.

C.12.2.2. Irsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení - neúčast

„(...) V souladu s články 1 a 2 [a čl. 4a odst. 1⁵²] Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, a aniž je dotčen článek 4 uvedeného protokolu, se Irsko neúčastní přijímání [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí] a [toto nařízení / tato směrnice / toto rozhodnutí] pro ně není závazné (závazná) ani použitelné (použitelná).“

C.12.2.3. Irsko - bod odůvodnění o zvláštním postavení - účast

„(...) „V souladu s článkem 3 [a čl. 4a odst. 1⁵³] Protokolu č. 21 o postavení Spojeného království a Irska s ohledem na prostor svobody, bezpečnosti a práva, připojeného ke Smlouvě o Evropské unii a ke Smlouvě o fungování Evropské unie, oznámilo Irsko [dopisem ze dne ...] své přání účastnit se přijímání a používání [tohoto nařízení / této směrnice / tohoto rozhodnutí].“

C.12.2.4. Akty, které nahrazují dosavadní akt, jímž je Irsko vázáno (de facto přepracované znění)

a) Název

„SMĚRNICE EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU) [2015]/[1]

ze dne ...,

kterou se... a nahrazuje [rámcové rozhodnutí .../směrnice ...]“

⁵² Formulace se použije v případě aktu, který mění, nahrazuje nebo zrušuje (a zároveň nahrazuje, jako v případě přepracovaného znění) dosavadní akt, jímž je Irsko již vázáno.

⁵³ Formulace se použije v případě aktu, který mění, nahrazuje nebo zrušuje (a zároveň nahrazuje, jako v případě přepracovaného znění) dosavadní akt, jímž je Irsko již vázáno.

- b) Zvláštní bod odůvodnění (který má být vložen ke konci preambule a před body odůvodnění týkajícími se účasti či neúčasti)

„(...) Cílem této směrnice je pozměnit a rozšířit působnost ustanovení [rámcového rozhodnutí .../ směrnice ...]. Vzhledem k tomu, že změn, které je třeba provést, je značný počet a jsou podstatné, mělo(a) by být uvedené(á) [rámcové rozhodnutí / směrnice] v zájmu přehlednosti nahrazeno(a) v plném rozsahu ve vztahu k členským státům, které jsou vázány touto směrnicí.“

- c) Závěrečný článek týkající se nahrazení

„Článek [X]

[Nahrazení [rámcového rozhodnutí .../směrnice ...]]

[Rámcové rozhodnutí .../ směrnice ...] se nahrazuje pokud jde o členské státy, jež jsou vázány touto směrnicí, aniž jsou dotčeny povinnosti těchto členských států ohledně lhůty pro provedení [uvedeného rámcového rozhodnutí / uvedené směrnice] ve vnitrostátním právu.

Pokud jde o členské státy, jež jsou vázány touto směrnicí, odkazy na [rámcové rozhodnutí .../ směrnici ...] se považují za odkazy na tuto směrnici.“

C.13. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVEDENÍ SMĚRNIC VE VNITROSTÁTNÍM PRÁVU⁵⁴

Následující vzorová znění zahrnují nejběžnější případy. Formulace upravující povinnost provést směrnici ve vnitrostátním právu se může lišit v závislosti na zvláštních znacích dané směrnice.⁵⁵

- C.13.1. Uplatňování každým členských státem ve stanovené lhůtě nebo do stanovené lhůty

„Článek ...

1. Členské státy [uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné / přijmou opatření nezbytná] pro dosažení souladu s touto směrnicí [do ... / k .../ do ... ode dne vstupu této směrnice v platnost]. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

⁵⁴ Pro přepracovaná znění, viz zvláštní formulace pro provedení ve vnitrostátním právu uvedená v bodě [C.4.2.3](#).

⁵⁵ Formulace použité v návrhu Komise se může mírně lišit.

2. Členské státy sdělí Komisi znění [hlavních ustanovení] vnitrostátních právních předpisů, které přijmou v oblasti působnosti této směrnice. [Komise o nich uvědomí ostatní členské státy.]“

C.13.2. Uplatňování ve všech členských státech od stejného dne

„Článek ...

1. Členské státy [po konzultaci s Komisí] do ... přijmou a zveřejní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Použijí tyto předpisy ode dne

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.

2. Po vstupu této směrnice v platnost uvědomí členské státy Komisi včas o všech návrzích právních nebo správních předpisů, které hodlají přijmout v oblasti působnosti této směrnice, aby se k nim Komise mohla vyjádřit.“

C.13.3. Přijetí a zveřejnění každým členským státem ve stanovené lhůtě nebo do stanovené lhůty

„Článek ...

Členské státy do... přijmou a zveřejní právní a správní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí před Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Tyto předpisy přijaté členskými státy musí obsahovat odkaz na tuto směrnici nebo musí být takový odkaz učiněn při jejich úředním vyhlášení. Způsob odkazu si stanoví členské státy.“

C.13.4. Členské státy, které již přijaly ustanovení v souladu s požadavky směrnice

„Členské státy sdělí Komisi své právní a správní předpisy týkající se uplatňování této směrnice.“

C.13.5. Pouze právo přijmout opatření

„Členské státy neprodleně uvědomí Komisi o opatřeních přijatých na základě této směrnice.“

C.13.6. Vztah mezi ustanoveními směrnice a prováděcími opatřeními členských států

Ve směrnici se někdy zmiňuje potřeba uvést ve zvláštním informativním dokumentu vztah mezi ustanoveními směrnice a opatřeními přijatými v členských státech k jejímu provedení. Tato zmínka má podobu bodu odůvodnění.

„(...) Členské státy se v souladu se společným politickým prohlášením členských států a Komise ze dne 28. září 2011 o informativních dokumentech* zavázaly, že v odůvodněných případech doplní oznámení o opatřeních přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu o jeden či více dokumentů s informacemi o vztahu mezi jednotlivými složkami směrnice a příslušnými částmi vnitrostátních nástrojů přijatých za účelem provedení směrnice ve vnitrostátním právu. V případě této směrnice považuje normotvůrce předložení těchto dokumentů za odůvodněné.

* Úř. věst. C 369, 17.12.2011, s. 14.“

C.14. VZOROVÁ USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE SANKCÍ NA VNITROSTÁTNÍ ÚROVNI

C.14.1. V nařízení

„Členské státy stanoví sankce za porušení tohoto nařízení a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy tyto sankce a opatření [neprodleně] oznámí Komisi [nejpozději ...] a neprodleně jí oznámí [i] všechny jejich následné změny.“

C.14.2. Ve směrnici

„Členské státy stanoví sankce za porušení vnitrostátních ustanovení přijatých podle této směrnice a přijmou veškerá opatření nezbytná k zajištění jejich uplatňování. Stanovené sankce musí být účinné, přiměřené a odrazující. Členské státy tyto sankce a opatření [neprodleně] oznámí Komisi [nejpozději ...] a neprodleně jí oznámí [i] všechny jejich následné změny.“

D. ČÁST D — DODATEČNÁ REDAKČNÍ PRAVIDLA

D.1. ÚPLNÝ NÁZEV

D.1.1. Obecné poznámky

Viz bod [8](#) SPP.

D.1.2. Příslušná oblast

V úplném názvu aktů přijímaných řádným legislativním postupem je oblast obvykle určena zkratkou „(EU)“.

Někdy má akt dvojí právní základ, jeden ve Smlouvě o fungování EU a další ve Smlouvě o Euratomu. V takovém případě úplný název zahrnuje slova „(EU, Euratom)“.

D.1.3. Číslování

Připravuje-li Úřad pro publikace akt přijatý řádným legislativním postupem k vyhlášení, doplní do úplného názvu aktu číslo, a to za zkratku určující oblast, již se daný akt týká. Od 1. ledna 2015 se toto číslo skládá z roku zveřejnění, po němž následuje lomítko a pořadové číslo (například „2015/1“).⁵⁶

⁵⁶ Pro více informací, viz úřední zpráva Úřadu pro publikace „[Harmonizace číslování právních aktů EU](#)“.

D.1.4. Název

D.1.4.1. Stručnost

SPP (bod [8](#)) stanoví zejména, že název aktu má být co nejstručnější. Tohoto cíle lze dosáhnout mimo jiné:

- zkrácením názvu jiného aktu, který má být citován, jak uvádí bod [16.10.1](#) SPP⁵⁷, a
- používáním zkrácených forem (například „Unie“ namísto „Evropské unie“, „členské státy“ namísto „členské státy Evropské unie“ a „Smlouva o fungování EU“ namísto „Smlouva o fungování Evropské unie“) a výjimečně používáním ustálených zkratk a akronymů (například „ACP“, „OECD“, „Europol“).

D.1.4.2. Pozměňující akty nebo zrušující akty

Viz body [8.3](#), [18.9](#), [18.10](#) a [19.3](#) SPP. Je třeba poznamenat, že je-li účelem aktu pozměnit jiný akt, musí mít uvedený akt ve svém názvu výraz „kterým (kterou) se mění“, nebo podle potřeby „o změně“, (slova jako například „kterým se nahrazuje...“ by se žít neměla, jelikož vyjadřují pouze jednu z legislativně-technických forem pozměňování aktu).

Při určování pořadí, v němž mají být pozměňované akty citovány v názvu pozměňujícího aktu, se zohlední tato kritéria:

1. autor: akty Evropského parlamentu a Rady se citují před akty Rady; akty Rady se citují před akty Komise;

⁵⁷ Tento bod SPP uvádí několik příkladů formulací, které by učinily název těžkopádným a které by proto neměly být používány.

Dalším příkladem je zbytečné opakování prvků, které se již v názvu vyskytují. Proto se název nařízení (EHS) č. 1408/71 na konci následujícího příkladu neopakuje, ačkoli je součástí úplného názvu nařízení (EHS) č. 574/72: „Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 118/97 ze dne 2. prosince 1996, kterým se mění a aktualizuje nařízení (EHS) č. **1408/71** o uplatňování systémů sociálního zabezpečení na zaměstnané osoby, osoby samostatně výdělečně činné a jejich rodinné příslušníky pohybující se v rámci Společenství a nařízení (EHS) č. 574/72, kterým se stanoví prováděcí pravidla k nařízení (EHS) č. **1408/71**“.

2. datum přijetí aktu: více aktů přijatých týměž autorem nebo autory se cituje v jejich chronologickém pořadí;
3. typ aktu: v případě změny více aktů přijatých týměž autorem nebo autory stejného dne se nejdříve uvádějí nařízení a následně směrnice a nakonec rozhodnutí;
4. pořadové číslo: více aktů stejného typu přijatých týměž autorem nebo autory stejného dne se cituje vzestupně podle pořadových čísel, jež jim byla přidělena Úřadem pro publikace v době jejich zveřejnění.

Akt, kterým se zrušuje jiný akt, musí ve svém názvu obsahovat slova „kterým (kterou) se zrušuje“ nebo „o zrušení“, kromě případů kodifikovaného znění (viz. bod C.3.1) nebo přepracovaného znění (viz. bod C.4.1), kde se tato slova nepoužijí.⁵⁸ Zvláštní pravidla, která se použijí pro názvy pozměňujících aktů, se použijí obdobně pro názvy zrušujících aktů.

Název aktu, kterým se mění a zrušují jiné akty, by měl odkazovat nejdříve na změny a teprve poté na zrušení.

Jestliže akt mění či zrušuje celou řadu aktů, není výjimečně nutné odkazovat na všechny z těchto aktů. Je možné použít odlišnou formulaci, která umožní lepší čitelnost názvu.⁵⁹

D.1.4.3. Kodifikovaná a přepracovaná znění

Pro názvy kodifikovaných znění (viz bod [C.3.1](#)) a přepracovaných znění (viz bod [C.4.1](#)) platí zvláštní pravidla.

⁵⁸ Pravidla uplatňovaná pro návrh Komise se mohou mírně lišit.

⁵⁹ **Například:** “Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1137/2008 ze dne 22. října 2008 o přizpůsobení některých aktů přijatých postupem podle článku 251 Smlouvy regulativnímu postupu s kontrolou podle rozhodnutí Rady 1999/468/ES – Přizpůsobení regulativnímu postupu s kontrolou – Část první”.

D.1.4.4. Změna služebního řádu úředníků

Jde-li o nařízení, kterými se mění služební řád, uvádí se předmět přímo, aniž by se zmiňovalo nařízení, kterým se stanoví tento řád (důvodem je skutečnost, že základní ustanovení jsou rozptýlena v několika aktech).

„NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU, Euratom) [2015]/[1]

ze dne ...,

kterým se mění služební řád úředníků Evropské unie [a pracovní řád ostatních zaměstnanců Unie], [pokud jde o ...]“

a nikoli

„NAŘÍZENÍ EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY (EU, Euratom) [2015]/[1]

ze dne ...,

kterým se mění nařízení Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68 [pokud jde o ...]“.

D.2. PRÁVNÍ VÝCHODISKA

D.2.1. Obecné poznámky

Viz bod [9](#) SPP.

D.2.2. Právní východiska týkající se právního základu

Viz část A, pole [F](#) a [G](#).

D.2.3. Právní východiska týkající se návrhu aktu předloženého normotvůrci

Viz část A, pole [H1 až H4](#).

D.2.4. Právní východisko týkající se postoupení návrhu aktu vnitrostátním parlamentům

Viz část A, pole [I](#).

D.2.5. Právní východiska týkající se konzultací

Viz část A, pole [J až O](#).

D.2.5.1. Konzultace bez vydání stanoviska

V případě, že Smlouvy vyžadují konzultaci orgánu nebo instituce, ale konzultace nevyústila ve vydání stanoviska, pak se namísto obvyklého právního východiska týkajícího se konzultace, jež zní „s ohledem na stanovisko ze dne ... [název orgánu či instituce]“, užije právní východisko znějící „po konzultaci s ... [název orgánu či instituce]“. V těchto případech právní východisko neobsahuje odkaz na poznámku pod čarou ani jiné upřesnění.

D.2.5.2. V případě vydání více než jednoho stanoviska

Někdy jsou orgán či instituce konzultovány a vydají více stanovisek. V takovém případě je třeba uvést všechna vydaná stanoviska včetně odkazů na jejich zveřejnění, jsou-li k dispozici.

Pokud například Evropský hospodářský a sociální výbor vydal dvě stanoviska a obě tato stanoviska byla zveřejněna, zní příslušné právní východisko a související poznámka pod čarou takto:

„s ohledem na stanoviska Evropského hospodářského a sociálního výboru*,

* Úř. věst. ... a Úř. věst.“

Pokud bylo zveřejněno pouze první stanovisko uvedeného výboru, zní právní východisko a související poznámka pod čarou takto:

„s ohledem na stanoviska Evropského hospodářského a sociálního výboru“^{*},

^{*} Stanovisko ze dne [17. března 2010] (Úř. věst. ...) a stanovisko ze dne ... [8. září 2011] (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).“

D.2.5.3. Nepovinná konzultace upravená Smlouvami

Právní východisko „s ohledem na stanovisko ze dne ... [název orgánu či instituce]“ musí být rovněž uvedeno v případě, že bylo vydáno stanovisko na základě nepovinné konzultace nebo v případech upravených Smlouvami (například podle čl. 304 prvního pododstavce druhé a třetí věty Smlouvy o fungování EU). Jedná-li se o nepovinnou konzultaci ze strany Parlamentu, Rady nebo obou těchto orgánů a konzultovaný subjekt nevydá žádné stanovisko, pak se namísto tohoto právního východiska použije východisko, které zní: „po konzultaci s ... [název orgánu či instituce]“ bez odkazu na poznámku pod čarou či jiného upřesnění. Jedná-li se o nepovinnou konzultaci ze strany Komise a konzultovaný subjekt nevydal žádné stanovisko, není třeba uvádět žádné právní východisko.

D.2.5.4. Konzultace v případech neupravených Smlouvami

Stanoviska v případech neupravených Smlouvami (například stanoviska Evropského inspektora ochrany údajů nebo orgánů technického charakteru) se neuvádějí v právních východiscích. Zpravidla se uvádějí na konci bodů odůvodnění za použití formulace uvedené v bodě [C.6](#).

D.2.6. Právní východisko k legislativnímu postupu

D.2.6.1. Přijetí v prvním čtení

Právní východisko a poznámka pod čarou zní takto:

„v souladu s řádným legislativním postupem“^{*},

^{*} Postoj Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] a rozhodnutí Rady ze dne“

D.2.6.2. Přijetí v druhém čtení

Právní východisko a poznámka pod čarou zní takto:

„v souladu s řádným legislativním postupem,

* Postoj Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] a postoj Rady přijatý v prvním čtení ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)]. Postoj Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] [a rozhodnutí Rady ze dne ...]⁶⁰.“

D.2.6.3. Přijetí ve třetím čtení

Právní východisko a poznámka pod čarou zní takto:

„v souladu s řádným legislativním postupem, [s ohledem na společný návrh schválený dohodovacím výborem dne ...,]^{*}

* Postoj Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)] a postoj Rady přijatý v prvním čtení ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)]. Postoj Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněný v Úředním věstníku)]. Legislativní usnesení Evropského parlamentu ze dne ... [(Úř. věst. ...) / (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku)] a rozhodnutí Rady ze dne“

⁶⁰ Slova „a rozhodnutí Rady ze dne ...“ se použijí v případě, že Rada přijala v druhém čtení všechny pozměňovací návrhy Parlamentu. Tato slova se nepoužijí (jelikož jsou bezpředmětná) v případě, že Parlament v druhém čtení schválil postoj Rady přijatý v prvním čtení.

D.3. BODY ODŮVODNĚNÍ

Obecná pravidla platná pro body odůvodnění: viz body [10](#) a [11](#) SPP a část A, pole R.

Zvláštní pravidla a formulace:

- akty v přenesené pravomoci: viz bod [C.1.1](#);
- prováděcí akty: viz body [C.2.1.1](#) a C.2.2;
- kodifikovaná znění: viz bod [C.3.2](#);
- přepracovaná znění: viz body [C.4.2.1](#) a [C.4.2.2](#) pro směrnice a [C.4.3.1](#) pro nařízení a rozhodnutí;
- proporcionalita a subsidiarita: viz bod [10.15](#) SPP a bod [C.5](#);
- konzultace neupravené Smlouvami: viz bod [C.6](#);
- pozměňující akty: viz body [18.11](#) a [18.12](#) SPP;
- akty týkající se schengenského acquis a další akty, na něž se vztahuje část třetí hlava V Smlouvy o fungování EU: viz bod C.12.

D.4. NORMATIVNÍ ČÁST

D.4.1. Obecné poznámky

Viz body [12](#) až [15](#) SPP.

D.4.2. Standardní struktura

Viz [část B](#).

D.4.3. Jednotky členění

Články mohou být seskupeny do částí, hlav, kapitol a oddílů a lze je dále **členit** na odstavce, pododstavce, body a odrážky: viz body [4.4](#), [4.5](#), [7.3](#) a [15.4](#) SPP.

Z praktických důvodů, zejména za účelem zajištění jednotnosti odkazů na poznámku pod čarou ve všech jazycích, musí být členění textu na **věty** (začínající velkým písmenem a končící tečkou) ve všech jazycích stejné. Pokud tento princip působí v některém jazyce obtíže, měly by být věty rozčleněny do nižších větných celků oddělených středníkem.

Protože články a odstavce jsou nezávislými samostatnými celky, je z důvodu srozumitelnosti textu účelné a často nezbytné **opakovat výrazy** v jednotlivých člancích nebo odstavcích a uvádět úplné odkazy, jak je uvedeno v následujícím příkladu:

Namísto:

- „1. Komise přijme veškerá opatření nezbytná k/pro ...
2. Tato opatření přijme postupem ...“

je vhodnější:

- „1. Komise přijme veškerá opatření nezbytná k/pro ...
2. **Komise přijme opatření uvedená v odstavci 1** postupem ...“.

D.4.4. Výčet

D.4.4.1. Výčet ve větě neobsahující návětí

Doporučuje se upřesnit vztah mezi různými položkami výčtu ve větě takto:

- v případě kumulativního výčtu se použije výraz „a“ nebo „i“,
- v případě alternativního výčtu se použije výraz „bud’ –, (a)nebo“,
- v případě smíšeného výčtu (tzn. zahrnujícího dvě hypotézy: jedna položka z výčtu nebo několik či všechny položky z výčtu): se použije výraz „... nebo ...“ bez čárky před „nebo“. Není-li toto rozlišení proti alternativnímu výčtu jednoznačné, například musí-li být před „nebo“ čárka z jiných gramatických důvodů, lze doplnit například slova [nebo obě/všechna [z těchto kritérií]. V případě, že neexistuje vhodnější řešení a není možné vložit návětí, přičemž v angličtině se použije výraz „and/or“, se v češtině používá obvykle výraz „nebo“.

Samotná spojka „nebo“ by se měla použít pouze v případě, kdy je druh vztahu dostatečně jasný, jelikož dle Soudního dvora⁶¹ se význam této spojky liší v závislosti na kontextu, v němž se použije.

D.4.4.2. Výčet, jemuž předchází návětí

Je třeba dbát na to, aby byla každá položka koordinována s ostatními položkami výčtu a vztahovala se přímo k návětí. Za tímto účelem se doporučuje vyhnout se ve výčtu vkládání samostatných vět nebo odstavců (viz zejména příklad uvedený v bodě [15.3](#) SPP). Je třeba rovněž se vyhnout tzv. „sendvičové konstrukci“, kdy věta začíná návětí a pokračuje až za výčtem.⁶²

⁶¹ Viz rozsudek Soudního dvora ze dne 12. července 2005, Komise v Francie, C-304/02, ECLI:EU:C:2005:444, bod 83.

⁶² Příklad: věta by měla být formulována následovně:

„Členské státy zakáží pro zvířata chovaná pro produkci potravin následující krmiva:

a) proteiny odvozené ze zvířat,

b) zpracované zvířecí proteiny.“

a nikoli:

„Členské státy zakáží:

a) proteiny odvozené ze zvířat, a

b) zpracované zvířecí proteiny

jako krmivo pro zvířata chovaná pro produkci potravin.“

Dále by mělo být zřejmé, zda je výčet za návětím kumulativní, alternativní či smíšený (viz bod [D.4.4.1](#)). Je-li to možné, mělo by tak být učiněno již v návěti použitím formulací typu „(je splněna) každá z těchto podmínek / (jsou splněny) obě/všechny tyto podmínky“, „(je splněna) jedna z těchto podmínek“ nebo „(je splněna) jedna nebo více z těchto podmínek“. Není-li možné takto učinit v návěti, měl by se vztah mezi jednotlivými položkami výčtu výslovně určit připojením slova „a“ nebo „nebo“ po předposlední položce výčtu. Tento postup však může působit obtíže v případě pozdější změny výčtu a s ohledem na skutečnost, že význam spojky „nebo“ může být nejasný (viz bod [D.4.4.1](#)).

Návěti se ukončuje vždy dvojtečkou (:) ⁶³

Jednotlivé body výčtu se číslovají tak, že se použijí malá písmena, po nichž následuje závorka, pro označení první úrovně, malé římské číslice, po nichž následuje závorka, pro označení druhé úrovně a arabské číslice, po nichž následuje závorka, pro označení třetí úrovně. Pro označení čtvrté úrovně se použijí odrážky.

„[Tato směrnice se použije]:

a) ...

i) ...

1) ...

– ...“

Výjimečně se v článku obsahujícím definice (viz bod C.7) a v pozměňujících ustanoveních (viz bod C.8.1) jednotlivé body číslovají tak, že se v první úrovni použijí arabské číslice, po nichž následuje závorka, ve druhé úrovni malá písmena, po nichž následuje závorka, a ve třetí úrovni malé římské číslice, po nichž následuje závorka.

Každá položka ve výčtu obsaženém ve větě začíná **malým písmenem**.

⁶³ V případě, že písmena a), b) atd. nenásledují v odstavci po návěti, považují se tato písmena za podcelky daného odstavce a ukončují se tečkou.

D.4.4.3. Výčet v tabulkách

V tabulkách začínají položky výčtu buď velkým, nebo malým písmenem (v závislosti na systému stanoveném autorem); v některých případech nemusí být jednotlivé položky ukončeny žádným interpunkčním znaménkem.

D.4.5. Názvy a obsah

Články mohou mít názvy, což čtenáři usnadní vyhledání ustanovení, které ho zajímá. Názvy by měly být krátké a měly by shrnovat obsah článku. V témž aktu by měl být použit jednotný přístup: buď by žádný článek neměl mít název nebo by měl mít název každý článek.

Části, hlavy, kapitoly a oddíly by měly mít název.

V případě potřeby by měl být na začátku rozsáhlých aktů uveden obsah.

D.5. PŘÍLOHY

D.5.1. Obecné poznámky

Viz bod [22](#) SPP.

D.5.2. Forma, styl a číslování příloh

Ačkoliv neexistují žádná přesně vymezená pravidla pro úpravu příloh, uplatňování následujících pokynů zajistí, aby IT systémy mohly správně rozpoznat různé části aktu.

Přílohy nesmějí být členěny na články, jelikož by tak mohlo dojít k jejich záměně s normativní částí.

Přílohy jsou obvykle členěny na body, které jsou v každé úrovni označeny arabskými číslicemi, po nichž následuje tečka (například „10.2.3.“). Počet úrovní by obvykle neměl být vyšší než pět (například „1.1.1.1.1.“). Další úrovně členění lze použít, je-li to nezbytně nutné, ačkoliv by mohlo být vhodnější použít odlišnou strukturu. Bez ohledu na úroveň mohou číslované body obsahovat nižší jednotky členění, přičemž se pro označení první úrovně použijí malá písmena, po nichž následuje závorka, pro označení druhé úrovně malé římské číslice, po nichž následuje závorka, pro označení třetí úrovně arabské číslice, po nichž následuje závorka, a pro označení čtvrté úrovně odrážky. Tyto nižší jednotky členění se obvykle použijí pouze pro výčty, které následují po větích, a je třeba se jim v co nejvyšší míře vyhnout. Pro snazší způsob odkazování je vhodné číslovat každý odstavec příloh. Nicméně ve velmi krátkých přílohách lze použít nečíslované odstavce. Nečíslovaný odstavec může uvozovat číslované body, nižší jednotky členění nebo tabulky.

Číslovaný bod může obsahovat:

- pouze nadpis;
- jeden nebo více nečíslovaných odstavců;
- kombinaci nadpisu a jednoho nebo více nečíslovaných odstavců.

V přílohách lze použít vyšší jednotky členění (část, hlava, kapitola, oddíl). Body by měly být číslovány souvisle od začátku do konce přílohy, bez ohledu na to, zda se používají vyšší jednotky členění; jinak nebudou dostupné některé prvky IT systémů.

Tabulky a obrázky lze použít v přílohách kdekoliv. Žádný použitý obrázek však nesmí obsahovat text.

Obsahuje-li příloha formuláře nebo jiné dokumenty, které se mají používat samostatně, použijí se výše uvedené pokyny pouze v rozsahu, v jakém nemají nepříznivý vliv na čitelnost nebo snadnost použití těchto formulářů a dokumentů, a neporušují žádné zvláštní požadavky, které jsou na ně použitelné.

Začleňuje-li příloha ustanovení z jiného zdroje (například předpis Evropské hospodářské komise OSN) do práva Unie, měly by být struktura a číslování těchto ustanovení v příloze stejné jako ve zdrojovém dokumentu (viz však bod 17.4 SPP).

D.5.3. Obsah

V rozsáhlých přílohách by měl být v případě potřeby na začátku uveden obsah.

D.6. VNITŘNÍ ODKAZY

D.6.1. Obecné poznámky

Viz body [16](#), [16.1](#), [16.1.1](#), [16.2](#), [16.4](#), [16.7](#) až [16.9](#) a [16.17](#) SPP.

D.6.2. Obecné odkazy na akt

- „toto nařízení“
- „tato směrnice“
- „toto rozhodnutí“⁶⁴

D.6.3. Odkazy na právní východiska

„v [prvním] právním východisku“

D.6.4. Odkazy na body odůvodnění

- V případě, že akt obsahuje několik číslovaných bodů odůvodnění: „v 1. bodě odůvodnění“
- V případě, že akt obsahuje pouze jeden bod odůvodnění: „v bodě odůvodnění“

D.6.5. Odkazy na normativní část

D.6.5.1. Používaná terminologie

Použije se znění ze třetího sloupce tabulky v bodě [15.4](#) SPP. Na slova předcházející výčtu lze odkázat pomocí následujících formulací: „návěť“, „uvozující věta“, „úvodní slova“....

⁶⁴ V tomto ohledu „toto nařízení“ odpovídá vždy anglickému výrazu „this Regulation“ a francouzskému výrazu „le présent règlement“. Pokud se v angličtině použije „that“ za účelem vyloučení záměny s aktem nebo ustanovením, na nějž bylo předtím odkazováno, použije se český výraz „uvedený/á/é“. Alternativně lze opakovat číslo aktu či ustanovení, na nějž je odkazováno. Zvláštní pozornost je třeba věnovat případům, kdy se používá „tento/tato/toto“ a „uvedený/á/é“.

D.6.5.2. Struktura odkazu

Při odkazu na určité ustanovení je pro určení přesného místa, kde se toto ustanovení nachází, často nutné uvést několik úrovní členění. Tyto úrovně členění jsou uváděny v sestupném pořadí od obecných po zvláštní.

- „čl. 1 odst. 1 druhá věta“,“
- „odst. 1 třetí pododstavec“,

Z vyšších úrovní členění se však uvádějí pouze ty, které nejsou společné pro ustanovení, na které se odkazuje, a pro ustanovení, které odkaz obsahuje. Pokud například čl. 3 odst. 1 písm. b) obsahuje odkaz na čl. 3 odst. 1 písm. a), tento odkaz by zněl:

„... v písmeni a)“,

a nikoli

„... v **čl. 3 odst. 1** písm. a)“,“

či

„... v **odst. 1** písm. a)“,

Odkazuje-li se na články, které jsou součástí jedné nebo vícera úrovní vyššího členění (část, hlava, kapitola, oddíl), není nutné tyto úrovně uvádět, neboť články jsou číslovány v celém textu průběžně:

„Článek 2“

a nikoli

„Článek 2 **oddílu 1**“.

Pokud se však použije výraz „tohoto [článku/odstavce/písmene/bodu/...] / [této odrážky/.....]“, umístí se tento výraz na konec odkazu, aby se předešlo riziku záměny uvedenému v bodě D.6.5.4.

Příklady :

- „v písmeni c) **tohoto odstavce**“,
- „v prvním pododstavci písm. d) **tohoto článku**“,

a nikoli

- „v **tomto odstavci** písm. c)“,
- „v **tomto článku** prvním pododstavci písm. d)“.

Vzhledem k tomu, že je příloha svou povahou nedílnou součástí aktu, k němuž je připojena (viz bod [22.3](#) SPP), měly by být odkazy v příloze na normativní část formulovány stejným způsobem jako odpovídající odkazy na jiných místech v normativní části.⁶⁵

Příklad:

- „seznam uvedený v čl. 4 odst. 3“.

D.6.5.3. Několikanásobné odkazy

Odkazuje-li se při výčtu na úrovně členění stejného označení, z nichž jedna nebo některé z nich jsou doprovázeny úrovněmi hierarchicky nižšího členění, použijí se pravidla stanovená v bodě [D.6.5.2](#), podle něhož se toto označení opakuje v každém odkazu:

Příklad:

- „článek 1, **čl.** 2 odst. 2 písm. a) a **čl.** 3 odst. 1“
[a nikoli: „čl. 1, 2 odst. 2 písm. a) a 3 odst. 1“]
- „**čl.** 2 odst. 1 a **čl.** 5 odst. 2“
- „**odst.** 1 písm. a) a **odst.** 2 druhý pododstavec“,
[a nikoli: „odst. 1 písm. a) a 2 druhý pododstavec“].

⁶⁵ Pokud jde o odkazy na ustanovení přílohy, viz bod D.6.6.

Odkazuje-li se při výčtu na jednotky členění stejného označení, jež nejsou doprovázeny úrovněmi hierarchicky nižšího členění, způsob odkazu se zjednoduší. Typ členění se **neopakuje** u každého odkazu:

— „kapitoly I a II“

[a nikoli: „kapitola I a kapitola II“]

— „články 1, 4 a 9“

— „články 1 až 4“

— „články 1 až 4 a 9“

— „první a třetí odrážka“

Často jsou výše uvedené odkazy kombinovány:

„Článek 1, čl. 3 odst. 5 písm. c), čl. 5 odst. 2 a 3 a články 6 až 9“.

Uvádějí-li se v odkaze tři po sobě jdoucí čísla nebo písmena, uvádějí se jednotlivě, a ne s použitím slova „až“.

Příklad:

„články 2, **3 a 4**“

[a nikoli: „články 2 až 4“].

D.6.5.4. Výrazy, jež by se neměly v odkazu používat

Pokud se v textu aktu odkazuje na úroveň členění téhož aktu, nesmějí se použít slova „předcházející/předchozí“ nebo „následující“ a místo nich je třeba uvést přesný odkaz na tuto úroveň členění.

Kromě toho se k přesnému odkazu nepřidávají slova typu „výše (uvedený)“ nebo „níže (uvedený)“.

Není třeba přidávat slovo „včetně“ ve výčtu ustanovení, jelikož každý uvedený prvek se automaticky započítává.

Slova „tohoto [nařízení/ článku/odstavce/...]“ se přidávají pouze tehdy, mohlo-li by dojít k záměně.

Příklad:

V rámci jednoho článku by měl odkaz na odstavce 1 až 4 téhož článku, uvedený v odstavci 5, znít takto:

„Postupem podle odstavců 1 až 4 ...“

a nikoli:

„Postupem podle **předchozích** odstavců ...“

či:

„Postupem podle **výše uvedených** odstavců 1 až 4 ...“

ani (až na určité výjimky):

„Postupem podle odstavců 1 až 4 **tohoto článku** ...“

D.6.6. Odkazy na přílohy

Pravidla uvedená v bodě D.6.5.2 pro odkazy na normativní část se použijí obdobně na odkazy na ustanovení příloh.

Příklad:

– „bod 2.1.3.7 písm. a) bod iii) bod 2) čtvrtá odrážka [přílohy/přílohy [I]]“

V případě nebezpečí záměny by se měl připojit odkaz na akt, v němž je dotčený odkaz uveden, takto: „příloha [**tohoto nařízení**]“ nebo „[tabulka] obsažená v příloze [tohoto nařízení]“ (a nikoli: „... připojená k ...“).

Přílohy jsou nutně nedílnou součástí aktu, k němuž jsou připojeny (viz bod [22.3 SPP](#)). Slova jako například „, která je nedílnou součástí tohoto [nařízení]“ by se proto neměla v odkazech na přílohy vyskytovat.

D.7. VNĚJŠÍ ODKAZY

D.7.1. Obecné poznámky

Viz body [16](#), [16.1](#), [16.1.2](#), [16.2](#), [16.3](#) až [16.10](#), [16.17](#) a [16.18](#) SPP.

D.7.2. Odkazy na akty primárního práva

D.7.2.1. Smlouvy

Smlouvy by měly být citovány v tomto pořadí: nejprve Smlouva o Evropské unii, poté Smlouva o fungování Evropské unie a nakonec Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii.

První odkaz:

- „Smlouva o Evropské unii“
- „Smlouva o fungování Evropské unie“
- „Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii“

U těchto odkazů se neuvádí odkaz na zveřejnění v Úředním věstníku.

Pozdější odkazy:

Odkazuje-li se v daném textu jen na jednu ze zakládajících smluv, používá se pro ni dále jen „Smlouva“.

Odkazuje-li se v témže textu na více zakládajících smluv, použije se úplný název příslušné smlouvy. Ve vhodných případech lze použít následující zkrácené názvy:

- „Smlouva o EU“ v případě Smlouvy o Evropské unii (a nikoli „SEU“)
- „Smlouva o fungování EU“ v případě Smlouvy o fungování Evropské unie (a nikoli „SFEU“),
- „Smlouva o Euratomu“ v případě Smlouvy o založení Evropského společenství pro atomovou energii.

Zkrácený název lze v názvu použít za účelem zestručnění: viz bod D.1.4.1.

Články, oddíly, kapitoly, hlavy a části Smlouvy o EU a Smlouvy o fungování EU se citují podle číslování vyplývajícího z Lisabonské smlouvy v jejich **konsolidovaném znění**⁶⁶, aniž by se odkazovalo na dřívější číslování.

Toto pravidlo se rovněž použije v případě **změny** aktů, jež byly přijaty před vstupem Lisabonské smlouvy v platnost, a které proto nutně obsahují odkazy podle dřívějšího číslování. V částech nahrazených, doplněných nebo vložených pozměňujícím aktem se odkazy činí na základě konsolidovaného znění. Jakákoli nesrovnalost v číslování, která se vyskytne mezi nezměněnou částí pozměňovaného aktu a částí vkládanou pozměňujícím aktem se opraví později, zejména při kodifikaci.

Při citaci **názvu**, který obsahuje odkaz používající předchozí číslování, se tento odkaz změní, aby odpovídal konsolidovanému znění. K upravenému číslu se připojí poznámka podobného znění:

„* [Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/101/ES ze dne 16. září 2009 o koordinaci ochranných opatření, která jsou na ochranu zájmů společníků a třetích osob vyžadována v členských státech od společností ve smyslu čl. 54 druhého pododstavce Smlouvy, za účelem dosažení rovnocennosti těchto opatření (Úř. věst. L 258, 1.10.2009, s. 11, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/101/oj>).].

Redakční poznámka: Název [směrnice 2009/101/ES] byl upraven s ohledem na přečíslování článků Smlouvy o založení Evropského společenství v souladu s článkem 5 Lisabonské smlouvy; původní odkaz zněl na [čl. 48 pododstavec 2 Smlouvy o založení Evropského společenství].“

⁶⁶ Na základě článku 5 Lisabonské smlouvy byly články, oddíly, kapitoly, hlavy a části Smlouvy o EU a Smlouvy o ES, ve znění Lisabonské smlouvy, **přečíslovány** v souladu se **srovnávacími tabulkami**, které jsou uvedeny v příloze Lisabonské smlouvy a jsou její nedílnou součástí. Na tomto základě bylo vypracováno **konsolidované znění**.

D.7.2.2. Protokoly

První odkaz:

- „Protokol č. [19] o [schengenském *acquis* začleněném do rámce Evropské unie], připojený ke [Smlouvě o Evropské unii a Smlouvě o fungování Evropské unie]“

K tomuto odkazu se nepřipojuje odkaz na zveřejnění v Úředním věstníku.

Pozdější odkazy:

- „Protokol č. [19]“

D.7.2.3. Akty o přistoupení

- „akt o přistoupení [Rakouska, Finska a Švédska]“

nebo, je-li výčet přistupujících členských států příliš těžkopádný a význam je zřejmý:

- „akt o přistoupení z roku [2003]“⁶⁷

Na akty o přistoupení se tedy odkazuje ve zkrácené formě, aniž by se uváděla odpovídající smlouva o přistoupení a odkaz na Úřední věstník.

⁶⁷ Referenční roky aktů o přistoupení jsou:

- 1972 (Dánsko a Irsko),
- 1979 (Řecko),
- 1985 (Španělsko a Portugalsko),
- 1994 (Rakousko, Finsko a Švédsko),
- 2003 (Česká republika, Estonsko, Kypr, Lotyšsko, Litva, Maďarsko, Malta, Polsko, Slovinsko a Slovensko),
- 2005 (Bulharsko, Rumunsko),
- 2011 (Chorvatsko).

D.7.3. Odkazy na ostatní právní akty

D.7.3.1. Identifikace aktu, na nějž se odkazuje

Pokud se jedná o odkazy na ostatní právní akty:

- v názvu viz bod [16.10.1](#) SPP;
- v právním východisku viz bod [16.10.2](#) SPP;
- ve zbývajících částech aktu (v bodech odůvodnění, člancích a přílohách) viz bod [16.10.3](#) SPP.

Odchylně od první odrážky bodu [16.10.3](#) SPP, pokud body odůvodnění, články nebo přílohy obsahují **seznam** aktů, lze je citovat úplným názvem v rámci daného seznamu, a to spolu s informací o jejich zveřejnění v Úředním věstníku v poznámce pod čarou.

Je-li v bodech odůvodnění, člancích nebo přílohách citováno poprvé několik aktů **stejného typu** za sebou, a pokud byly tyto akty přijaty **stejným orgánem** (či orgány), uvede se typ daného aktu a název orgánu (či orgánů) pouze jednou (než aby se opakovaly u každého aktu) a poznámka pod čarou se vloží za pořadové číslo každého z těchto aktů.

Příklad:

„Jiná práva zaměstnanců než práva na účast by měla být nadále upravována vnitrostátními právními předpisy uvedenými ve směrnici Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES^{*} a 2009/38/ES^{**} .

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/14/ES ze dne 11. března 2002, kterou se stanoví obecný rámec pro informování zaměstnanců a projednávání se zaměstnanci v Evropském společenství (Úř. věst. L 80, 23.3.2002, s. 29, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2002/14/oj>).

** Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/38/ES ze dne 6. května 2009 o zřízení evropské rady zaměstnanců nebo vytvoření postupu pro informování zaměstnanců a projednání se zaměstnanci v podnicích působících na úrovni Společenství a skupinách podniků působících na úrovni Společenství (Úř. věst. L 122, 16.5.2009, s. 28, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/38/oj>).“

Je-li v bodech odůvodnění, člancích nebo přílohách citováno několik aktů **stejného typu** za sebou, a tyto akty již byly dříve v daném aktu citovány, uveďte se typ aktu pouze jednou (než aby se opakoval u každého aktu).

Příklad:

„Nařízení (EU) 2017/1129 a (EU) 2017/1131”

V souladu se Smlouvou o fungování EU⁶⁸ musí vždy název **aktů v přenesené pravomoci** obsahovat slovo „v přenesené pravomoci“ a název **prováděcích aktů** obsahovat slovo „prováděcí“. Tato slova se musí opakovat pokaždé, když je odkazováno na akt v přenesené pravomoci či na prováděcí akt, tedy nikoli pouze při prvním odkazu na daný akt, ale i při pozdějších odkazech na něj (příklad dalšího odkazu: „Nařízení v přenesené pravomoci (EU) 2015/1798“).

Některé akty se v Úředním věstníku zveřejňují pod **dvěma čísly**: první číslo pochází od autora a druhé od Úřadu pro publikace.⁶⁹ Při odkazování na daný akt musí být citována obě čísla.

Příklad:

První odkaz:

„rozhodnutí Evropské centrální banky (EU) 2015/22 (ECB/2015/1)”^{*}

^{*} Rozhodnutí Evropské centrální banky (EU) 2015/22 ze dne 8. ledna 2015, kterým se stanoví podmínky pro převody kmenových akcií Evropské centrální banky mezi národními centrálními bankami a pro úpravu splaceného kapitálu (BCE/2015/1) (Úř. věst. L 6, 10.1.2015, s. 15, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2015/929/oj>).“

Pozdější odkazy:

„rozhodnutí (EU) 2015/22 (ECB/2015/1)“

⁶⁸ Čl. 290 odst. 3 pro akty v přenesené pravomoci a čl. 291 odst. 4 pro prováděcí akty.

⁶⁹ Pro více informací viz oficiální dokument Úřadu pro publikace „[Harmonizace číslování právních aktů EU](#)“.

Vzhledem ke zvláštní povaze **služebního řádu úředníků** a pracovního řádu ostatních zaměstnanců Unie se tyto předpisy citují v bodech odůvodnění, člancích a přílohách následovně:

„Služební řád úředníků Evropské unie [a pracovní řád ostatních zaměstnanců Unie], stanovený (stanovené) nařízením Rady (EHS, Euratom, ESUO) č. 259/68*,

* Úř. věst. L 56, 4.6.1968, s. 1, ELI: [http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/reg/1968/259(1)/oj).“

Při odkazování na akty, v jejichž názvu se uvádí ustanovení některé ze **Smluv**, viz bod [D.7.2.1](#).

V poznámce pod čarou se uvádí pouze údaj o **prvním zveřejnění aktu**. Nezmiňují se pozdější změny ani opravy. Jedinou výjimkou z tohoto pravidla je případ, kdy byl kodifikován akt, jehož název byl změněn (viz bod [C.3.2.1](#)), nebo kdy je zamýšlen statický odkaz (viz bod [16.14](#) SPP a bod [D.8.2](#)).

Odkazy na právní akt musí být **přesné**. Z tohoto důvodu je třeba se vyhnout obecným odkazům na akt, zejména v normativní části. Odkaz by měl směřovat pokud možno na konkrétní ustanovení.

Například by se měla použít formulace:

„Postup podle **článku 2** nařízení ...“

a nikoli:

„Postup podle nařízení ...“

D.7.3.2. Identifikace bodů odůvodnění, na něž se odkazuje

Pokud se jedná o identifikaci bodu odůvodnění, viz bod [D.6.4.](#), a pokud se jedná o identifikaci aktu, viz bod [D.7.3.1.](#)

Příklad:

„1. bod odůvodnění nařízení (EU) 2015/10“

Odkazuje-li se na body odůvodnění aktu přijatého před 7. únorem 2000, kdy body odůvodnění nebyly číslovány, použije se pořadové číslování: „[první] bod odůvodnění“

D.7.3.3. Identifikace místa v normativní části, na něž se odkazuje

Pokud se jedná o identifikaci místa v normativní části, viz bod [D.6.4.](#), a pokud se jedná o identifikaci aktu, viz bod [D.7.3.1.](#)

Příklad:

„čl. 3 odst. 2 druhý pododstavec nařízení (EU) 2015/10“

D.7.3.4. Identifikace přílohy, na niž se odkazuje

Pokud se jedná o identifikaci přílohy, viz bod [D.6.6.](#), a pokud se jedná o identifikaci aktu, viz bod [D.7.3.1.](#)

Příklad:

- Obsahuje-li akt pouze jednu přílohu: „příloha [nařízení ...]“
- Obsahuje-li akt více příloh: „příloha [I] [nařízení ...]“

D.7.4. Odkazy na Listinu základních práv Evropské unie a Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv (EÚLP)

Odkazuje-li se na Listinu, je dostačující uvádět: „Listina základních práv a svobod Evropské unie“. K odkazu není připojen odkaz na zveřejnění v Úředním věstníku.

Odkazuje-li se na EÚLP, uvádí se: „Evropská úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod“.

D.7.5. Odkazy na usnesení a rozhodnutí Evropského parlamentu

Příklad:

„[usnesení/rozhodnutí] Evropského parlamentu ze dne [27. listopadu 2014] [o podpoře práv spotřebitelů na jednotném digitálním trhu]*

* [Úř. věst. / Dosud nezveřejněné v Úředním věstníku].“

D.7.6. Odkazy na usnesení Rady

Příklad:

„usnesení Rady ze dne [18. listopadu 2010] [o strukturovaném dialogu EU týkajícím se sportu]*

* [Úř. věst. .../Dosud nezveřejněné v Úředním věstníku].“

D.7.7. Odkazy na sdělení Komise

Příklad:

„sdělení Komise ze dne [25. října 2013] (nazvané) [o odstavení jaderných zařízení a řízení nakládání s jaderným odpadem: Řízení jaderných rizik vyplývajících z činností Společného výzkumného střediska (JRC) prováděných podle Smlouvy o Euratomu]“

D.7.8. Odkazy na rozhodnutí Soudního dvora

Odkazuje-li se na rozhodnutí Soudního dvora Evropské unie v textu aktu poprvé, musí tento odkaz obsahovat alespoň druh rozhodnutí (rozsudek, usnesení, posudek) a název soudu (Soudní dvůr, Tribunál). Pokud se to zdá užitečné, lze doplnit obvyklé označení věci nebo datum vydání daného rozhodnutí.

Příklad:

„Nařízení (ES) č. 304/2003 bylo zrušeno rozsudkem Soudního dvora*,“

„Rozsudkem Soudního dvora ze dne 10. ledna 2006 ve věci C-178/03*, Komise v. Parlament a Rada, bylo zrušeno nařízení (ES) č. 304/2003 ...“

Za takovýto odkaz se vždy připojí standardní poznámka pod čarou. Poznámka pod čarou uvádí v pořadí po sobě následujícím:

- druh rozhodnutí (rozsudek, usnesení, posudek);
- název soudu (Soudní dvůr, Tribunál);
- den vydání rozhodnutí;
- obvyklé označení věci (jež je stanoveno Soudním dvorem podle jeho vnitřních pravidel: pro orgány, instituce a členské státy se použije zkrácená forma, označení jednoho z účastníků řízení v případě řízení o předběžné otázce, atd.);
- číslo dané věci;
- odkaz ECLI;
- v případě potřeby příslušný bod (příslušné body) rozhodnutí.

Příklad:

„* Rozsudek Soudního dvora ze dne 10. ledna 2006, Komise v Parlament a Rada, C-178/03, ECLI:EU:C:2006:4, body 60 až 65.“

Tento způsob odkazu se použije v případě rozhodnutí Soudního dvora zveřejněných v tištěné podobě ve Sbírce rozhodnutí i současnějších rozhodnutí zveřejněných pouze v elektronické podobě.

Pokud se na stejné rozhodnutí odkazuje v aktu vícekrát, měla by se při prvním odkazu určit jeho zkrácená forma (například „rozsudek Komise v Parlament a Rada“, „rozsudek ze dne 10. ledna 2006“ nebo „rozsudek ve věci C-178/03“).

D.7.9. Odkazy na mezinárodní dohody

Mezinárodní dohody, jež byly zveřejněny v Úředním věstníku, se vždy poprvé citují s odkazem na jejich zveřejnění v Úředním věstníku, a to i v případech, kdy tyto dohody nebyly sjednány jako dohody Unie, ale například jako dohody Rady Evropy.

V případě dohod nezveřejněných v Úředním věstníku může být užitečné uvést místo a datum podpisu dohody.

Příklady:

- „Dohoda mezi Norským královstvím a Evropskou unií o norském finančním mechanismu na období 2014-2021“^{*}

^{*} Úř. věst. L 141, 28.5.2016, s. 11.“

- „Vídeňská úmluva o smluvním právu, přijatá dne 23. května 1969 ve Vídni,“

Odkazuje-li se v aktu na stejnou mezinárodní dohodu vícekrát, měla by být u prvního odkazu uvedena zkrácená forma (například „(dále jen „dohoda o norském finančním mechanismu“)“).

Z bodů D.8.1 a D.8.2 vyplývá, že jakýkoliv odkaz na mezinárodní dohodu by měl uvádět, zda je dynamický či statický.

D.7.10. Odkazy na akty mezinárodních organizací

Odkazuje-li se na akty mezinárodní organizace, měly by být obvykle (v textu) v pořadí po sobě následujícím uvedeny: druh aktu, autor, datum a úplný název. Pokud se na stejný akt odkazuje v aktu vícekrát, měla by se při prvním odkazu určit jeho zkrácená forma (například „(dále jen „doporučení Mezinárodní organizace práce“ nebo „doporučení MOP“)“).

D.7.11. Odkazy na právně nezávazné akty

Viz bod [17](#) SPP.

D.7.12. Odkazy na *Úřední věstník Evropské unie*

Viz [bod 3.1 Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů](#).

D.8. DYNAMICKÉ A STATICKÉ ODKAZY

D.8.1. Dynamické odkazy

Odkaz je „dynamický“, jestliže se citované ustanovení považuje za ustanovení zahrnující veškeré své případné změny. Pro podrobnější vysvětlení viz body [16.11](#) až [16.13](#) a [16.17](#) SPP.

Odkaz na ustanovení aktu Unie je pokládán za dynamický, pokud není uvedeno jinak. Je-li v případě ustanovení jiného aktu, než je akt Unie, záměrem vytvořit dynamický odkaz, je třeba tuto skutečnost upřesnit v daném odkazu.

Příklad dynamického odkazu na ustanovení aktu Unie:

„Článek 10 nařízení (EU)“

Příklady dynamických odkazů na ustanovení jiného aktu, než je akt Unie:

„článek 10 úmluvy ze dne ... o ..., ve znění jejích pozdějších změn,“

„článek 10 úmluvy ze dne ... o ..., v aktuálním znění použitelném pro Evropskou unii,“

D.8.2. Statické odkazy

Odkaz je „statický“, jestliže se týká konkrétního znění ustanovení. Pro podrobnější vysvětlení viz body [16.14](#) až [16.17](#) SPP.

Odkaz na ustanovení aktu Unie je pokládán za statický, pouze pokud je tak výslovně uvedeno. Je-li v případě ustanovení jiného aktu, než je akt Unie, záměrem vytvořit statický odkaz, je třeba tuto skutečnost upřesnit k daném odkazu.

Příklad statického odkazu na ustanovení aktu Unie v konkrétním znění k určitému datu:

„článek 10 nařízení (EU) ..., ve znění platném ke dni,“

„článek 10 nařízení (EU) ..., ve znění použitelném ke dni ...“

Příklad statického odkazu na ustanovení aktu Unie ve znění určitého aktu:

„článek 10 nařízení (EU) ..., ve znění nařízení (EU) ...“

Příklad statického odkazu na ustanovení jiného aktu, než je akt Unie, v jeho původním znění:

„článek 10 úmluvy ze dne...o..., ve svém původním znění“

Příklad statického odkazu na ustanovení jiného aktu, než je akt Unie, ve znění určitého aktu:

„článek 10 úmluvy ze dne ...o... ve znění protokolu ze dne ...o...“

D.9. ODKAZY NA CELKY

D.9.1. Odkazy na Unii a Euratom

V odkazu by měla být nejprve uvedena Evropská unie a poté Evropské společenství pro atomovou energii.

První odkaz:

- „Evropská unie“
- „Evropské společenství pro atomovou energii“

Pozdější odkazy:

- „Unie“
- „Společenství“

V zájmu stručnosti lze v názvu použít zkrácenou formu: viz bod [D.1.4.1.](#)

D.9.2. Odkazy na orgány a instituce Unie

Pořadí, v jakém jsou v textu uváděny orgány a instituce Unie, odpovídá pořadí, ve kterém se tyto orgány a instituce uvádějí v části Smluv týkající se orgánů, zejména: Evropský parlament, Evropská rada, Rada, Komise, Soudní dvůr Evropské unie, Evropská centrální banka, Účetní dvůr, Evropský hospodářský a sociální výbor, Výbor regionů, Evropská investiční banka. V **právních východiscích** se nicméně dodržuje pořadí uvedené v části [A](#) výše⁷⁰.

⁷⁰ Viz také příloha II.

<i>Úplný a úřední název</i>	<i>Běžně užívaný název</i>	<i>Zkratka</i>	<i>Název v aktech přijímaných řádným legislativním postupem</i>
Evropský parlament	Evropský parlament (Parlament)	EP	Evropský parlament
Evropská rada	Evropská rada	—	Evropská rada ¹
Rada Evropské unie	Rada	—	Rada ²
Evropská komise ³	Komise	—	Komise ²
Soudní dvůr Evropské unie ⁴	Soudní dvůr Evropské unie (Soudní dvůr) ⁵	—	Soudní dvůr Evropské unie ⁶
Evropská centrální banka	Evropská centrální banka (Banka) ⁵	ECB ⁷	Evropská centrální banka
Účetní dvůr	Účetní dvůr ⁵	—	Účetní dvůr
Evropský hospodářský a sociální výbor ⁸	Evropský hospodářský a sociální výbor (Výbor) ⁵	EHSV	Evropský hospodářský a sociální výbor
Výbor regionů	Výbor regionů (Výbor) ⁵	VR	Výbor regionů
Evropská investiční banka	Evropská investiční banka (Banka) ⁵	EIB	Evropská investiční banka

¹ Použije se vždy úplný název.

² Použije se úplný název v první zmínce v preambuli.

³ Název používaný pouze ve Smlouvě o EU (viz článek 13).

⁴ Soudní dvůr Evropské unie se skládá ze Soudního dvora, Tribunálu a specializovaných soudů (článek 19 Smlouvy o EU). Jediným takovým dosud zřízeným specializovaným soudem byl Soud pro veřejnou službu Evropské unie (známý jako „Tribunál pro veřejnou službu“), který fungoval od roku 2004 do roku 2016. Odkaz na rozhodnutí jednoho z uvedených soudů by měl zahrnovat jakožto samozřejmost název příslušného soudu a neuvádět pouze orgán obecně (viz bod [D.7.8](#)).

⁵ Zkrácená forma (v závorkách) se používá pouze v případě, kdy nehrozí záměna.

⁶ V právních východiscích se nicméně použije pojem „Soudní dvůr“ (viz část A, pole [H.3](#) a [K](#)).

⁷ Zkratka používaná v Protokolu č. 4 o statutu Evropského systému centrálních bank a Evropské centrální banky, připojeného ke Smlouvě o EU a Smlouvě o fungování EU.

⁸ Úplný název EHSV ve Smlouvě o fungování EU je Hospodářský a sociální výbor, nicméně se stalo zvykem doplnit slovo „Evropský“.

D.9.3. Odkazy na členské státy

Ve výčtu zahrnujícím pouze členské státy se dodržuje pořadí názvů zemí v jejich původním znění psaném latinkou; toto pořadí je totožné ve všech jazykových verzích. Podrobnější informace viz bod [7.1.2](#) Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů.

Pokud se jedná o výčet názvů členských států a výběr mezi krátkým a úředním názvem, viz bod [7.1](#) Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů.

D.9.4. Odkazy na třetí země

Ve výčtu zahrnujícím pouze třetí země, nebo třetí země a členské státy, se obvykle dodržuje abecední pořadí názvů třetích zemí, nebo třetích zemí a členských států, v použitém jazyce (například v češtině: Filipíny, Finsko, Portugalsko, Švýcarsko). Podrobnější informace viz bod [7.1.2](#) Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů.

Pokud se jedná o výčet názvů třetích zemí a výběr mezi krátkým a úředním názvem viz bod [7.1](#) a příloha [A5](#) Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů.

D.10. DATA A LHŮTY

D.10.1. Obecné poznámky

Ustanovení o datech a lhůtách musí být uvedeno přesně (viz bod [20](#) SPP), nejlépe určením **číselně vyjádřeného data** (den/měsíc/rok). Tento způsob vylučuje výpočty, omyly nebo nejednoznačnosti a umožňuje stručné a jasné znění.

Je vhodné vyhnout se pokud možno:

- odkazu na jiný článek, v němž je dané datum uvedeno (tento způsob vyžaduje přesné určení místa v textu, z čehož může plynout určitá těžkopádnost):

Příklad nevhodné formulace:

„datum stanovené v čl. 12 odst. 1 prvním pododstavci druhé větě, ...“

- popisečnému odkazu (tento způsob vede k poměrně dlouhé formulaci a pro čtenáře znamená nutnost vyhledání příslušného ustanovení):

Příklad nevhodné formulace:

„datum, od něhož musí členské státy zajistit soulad s touto směrnicí“

„tři roky ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost“

V mnohých případech lze složitější odkaz zjednodušit nahrazením odkazu konkrétním datem. Tak například větu „Komise předloží zprávu **do dvou let ode dne vstupu tohoto nařízení v platnost.**“ lze nahradit (je-li dnem vstupu v platnost 1. leden 2015) větou „Komise předloží zprávu **do 31. prosince 2016.**“

Není-li přesné datum známo při přijetí aktu, avšak bude známo při jeho zveřejnění (například jde-li o datum, které lze určit na základě data zveřejnění dotčeného aktu), vloží se tři tečky, za něž se do hranaté závorky uvede vysvětlení, jakým způsobem se vypočítá přesné datum. Při zveřejnění aktu Úřad pro publikace nahradí tečky, hranaté závorky a vysvětlení přesným datem.

Příklad:

„Příslušné orgány mohou povolit svým úvěrovým institucím, aby použily rizikovou váhu 50 % na nesplacené úvěry ke dni ... [dva roky ode dne vstupu této směrnice v platnost]. V tomto případě se nemovitost ocení nejpozději dne ... [pět let ode dne vstupu této směrnice v platnost].“

Nebude-li přesné datum známo ani při zveřejnění aktu (například jde-li o datum, které lze určit na základě nějaké budoucí události jako je přistoupení k mezinárodní organizaci), může být v normativní části doplněno ustanovení určené Komisi, aby v *Úředním věstníku* zveřejnila oznámení uvádějící přesné datum, jakmile bude známo. V takových případech je vhodné doplnit v bodech odůvodnění větu uvádějící, že toto zveřejnění slouží pouze pro účel informování veřejnosti a nemá žádné právní důsledky:

„(...) Je vhodné zveřejnit v *Úředním věstníku Evropské unie* oznámení s uvedením data/dne s cílem zpřístupnit tuto informaci veřejnosti.“

D.10.2. Pozměňující akty

Mění-li se akt jiným aktem stejného názvu, je třeba při použití odkazu na "toto nařízení/tuto směrnici/toto rozhodnutí" pro účely stanovení data nebo lhůty dbát na to, aby nedošlo k záměně obou aktů.

Jde zejména o případy, kdy se uvedený odkaz nachází (v uvozovkách) v pozměněné části textu, která se vkládá do pozměňovaného aktu. V takovém případě se tento odkaz (například na „vstup této směrnice v platnost“) týká **pozměňovaného** aktu. Naproti tomu, je-li záměrem odkázat na pozměňující akt, nesmí se na pozměňující akt přímo odkazovat v pozměněné části textu. Žádoucího cíle lze nicméně dosáhnout tím, že se odkaz nahradí jiným údajem (zpravidla konkrétním odpovídajícím datem).

Příklad (směrnice z roku 2015, kterou se mění směrnice z roku 2000):

„Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 7a

Do 31. prosince 2020 předloží Komise na základě uvedených informací Evropskému parlamentu a Radě zprávu o...“⁷¹“

a nikoli:

„Vkládá se nový článek, který zní:

„Článek 7a

Do pěti let ode dne oznámení této směrnice předloží Komise na základě uvedených informací Evropskému parlamentu a Radě zprávu o...⁷¹“

D.10.3. Začátek doby

Viz bod [20.17](#) SPP⁷².

Pozn.: Výraz „po dni“ se nedoporučuje, neboť může způsobit nejasnosti. Pokud se přesto použije, musí po něm následovat datum, které předchází dni začátku období. Výraz „po dni 31. prosince 2015“ **znamená** „dne 1. ledna 2016 nebo kdykoli později“.

D.10.4. Konec doby

Viz bod [20.18](#) SPP⁷³.

D.10.5. Lhůty

Lhůta končí půlnocí stanoveného dne⁷⁴.

⁷¹ Vysvětlení: článek 7a (nové ustanovení) musí být začleněn do pozměňované směrnice; „tato směrnice“ tedy znamená směrnice z roku 2000. Jednoduchý výpočet však ukáže, že ve skutečnosti měl autor na mysli směrnici z roku 2015 (neboť rok 2000+5 let = rok 2005, tedy rok, který již byl v roce 2015, t.j. k datu přijetí pozměňující směrnice, minulostí).

⁷² Viz nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1971/1182/oj>).

⁷³ Viz nařízení (EHS, Euratom) č. 1182/71.

⁷⁴ Viz nařízení (EHS, Euratom) č. 1182/71.

Má-li být přijata rozhodnutí, je třeba použít následující formulaci, na jejímž základě je zřejmé, že je zahrnut i poslední den:

„nejpozději / do (dne) [31. prosince 2015]“

Mají-li se předložit zprávy či návrhy nebo dodržet lhůty pro dosažení souladu (například v případě směrnic) – pokud je málo pravděpodobné, že úkol bude splněn poslední den – použijí se jednoduše slova:

„před(e dnem) [1. ledna 2016]“

Pozn.: Po slovech „před(e dnem)“ musí následovat den, který následuje po konci uvedeného období. Výraz „před 1. lednem 2016“ znamená „nejpozději 31. prosince 2015“.

D.11. ODKAZY NA JAZYKY

Pokud se jedná o označení jazyků a jejich pořadí ve vícejazyčných nebo jednojazyčných textech, viz body [7.2.1](#) a [7.2.2](#) Pravidel pro jednotnou úpravu dokumentů.

D.12. POZNÁMKY POD ČAROU A POKYNY PRO ÚŘAD PRO PUBLIKACE

Skutečné poznámky pod čarou obsahují informace, které musí být ve zveřejněném textu vytištěny v nezměněném znění. Obecně platí⁷⁵, že skutečné poznámky pod čarou se označují po sobě jdoucími čísly a umísťují se ve spodní části stránky, na níž se nachází text, ke kterému se vztahují. Ve výjimečných případech, pokud se skutečné poznámky pod čarou týkají ustanovení, kterým se doplňuje nebo nahrazuje text stávajícího aktu, označují se jednou, dvěma, třemi atd. hvězdičkami a umísťují se hned za blok pozměňujícího textu.

Za technické poznámky pod čarou se považují pokyny určené Úřadu pro publikace, aby do textu před jeho zveřejněním vložil informace, jež jsou pouze technické povahy a netýkají se v žádném případě obsahu, jako je pořadové číslo aktu, který ještě nebyl zveřejněn. Technické poznámky pod čarou se označují vzestupným počtem znaků „plus“ (+). Umísťují se vždy ve spodní části stránky, na níž se nachází text, ke kterému se vztahují, a to i v případech, kdy se týkají ustanovení, kterým se doplňuje či nahrazuje text ve stávajícím aktu.

⁷⁵ Pro poznámky pod čarou vztahující se k technickým přílohám (například formulářům a tabulkám), jež tvoří několik stran, lze někdy použít odlišná pravidla.

Příklad kombinace různých typů poznámek pod čarou

„Článek 5

Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012¹ se mění takto:

1) V čl. 5 odst. 2 se doplňuje nový pododstavec, který zní:

„Při vypracovávání návrhů regulačních technických norem podle tohoto odstavce ponechá orgán ESMA beze změn přechodná ustanovení týkající se energetických derivátů podle bodu 6 oddílu C uvedené v článku 95 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) .../...⁺ a čl. 35 odst. 6 písm. e) nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) .../...^{**++}.”

* Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) .../... ze dne ... o ... (Úř. věst. ...).

** Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) .../... ze dne ... o ... (Úř. věst. ...).”

2) ...

¹ Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 648/2012 ze dne 4. července 2012 o OTC derivátech, ústředních protistranách a registrech obchodních údajů (Úř. věst. L 201, 27.7.2012, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2012/648/oj>).

⁺ Pro Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo směrnice uvedené v dokumentu PE-CONS 23/14 (2011/0298(COD)) a do poznámky pod čarou vložte číslo, datum, název a odkaz na uvedenou směrnici.

⁺⁺ Pro Úř. věst.: vložte prosím do textu číslo nařízení uvedené v dokumentu PE-CONS 78/13 (2011/0295(COD)) a do poznámky pod čarou vložte číslo, datum, název a odkaz na uvedené nařízení.“

Pokud se pokyn určený Úřadu pro publikace dotýká obsahu, například dne použitelnosti nebo dne vstupu daného aktu v platnost, nepoužije se poznámka pod čarou, nýbrž se do textu vloží tři tečky a za ně se do hranaté závorky uvede daný pokyn (viz příklad v bodě D.10.1).

Společná praktická příručka
Evropského parlamentu, Rady a Komise
pro osoby podílející se na redakci právních
předpisů Evropské unie

Předmluva ke druhému vydání

Za více než deset let své existence prokázala společná příručka svoji užitečnost při zajišťování jasné a přesné redakce právních aktů vypracovávaných Evropským parlamentem, Radou a Komisí. Zásady v ní obsažené slouží jako vodítko v oblasti legislativní techniky těchto tří orgánů.

Od zveřejnění prvního vydání společné příručky v roce 2000 však to, co je dnes právem Unie, doznalo mnoha změn. Bylo tudíž nezbytné shromáždit v novém vydání jak dílčí změny, které již byly dostupné v elektronické podobě, tak nové prvky zavedené Lisabonskou smlouvou¹.

Toto vydání bylo v některých ohledech zjednodušeno a bere v úvahu nejnovější změny. Vývoj předurčuje další novinky, které budou muset být v určitém okamžiku vtěleny do této příručky skupinou pro otázky legislativní techniky², která bude nadále pověřena průběžnou aktualizací příručky.

Společná praktická příručka tvoří pilíř obecných zásad redakční činnosti. Každý orgán ji používá spolu s dalšími dokumenty, které obsahují zvláštní ustálené formulace a podrobnější prováděcí pravidla.

Věříme, že takto přizpůsobená a aktualizovaná příručka bude trvale přispívat ke kvalitě právních aktů Unie.

Za právní službu.....Za právní službu
Evropského parlamentu Rady

Pan Christian PENNERA
právní poradce

Pan Hubert LEGAL
právní poradce

Za právní službu
Komise

Pan Luis ROMERO REQUENA
generální reditel

V Bruselu dne 11. července 2013

¹ Pro potřeby tohoto vydání muselo být znění společných pokynů vydaných interinstitucionální dohodou z roku 1998 (viz předmluva k prvnímu vydání), které uvádějí jednotlivé kapitoly příručky, v některých ohledech přizpůsobeno, aby odpovídalo zmíněnému vývoji.

² Skupina byla vytvořena v roce 2010 k usnadnění spolupráce v oblasti legislativní techniky mezi těmito třemi orgány. Rada:

Předmluva k prvnímu vydání

Aby byly právní předpisy Evropského společenství srozumitelnější a správně se prováděly, je třeba zajistit jejich náležitou redakční kvalitu. Akty přijímané orgány Evropského společenství musí být formulovány srozumitelně a konzistentně, v souladu s jednotnými zásadami legislativní techniky, aby se občané a hospodářské subjekty mohli se svými právy a povinnostmi obeznámit, soudy jejich dodržování vymáhat a členské státy, pokud jsou k tomu zavázány, tyto akty včas řádně provést ve svých právních řádech.

Potřeba zdokonalit tvorbu právních předpisů – vytvářením jasnějších a jednodušších aktů, které odpovídají zásadám legislativní techniky, – je uznávána na nejvyšší politické úrovni již od zasedání Evropské rady v Edinburghu v roce 1992. Rada i Komise přijaly ke splnění tohoto požadavku různá opatření¹. V prohlášení č. 39 o redakční kvalitě právních předpisů Společenství připojeném k závěrečnému aktu Amsterodamské smlouvy byl tento požadavek znovu zdůrazněn. V návaznosti na toto prohlášení schválily tři orgány, které se podílí na procesu přijímání právních aktů Společenství, Evropský parlament, Rada a Komise, interinstitucionální dohodu ze dne 22. prosince 1998, v níž přijaly společné pokyny ke zlepšení redakční kvality právních předpisů Společenství².

Na základě uvedené dohody vytvořily právní služby tří orgánů Společenství tuto příručku s cílem rozpracovat obsah pokynů a vysvětlit jejich smysl, doplnit každý pokyn komentářem a ukázat jeho použití na příkladech. Příručka je určena každému, kdo se podílí na redakci nejběžnějších typů právních aktů Společenství. Navíc by měla sloužit i jako inspirace k jakýmkoli aktům orgánů Společenství, ať už v rámci Smluv Společenství nebo v rámci jednotlivých hlav Smlouvy o Evropské unii, které se týkají společné zahraniční a bezpečnostní politiky nebo policejní a soudní spolupráce v trestních věcech.

Společnou praktickou příručku je vhodné používat spolu s jinými, konkrétněji zaměřenými pomůckami, například s Příručkou o aktech přijímaných v rámci Rady, Příručkou legislativní techniky Komise, Pravidly pro jednotnou úpravu dokumentů vydanými Úřadem pro úřední tisky Evropských společenství nebo vzory v LegisWrite. Kromě toho bude vždy užitečné a často nezbytné nahlédnout do příslušných ustanovení Smluv Společenství a nejdůležitějších základních právních aktů v příslušné oblasti.

Útvary tří výše uvedených orgánů by měly příručku používat a přispívat do ní svými poznámkami. Mohou je kdykoli zasílat Interinstitucionální skupině pro redakční kvalitu, která bude zajišťovat průběžnou aktualizaci příručky.

¹ Usnesení ze dne 8. června 1993 o redakční kvalitě právních předpisů Společenství (Úř. věst. C 166, 17.6.1993, s. 1). Komise: Obecné zásady legislativní politiky, dokument SEC(1995) 2255/7 ze dne 18. ledna 1996.

² Interinstitucionální dohoda ze dne 22. prosince 1998 o společných pokynech k redakční kvalitě právních předpisů Společenství (Úř. věst. C 73, 17.3.1999, s. 1).

Všechny tři právní služby doufají, že příručka bude pro všechny, kteří se jakýmkoli způsobem podílejí na redakci právních předpisů orgánů Společenství, užitečným pomocníkem. Všichni tak budou moci přispět ke splnění společného úkolu – předkládat evropským občanům právní předpisy, které jasně stanoví cíle Evropské unie a prostředky, které Evropská unie používá k jejich dosažení.

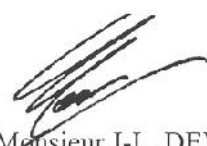
Za právní službu Evropského parlamentu

Monsieur G. GARZÓN CLARIANA
Jurisconsulte

Za právní službu Rady

Monsieur J-C. PIRIS
Jurisconsulte

Za právní službu
Komise

Monsieur J-L. DEWOST
Directeur général

V Bruselu dne 16. března 2000

Bruxelles, le 16 Mars 2000

Obsah

PŘEDMLUVY

OBEZNÉ ZÁSADY

(POKYNY 1 AŽ

6).....6

JEDNOTLIVÉ ČÁSTI AKTU

(POKYNY 7

AŽ15).....18

VNITŘNÍ A VNĚJŠÍ ODKAZY

(POKYNY 16

A17).....34

POZMĚŇUJÍCÍ AKTY

(POKYNY 18 A

19).....41

ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ, ZRUŠOVACÍ USTANOVENÍ A PŘÍLOHY

(POKYNY 20, 21 A 22)

.....49

Obecné zásady
(pokyny 1 až 6)

1. ZNĚNÍ PRÁVNÍCH AKTŮ UNIE JE JASNÉ, JEDNODUCHÉ A PŘESNÉ*.

1.1. Znění právního aktu musí být:

- jasné, snadno pochopitelné a jednoznačné,
- jednoduché, stručné, bez nadbytečných prvků,
- přesné, nevzbuzující u čtenáře žádné pochybnosti.

1.2. Tato zásada vycházející ze zdravého rozumu je také vyjádřením obecných právních zásad, jako jsou:

- rovnost občanů před zákonem v tom smyslu, že právo musí být přístupné a srozumitelné všem,
- právní jistota, totiž možnost předvídat, jak bude právo použito.

1.2.1. Tato zásada je zvláště důležitá v případě právních aktů Unie, jež musí zapadat do systému, který je nejen složitý, ale také multikulturní a mnohojazyčný (viz pokyn 5).

1.2.2. Uplatnění této zásady sleduje dvojí cíl: za prvé, učinit právní akty srozumitelnějšími; za druhé, zabránit právním sporům v důsledku špatné redakční kvality.

* České znění tohoto vydání Společné praktické příručky, včetně znění pokynů, bylo podle potřeby přizpůsobeno, mimo jiné v návaznosti na změny zavedené Lisabonskou smlouvou.

- 1.3. Ustanovení, která nejsou jasná, může Soudní dvůr Evropské unie vykládat zužujícím způsobem. Pokud se tak stane, bude výsledek pravým opakem toho, čeho se chtělo dosáhnout tím, že byly v textu použity nejednoznačné formulace, které měly vyřešit problémy při jeho projednávání¹.
- 1.4. Je zřejmé, že požadavek jednoduchosti může být v rozporu s požadavkem přesnosti. Zjednodušení se často dosahuje na úkor přesnosti a naopak. V praxi je třeba najít odpovídající rovnováhu, aby předpis byl co nejpřesnější, a přitom se nestal příliš obtížným k pochopení. Tato rovnováha může být různá podle toho, komu je předpis určen (viz pokyn 3).

Příklad textu, v němž této rovnováhy nebylo dosaženo:

„Povinný systém označování [produktu] se zavádí a je závazný ve všech členských státech od 1. ledna 2000. Tento povinný systém však nevylučuje možnost, aby se členský stát rozhodl použít tento systém pouze dobrovolně, pokud jde o [produkt] uváděný na trh v tomtéž členském státě.“

- 1.4.1. Redaktor by se měl snažit vyjádřit legislativní záměr jednoduchými pojmy, aby jej byl schopen jednoduchým způsobem vyjádřit. V co největší možné míře by se měl používat běžný jazyk. Kde je to nutné, je třeba dát přednost jasnosti vyjádření před vytríbeností stylu. Například je třeba se vyhnout používání synonym a rozdílných formulací ke sdělení téže myšlenky.
- 1.4.2. Mluvnická správnost a dodržování interpunkčních pravidel usnadňují náležité pochopení textu ve výchozím jazyce i jeho překlad do jiných jazyků (viz pokyn 5).
2. REDAKCE AKTŮ UNIE ODPOVÍDÁ TYPU DANÉHO AKTU, ZEJMÉNA TOMU, ZDA JE PRÁVNĚ ZÁVAZNÝ ČI NIKOLI (NAŘÍZENÍ, SMĚRNICE, ROZHODNUTÍ, DOPORUČENÍ A JINÉ)*.
- 2.1. Každý z typů právních aktů má svou vlastní ustálenou formální úpravu a ustálené formulace (viz pokyn 15).

¹ Viz rozsudek ve věci *ARD v. Pro Sieben*, C-6/98, Recueil 1999, s. I-7599.

* České znění tohoto vydání Společné praktické příručky, včetně znění pokynů, bylo podle potřeby přizpůsobeno, mimo jiné v návaznosti na změny zavedené Lisabonskou smlouvou.

2.2. Způsob redakce má zohledňovat typ aktu.

2.2.1. Protože nařízení jsou přímo použitelná a závazná v celém rozsahu, musí být jejich ustanovení formulována tak, aby ti, jimž jsou určena, neměli žádné pochybnosti o právech a povinnostech z nich vyplývajících; neměla by odkazovat na zprostředkující orgány členských států, ledaže akt členským státům ukládá přijmout doplňující opatření.

Příklady:

„Každá společnost vede evidenci ...“

2.2.2. Směrnice jsou určeny členským státům:

Příklady:

„Členské státy zajistí, aby každá společnost vedla evidenci ...“

Směrnice jsou navíc formulovány méně podrobně, aby ponechávaly členským státům dostatečný rozhodovací prostor při jejich provádění. Je-li normativní část příliš podrobná a neponechává členským státům dostatek rozhodovacího prostoru, bude nařízení vhodnějším nástrojem než směrnice.

2.2.3. Rozhodnutí jsou formulována s ohledem na osoby, jimž jsou určena, ale přitom musí v zásadě dodržovat pravidla pro formální úpravu obecně závazných aktů:

Příklady:

„[Členský stát] může obdržet od Unie finanční pomoc při výskytu afrického moru prasat, který byl potvrzen dne ...“

2.2.4. Jazyk doporučení je nutno přizpůsobit skutečnosti, že jejich ustanovení nejsou závazná:

Příklady:

„Doporučuje se, aby členské státy ...“

- 2.3. Způsob redakce aktu má rovněž zohledňovat jeho závaznou nebo nezávaznou povahu.
- 2.3.1. Výběr sloves a časů se v různých typech aktů a jazycích liší a rozdíl je i mezi odůvodněním a normativní částí (viz pokyny 10 a 12).
- 2.3.2. V normativní části závazných aktů se u sloves používá v češtině přítomný čas oznamovacího způsobu, stejně jako ve francouzštině, zatímco v angličtině se zpravidla používá spojení modálního slovesa „shall“ s infinitivem. Ve všech těchto jazycích je třeba se pokud možno vyhnout užívání budoucího času, v případě češtiny budoucího času nedokonavých sloves.
- 2.3.3. V nezávazných aktech se naproti tomu nesmí používat nařizovací formulace ani formulace či formální úprava, které příliš připomínají závazné akty.
- 3. PŘI REDAKCI AKTU SE BERE OHLED NA OSOBY, NA NEŽ SE AKT MÁ VZTAHOVAT, ABY SE MOHLY JEDNOZNACNE SEZNÁMIT SE SVÝMI PRÁVY A POVINNOSTMI, JAKOŽ I NA OSOBY POVERENÉ UPLATNOVÁNÍM DANÉHO AKTU
- 3.1. Existují různé skupiny osob, jimž jsou právní akty určeny, od široké veřejnosti až po úzce zaměřené odborníky v určitých oborech. Každá skupina má právo očekávat, že v právních předpisech bude použit jazyk, kterému rozumí.
- 3.2. Skutečnost, že se zohledňují různé skupiny osob, jimž jsou akty určeny, vede k rozdílům jak v odůvodnění, tak v normativní části těchto aktů.
- 3.3. Závisí na tom i snadnost provedení aktů.

- 3.4. Kromě osob, jimž jsou určeny, vyžadují akty i zapojení vnitrostátních orgánů na různých úrovních, například úředníků, vědců a soudců. Jazyk aktu k tomu musí přihlížet; texty mohou obsahovat odborné požadavky, jejichž plnění přísluší specializovaným úředníkům v upravované oblasti.

Příklad cílené formulace:

„Článek 3

Středisko pro analýzu padělků a databáze měnových padělků

1. Středisko pro analýzu padělků a databáze měnových padělků ESCB budou zřízeny a provozovány pod záštitou ECB. Zřízení Střediska pro analýzu padělků má centralizovat technickou analýzu a data týkající se padělání eurobankovek vydaných ECB a národními centrálními bankami. Veškeré významné technické a statistické údaje o padělání eurobankovek se uchovávají centrálně v databázi měnových padělků.

2. ...

3. S výhradou právních omezení poskytnou národní centrální banky Středisku pro analýzu padělků originály nových typů padělků eurobankovek, které mají k dispozici, pro účely technického šetření a centrální klasifikace. Předběžné posouzení, zda určitý padělek patří ke klasifikovanému typu nebo do nové kategorie, provedou národní centrální banky.“

4. USTANOVENÍ AKTU JSOU FORMULOVÁNA STRUČNĚ A JEJICH OBSAH BY MĚL BÝT CO NEJSTEJNORODEJŠÍ. JE TŘEBA SE VYVAROVAT PŘÍLIŠ DLOUHÝCH ČLÁNKŮ A VĚT A ZBYTEČNĚ SLOŽITÝCH FORMULACÍ, JAKOŽ I NADMĚRNÉHO POUŽÍVÁNÍ ZKRATEK.
- 4.1. Správný legislativní styl se vyznačuje stručným vyjádřením klíčových myšlenek textu. Uvádění příkladů, které mají čtenáři text objasnit, může vést k problémům při výkladu.

- 4.2. Je třeba dbát na stejnorodost textu.
 - 4.2.1. Oblast působnosti musí být v celém aktu dodržena. Práva a povinnosti nesmějí jít nad rámec toho, o čem se uvádí, že je v aktu obsaženo, ani se vztahovat na jiné oblasti.
 - 4.2.2. Práva a povinnosti musí být navzájem v souladu a nesmějí si odporovat.
 - 4.2.3. Text, který je svou podstatou dočasný, nesmí obsahovat ustanovení trvalé povahy.
- 4.3. Je třeba rovněž dbát na soulad s jinými akty Unie.
 - 4.3.1. Zejména je třeba se vyvarovat překrývání obsahu a rozporům s jinými akty v dané oblasti.
 - 4.3.2. Rovněž je nutno zabránit vzniku pochybností o působnosti jiných aktů (viz pokyn 21).
- 4.4. Věty by měly vyjadřovat jen jednu myšlenku, zatímco článek, pokud se skládá z více než jedné věty, spojuje řadu navzájem logicky souvisejících myšlenek. V souladu s logickým sledem myšlenek musí být text členěn na přehledné nižší jednotky (viz tabulka v pokynu 15), protože příliš rozsáhlý celek souvislého textu je obtížně čitelný i pochopitelný.
- 4.5. Struktura každého článku musí být co nejjednodušší.
 - 4.5.1. Pro výklad není nutné a v zájmu jasnosti ani žádoucí, aby jeden článek pojednával o celém předmětu právní úpravy. Je mnohem lepší rozdělit obsah do několika článků obsažených v jednom oddílu (viz pokyn 15).
 - 4.5.2. Zvláště v počáteční fázi přípravy aktu by neměly mít články příliš složitou strukturu. O předlohách a návrzích aktů se bude během postupu jejich přijímání diskutovat a vyjednávat, což ve většině případů povede k jejich dalšímu doplňování a upřesňování. Pozdější změny aktu, kterých je často velké množství, bude také nesnadné do textu zapracovat, jestliže už budou články přetíženy.

Příklad textu obsahujícího řadu výše uvedených chyb:

- "4 . Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylovající se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:
- a) opatření jsou:
 - i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:
 - 1) veřejný pořádek, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní věci, zejména ochrana mladistvých a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,
 - 2) ochrana veřejného zdraví,
 - 3) veřejná bezpečnost včetně ochrany vnitrostátní bezpečnosti a obrany,
 - 4) ochrana spotřebitelů včetně investorů;
 - ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozuje cíle uvedené v bodě i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;
 - iii) úměrná těmto cílům;
 - b) členský stát předběžně, a aniž je dotčeno soudní řízení včetně přípravného řízení a úkonů prováděných v rámci trestního vyšetřování:
 - i) požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná;
 - ii) oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.“

- 4.6. Někdy je snazší vytvářet složité věty, než se snažit o syntézu obsahu za účelem dosažení jasného znění. Tato snaha je však nezbytná k tomu, aby vznikl text, který lze snadno pochopit a přeložit.

- 4.7. Rozsah použití zkratk závisí na osobách, kterým bude akt nejspíše určen. Zkratku by měly tyto osoby dobře znát nebo by její význam měl být při prvním použití jasně vysvětlen (například: „Evropská centrální banka (ECB)“, „Evropské orgány dohledu. Pokud byla zkratka již vysvětlena v bodech odůvodnění a je znovu použita v normativní části, měla by být obvykle znovu vysvětlena při prvním použití v normativní části. Užitečnost tohoto opakování by však měla být posuzována případ od případu, zejména s ohledem na počet a délku bodů odůvodnění nebo dobře známou a jednoznačnou povahu zkratky.
5. NÁVRHY AKTŮ JSOU V PRŮBĚHU CELÉHO POSTUPU VEDOUcíHO K JEJICH PŘIJETÍ FORMULOVÁNY ZA POUŽITÍ TAKOVÉ TERMINOLOGIE A VĚTNÉ STRUKTURY, JEŽ PŘIHLÍŽÍ K MNOHOJAZYČNOSTI PRÁVNÍCH PŘEDPISŮ UNIE POJMŮ A TERMÍNŮ PŘÍZNAČNÝCH PRO KTERÝKOLI VNITROSTÁTNÍ PRÁVNÍ SYSTÉM JE TŘEBA UŽÍVAT S OPATRNOSTÍ*.
- 5.1. Redaktor textu obecně závazného aktu si musí být vždy vědom toho, že jeho text musí splňovat požadavky nařízení Rady č. 1 o používání všech úředních jazyků v právních aktech. To s sebou přináší další požadavky nad rámec těch, které platí pro redakci vnitrostátních právních předpisů.
- 5.2. Na jedné straně musí být výchozí text obzvláště jednoduchý, jasný a srozumitelný, protože jakákoli zbytečná složitost nebo nejednoznačnost, i když nepatrná, by mohla vést k nepřesnostem, odchylkám nebo skutečným chybám v překladu do jednoho nebo více jazyků Unie.

Příklad nevhodné formulace:

„Tržní ceny produktu X jsou ceny ze závodu, bez vnitrostátních daní a poplatků:

- a) čerstvého produktu baleného v blocích,
- b) zvýšené o částku X EUR na nezbytné náklady na dopravu.“

V takovém případě je lepší nepoužít seznam a formulovat text následovně:

„Tržní ceny produktu X jsou ceny ze závodu čerstvého produktu baleného v blocích, bez vnitrostátních daní a poplatků.

Tyto ceny se zvyšují o částku X EUR na nezbytné náklady na dopravu.“

* České znění tohoto vydání Společné praktické příručky, včetně znění pokynů, bylo podle potřeby přizpůsobeno, mimo jiné v návaznosti na změny zavedené Lisabonskou smlouvou.

- 5.2.1. Je třeba se vyhnout zkratkovitým nebo mezerovitým větným obrátům a vyjádřením. Znamenají šetření na nesprávném místě, jsou-li použity ke sdělení obsahu tak složitého, že je nutné jeho vysvětlení.

Příklad nevhodné formulace:

„Nesplňují-li produkty požadavky stanovené v článku 5, přijmou členské státy veškerá nezbytná opatření k omezení nebo zákazu prodeje těchto produktů nebo zajistí, aby byly staženy z trhu, pokud v případě opačného postupu členské státy nerozhodnou o sankcích.“

Doporučené znění:

„Nesplňují-li produkty požadavky stanovené v článku 5, přijmou členské státy veškerá nezbytná opatření k omezení nebo zákazu prodeje těchto produktů nebo zajistí, aby byly staženy z trhu.

„Členské státy stanoví sankce, které budou uloženy v případě nedodržení těchto omezení, zákazů nebo v případě, že produkty nebudou staženy z trhu.“

- 5.2.2. Je třeba se také vyhnout příliš složitým souvětím obsahujícím několik hlavních či vedlejších vět nebo vsuvky.

Příklad nevhodné formulace:

„Všechny strany dohody musí mít přístup k výsledkům práce s tím, že výzkumné ústavy mají možnost vyhradit si použití výsledků pro pozdější výzkumné projekty.“

Doporučené znění:

„Všechny strany dohody musí mít přístup k výsledkům práce.

Výzkumné ústavy si však mohou vyhradit použití výsledků pro pozdější výzkumné projekty.“

- 5.2.3. Vztahy mezi různými částmi souvětí musí být z mluvnického hlediska jasné. Nesmí například vznikat pochybnosti o tom, zda se přídavné jméno vztahuje k jednomu či více podstatným jménům.

Příklad nevhodné formulace:

„... veřejné školy a nemocnice ...“

Doporučené znění:

„... veřejné školy a veřejné nemocnice ...“

- 5.2.4. Je třeba se vyhnout žargonu, módním slovům a latinským výrazům, které jsou použity v jiném než obecně přijímaném právním významu.

- 5.3. Na druhé straně, použití výrazů a slovních spojení – zejména právních termínů – příliš specifických pro jeden jazyk nebo vnitrostátní právní řád zvyšuje riziko problémů při překladu.

Zvláště je třeba si uvědomit dvě skutečnosti.

- 5.3.1. Některé výrazy v jednom jazyce – a to i ty, které jsou poměrně běžné – nemají ekvivalenty v jiných jazycích Unie. Do těchto jazyků proto mohou být přeloženy jen opisem nebo slovy přibližně stejného významu, což má za následek sémantické odchylky mezi různými jazykovými zněními. Výrazy, které jsou příliš specifické pro jeden jazyk, by se proto pokud možno neměly používat.

- 5.3.2. Pokud jde o právní terminologii, neměly by se používat termíny, které jsou příliš úzce spjaty s konkrétním vnitrostátním právním řádem.

Příklady:

Pojem „faute“, který je běžný ve francouzském právu, nemá přímý ekvivalent v jiných právních řádech (zejména v anglickém a německém právu); v závislosti na kontextu by se místo něho měly používat např. pojmy „illégalité“, „manquement“ (ve vztahu k povinnosti) atd., které lze snadno přeložit do jiných jazyků: „protiprávnost“, „porušení [předpisů]“ („illegality“, „breach“, atd.).

- 5.4. Cílem je pokud možno a s přihlédnutím ke zvláštní povaze práva Unie a jeho terminologie, aby ti, kdo mají v každém členském státě akt používat nebo vykládat (úředníci, soudci, advokáti atd.), jej vnímali ne jako „překlad“ ve špatném slova smyslu, ale jako text, který odpovídá určitému legislativnímu stylu. Texty plné cizích slov, doslovných překladů nebo žargonu, kterým je obtížné rozumět, jsou zdrojem značné části kritiky práva Unie, které je v důsledku toho vnímáno jako cizí.
- 5.5. Nakonec je třeba učinit dvě praktické poznámky ke vztahu mezi původním zněním a jeho překladem.
- 5.5.1. Za prvé musí redaktor zajistit, aby překladatelé mohli okamžitě najít zdroje, z nichž čerpá původní znění. Jestliže určitý úsek v původním znění byl převzat z již existujícího textu (Smlouva, směrnice, nařízení atd.), musí to být z tohoto znění zřejmé nebo to musí být samostatně uvedeno, případně pomocí vhodných elektronických prostředků. Existuje riziko, že jakékoli skryté odkazy bez uvedení zdroje, budou do jednoho nebo více jazyků přeloženy volně, i když měl redaktor právě zde v úmyslu použít přesné znění existujícího ustanovení.
- 5.5.2. Za druhé si musí redaktor uvědomit, že připomínky od překladatelů a obecně od všech útvarů, které provádějí jazykovou kontrolu textu, mohou být velmi užitečné. Tyto kontroly jsou příležitostí zjistit chyby a nejednoznačnosti v původním znění i po dlouhém období přípravy, a dokonce i poté, co bylo znění návrhu předmětem mnoha diskusí řady lidí – a možná právě proto. Na zjištěné problémy pak lze redaktora upozornit. V mnoha případech je nejlepším řešením spíše změna původního znění než změna překladu.

6. TERMINOLOGIE UŽÍVANÁ V DANÉM AKTU BY MĚLA BÝT SOUDRŽNÁ JAK V RÁMCI SAMOTNÉHO AKTU, TAK I S JINÝMI JIŽ PLATNÝMI AKTY, ZEJMÉNA V TÉŽE OBLASTI.

TYTÉŽ POJMY BY MĚLY BÝT OZNAČOVÁNY TÝMIŽ VÝRAZY, POKUD MOŽNO BEZ ODCHÝLENÍ OD JEJICH VÝZNAMU V BĚŽNÉM, PRÁVNÍM NEBO TECHNICKÉM JAZYCE.

- 6.1. Soudržnost textu napomáhá lepšímu porozumění a výkladu právního aktu. Lze rozlišovat mezi formální soudržností, která se týká terminologie, a obsahovou soudržností v širším slova smyslu, která se týká logiky aktu jako celku.

Formální soudržnost

- 6.2. Soudržnost terminologie znamená, že se mají používat tytéž výrazy pro tytéž pojmy a tytéž výrazy nesmějí být použity k vyjádření odlišných pojmů. Cílem je neponechat v textu nic, co by mohlo vést k nejednoznačnosti, rozporům nebo pochybnostem o významu daného výrazu. Jakýkoli výraz se proto musí používat jednotně tak, aby se vztahoval k téže věci, a k vyjádření odlišného pojmu je třeba zvolit jiný výraz.
- 6.2.1. To se týká nejen ustanovení jednoho aktu včetně příloh, ale také ustanovení souvisejících aktů, zejména prováděcích aktů a všech ostatních aktů v téže oblasti. Obecně musí být terminologie soudržná s terminologií platných právních předpisů.
- 6.2.2. Slova se musí používat v jejich obvyklém významu. Jestliže má slovo jeden význam v obecném nebo v odborném jazyce, ale odlišný význam v právním jazyce, je třeba větu formulovat tak, aby se předešlo jakékoli nejednoznačnosti.
- 6.2.3. V zájmu přesnosti a s cílem předejít problémům při výkladu je někdy nutné výraz definovat (viz pokyn 14).

Obsahová soudržnost

- 6.3. Soudržnost terminologie je třeba kontrolovat i s ohledem na obsah aktu samotného. V aktu nesmí být obsažen žádný vnitřní rozpor.
- 6.4. Definice se musí dodržovat v celém aktu. Definované výrazy se musí používat jednotně a jejich obsah se nesmí odchylovat od stanovené definice.

Jednotlivé části aktu
(pokyny 7 až 15)

7. VŠECHNY AKTY S OBECNOU PŮSOBNOSTÍ MAJÍ STANDARDNÍ STRUKTURU (NÁZEV, PREAMBULE, NORMATIVNÍ ČÁST, PŘÍPADNĚ PŘÍLOHY)*.
- 7.1. „Název“ obsahuje v záhlaví aktu veškeré informace, které slouží k jeho identifikaci. Může za ním následovat informativní doplněk (odkaz na závazné jazykové znění, informace o významu pro Evropský hospodářský prostor, pořadové číslo), který se případně vkládá mezi vlastní název a preambuli.
- 7.2. „Preambulí“ se rozumí vše mezi názvem a normativní částí, tj. právní východiska, body odůvodnění a ustálené formulace, které jim předcházejí nebo následují po nich.
- 7.3. „Normativní částí“ jsou normativní ustanovení aktu. Skládá se z článků, které mohou být seskupeny do částí, hlav, kapitol a oddílů (viz tabulka v pokynu 15), a může být doplněna přílohami.

Pro jednotlivé části standardní struktury viz pokyny ke konkrétním částem.
--

8. NÁZEV AKTU OZNAČUJE CO NEJSTRUČNĚJI A NEJÚPLNĚJI JEHO PŘEDMET, KTERÝ NEUVÁDÍ V OMYL CO DO OBSAHU NORMATIVNÍ ČÁSTI. NÁZEV LZE PŘÍPADNĚ DOPLNIT ZKRÁCENÝM NÁZVEM.
- 8.1. Z nadpisu, tj. formulace zvolené k tomu, aby byla v názvu poskytnuta určitá představa o hlavním předmětu aktu, musí být zejména možno určit, koho se akt týká (nebo netýká). Musí dát co nejpresnější informaci o obsahu aktu. Redaktoři by neměli zatěžovat název nepotřebnými informacemi, ale spíše by měli používat klíčová slova charakteristická pro různé oblasti práva Unie (v této souvislosti je užitečné odkázat na analytickou strukturu Rejstříku platných právních předpisů Evropské unie, který je k dispozici v databázi práva Unie EUR-Lex).

Redaktoři by proto měli zvážit, jaké skutečnosti se musí v názvu objevit, aby byl čtenář, kterého se akt přímo dotýká (například ne každý zemědělec, ale každý producent jablek), motivován k přečtení aktu s tímto názvem.

* České znění tohoto vydání Společné praktické příručky, včetně znění pokynů, bylo podle potřeby přizpůsobeno, mimo jiné v návaznosti na změny zavedené Lisabonskou smlouvou.

- 8.2. Název aktu se musí lišit od názvů jiných platných aktů (ale viz bod 8.3).
- 8.3. Akty, kterými se mění dřívější akty, jsou zvláštním případem. Název není úplný, pokud neuvádí všechny pozměňované akty pod jejich čísla. Bez takového odkazu není možné nalézt všechny změny daného aktu. Je-li jediným účelem aktu změna jiného aktu, uvádí se buď číslo a název aktu, který má být změněn, nebo jeho číslo a konkrétní účel změny (viz body 18.9 a 18.10). Obsahuje-li naopak daný akt samostatná věcná ustanovení a v souvislosti s nimi rovněž provádí nezbytnou změnu jiného aktu, uvádí se jen číslo tohoto jiného aktu (viz bod 19.3).

Zkrácený název

- 8.4. Zkrácený název právního aktu se v právu Unie, v němž jsou akty označovány kombinací písmen a číslic (například „(EU) 2015/35“), jeví jako méně důležitý než v právních řádech, které takový způsob číslování nemají. V některých případech se však zkrácený název začal užívat v praxi (například nařízení (ES) č. 1234/2007 = „jednotné nařízení o společné organizaci trh. Navzdory zdánlivé jednoduchosti zkráceného názvu představuje jeho používání rizika pro přesnost a soudržnost právních aktů Unie. Tento způsob označování by tudíž měl být vyhrazen pro zvláštní případy, ve kterých to značně usnadňuje čtenáři porozumět textu.
- 8.5. Neměl by se vytvářet zkrácený název při přijetí aktu jeho přidáním za název daného aktu, protože by tím jen došlo k zatížení názvu aktu, aniž by byla vyřešena otázka, zda se má tento zkrácený název používat, ať již v aktu, který jej zavedl, či v aktech pozdějších.

S výhradou vyjádřenou v bodě 8.4 je možné učinit odkaz na akt jeho zkráceným názvem k usnadnění porozumění aktu, v němž je takový odkaz obsažen. V takovém případě musí být vybraný zkrácený název uveden v kulatých závorkách a uvozovkách v textu aktu, v němž je odkaz obsažen, jako by se jednalo o jakoukoli jinou zkratku.

Shrnutí:

8.6. Úplný název aktu obsahuje v tomto pořadí (v češtině):

- 1) označení typu aktu (nařízení, směrnice, rozhodnutí, případně prováděcí či v přenesené pravomoci);
- 2) název orgánu nebo orgánů, které akt přijaly; zkratku příslušné oblasti (EU, SZBP nebo Euratom), rok a číslo aktu²;
- 3) zkratku příslušné oblasti (EU, SZBP nebo Euratom), rok a číslo aktu;
- 4) podle okolností buď den podpisu (v případě aktů přijatých řádným legislativním postupem, rozpočtu a rozpočtových rozhodnutí přijatých Evropským parlamentem a Radou) nebo den přijetí;
- 5) název, tj. stručné označení předmětu.

9. ÚCELEM PRÁVNÍCH VÝCHODISEK JE VYMEZIT PRÁVNÍ ZÁKLAD AKTU A HLAVNÍ KROKY V RÁMCI POSTUPU VEDOUcíHO K JEHO PRIJETÍ.

9.1. Právní východiska jsou na začátku preambule a označují:

- právní základ aktu, tj. ustanovení, které zakládá pravomoc k přijetí daného aktu;
- návrhy, podněty, doporučení, žádosti a stanoviska stanovené Smlouvami (procesní kroky, které nejsou stanovené ve Smlouvách, se uvedou v jednom ze závěrečných bodů odůvodnění³); v případě legislativních aktů se připojí právní východisko vztahující se k postoupení návrhu aktu vnitrostátním parlamentům a k použitému legislativnímu postupu (řádný legislativní postup nebo zvláštní legislativní postup).

Je třeba zkontrolovat, zda jde skutečně o právní východiska, a nikoli o informace, které by měly být uvedeny v jiné části aktu (viz body 9.13 a 9.14).

² S určitými výjimkami jsou všechny dokumenty zveřejněné v řadě „L“ Úředního věstníku ode dne 1. ledna 2015 číslovány jeden po druhém nezávisle na typu aktu (nařízení, směrnice, rozhodnutí nebo jiné) takto: (oblast) RRRR/Č. Číslování aktů zveřejněných před uvedeným dnem zůstává zachováno.

³ Stanoviska vydaná postupem projednávání ve výborech, viz bod 10.18.

Formální úprava

- 9.2. Formulace právních východisek je do značné míry ustálená (ve francouzštině začíná nejčastěji slovem: „vu“ s počátečním malým písmenem, v angličtině spojením: „Having regard to“ s počátečním velkým písmenem a v češtině spojením: „s ohledem na“ s počátečním malým písmenem).
s ohledem na ...,]

Právní základ

- 9.3. Prvním právním východiskem je obecný odkaz na Smlouvu, která tvoří obecný základ přijímaného opatření.

Právní východiska se formulují takto:

„s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie...“,

„s ohledem na Smlouvu o Evropské unii“ nebo

„s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii“.

Odkazuje-li se na více než jednu Smlouvu, uvádí se každá Smlouva na zvláštním řádku, a to v následujícím pořadí: Smlouva o Evropské unii, Smlouva o fungování Evropské unie, Smlouva o založení Evropského společenství pro atomovou energii.

- 9.4. Je-li přímým právním základem aktu ustanovení Smlouvy, obecné právní východisko odkazující na Smlouvu se doplňuje čárkou a slovy „a zejména“, po nichž následuje příslušné ustanovení a dovětek „této smlouvy“⁴.

Příklady:

„s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 43 odst. 2 této smlouvy,“

⁴

Je-li akt založen na ustanovení aktu o přistoupení, používaná formulace zní: „s ohledem na Akt o přistoupení ..., a zejména na článek ... tohoto aktu,“ nebo případně „..., a zejména na článek ... protokolu č. ... k němu připojeného,“.

- 9.5. Nachází-li se naopak přímý právní základ daného aktu v právních předpisech sekundárního práva⁵, uvádí se takový právní předpis jako druhé právní východisko a příslušný článek je uvozen čárkou a slovy „a zejména“ a následován dovětkem „uvedené(ho) směrnice/nařízení/rozhodnutí“.

Příklady:

„s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie,

s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 1026/2012 ze dne 25. října 2012 o některých opatřeních za účelem zachování populací ryb ve vztahu k zemím, které umožňují neudržitelný rybolov(), a zejména na čl. 4 odst. 1 písm. c) uvedeného nařízení,

() Úř. věst. L316.14.11.2012. s.34, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2012/1026/oj>.“

- 9.6. Právní základ by měl být jasně odlišen od ustanovení, která stanoví předmět, podmínky a věcné aspekty rozhodnutí, která mají být přijata. Čistě procesní ustanovení (například články 294 a 218 Smlouvy o fungování EU) netvoří právní základ (ale viz bod 9.7).
- 9.7. Zvláštními případy jsou mezinárodní dohody uzavřené postupem stanoveným v článku 218 Smlouvy o fungování EU.

Příklady:

„s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na čl. 100 odst. 2 ve spojení s čl. 218 odst. 6 písm. a) této smlouvy,“

- 9.8. Pokud akt uvádí v řadě článků předmět budoucích rozhodnutí a v jiném článku označuje orgán, který je zmocněn tato rozhodnutí přijmout, odkazuje se pouze na tento jiný článek.

⁵

Ustanovení sekundárního práva se jako právní východisko uvádí takto: za úplným názvem následuje odkaz na poznámku pod čarou, v poznámce je odkaz na Úřední věstník (řada, číslo, datum, číslo stránky, kde bylo ve stejném vydání Úředního věstníku zveřejněno několik aktů a trvalý identifikátor ELI, je-li k dispozici).

- 9.9. Obdobně, obsahuje-li akt v jednom článku odstavec o předmětu opatření a další odstavec o svěření pravomoci k jeho přijetí, odkazuje se nikoli na celý článek, ale pouze na tento druhý odstavec⁶.

Například při stanovování prováděcích pravidel upravujících celní kvóty pro produkty podléhající společné organizaci trhů se bude odkazovat na čl. 144 odst. 1 nařízení Rady (ES) č. 1234/2007.

Procesní akty

- 9.10. Právní východiska, která se vztahují k přípravným aktům stanoveným Smlouvami, a zejména stanoviskům zaujatým Evropským parlamentem, Účetním dvorem, Evropským hospodářským a sociálním výborem a Výborem regionů, musí být doplněna odkazem na poznámku pod čarou uvádějící Úřední věstník (příklad: Úř. věst. C, C/2024/124, 5.2.2024, ELI: [HTTP://DATA.EUROPA.EU/ELI/C/2024/124/OJ](http://data.europa.eu/eli/C/2024/124/OJ)). Jestliže daný akt dosud nebyl zveřejněn, měl by se v poznámce uvést den, kdy byl vydán.

Příklady:

„(...), (...) Stanovisko ze dne 1. dubna 1996 (dosud nezveřejněné v Úředním věstníku).“

- 9.11. V případě aktů přijímaných řádným nebo zvláštním legislativním postupem zní právní východisko, které se týká postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům, takto:

„po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,“

⁶

Pokud odstavec obsahuje dvě zmocňující ustanovení v oddělených pododstavcích, například jedno pro Radu a jedno pro Komisi, měl by být uveden příslušný pododstavec.

Právní východisko, které odkazuje na legislativní postup, zní takto:

„v souladu s řádným legislativním postupem,“ nebo „v souladu se zvláštním legislativním postupem,“

V případě, že je třeba v rámci řádného legislativního postupu věc postoupit dohodovacímu výboru a dohodovací postup je úspěšný, zní právní východisko takto:

„v souladu s řádným legislativním postupem, s ohledem na společný návrh schválený dohodovacím výborem dne ...,“

Za právním východiskem, které odkazuje na legislativní postup, následuje odkaz na poznámku pod čarou uvádějící jednotlivé kroky tohoto postupu.

- 9.12. Právní východisko vztahující se k použitému postupu by se mělo uvádět u některých aktů přijatých na právním základě, který odkazuje na postup pro přijetí uvedený v jiném článku Smlouvy. Například čl. 132 odst. 3 Smlouvy o fungování EU (právní základ) odkazuje na postup stanovený v čl. 129 odst. 4 Smlouvy o fungování EU. Tento postup by měl být uveden v právním východisku, které zní obdobně jako právní východisko pro řádný nebo pro zvláštní legislativní postup.

„v souladu s postupem stanoveným v čl. 129 odst. 4 Smlouvy,“

Odkazy, které tvoří právní východiska

- 9.13. Při redakci právních východisek je třeba dbát na to, aby tato východiska odkazovala na právní základ nebo na použitý postup. Je-li pro správné pochopení normativní části nebo kontrolu její legality nutný odkaz na obsah jiných ustanovení než těch, která tvoří právní základ, měl by být učiněn v bodech odůvodnění. Obecnější odkazy k doplnění informací lze uvést v důvodové zprávě.

- 9.14. Obecná institucionální ustanovení Smlouvy o fungování EU (například články 238 a 288), která se ve vztahu k danému aktu rovněž použijí, se v právních východiscích neuvádí.

N.B: Odkaz na určité předcházející kroky (stanoviska odborných orgánů, konzultace, které nejsou vyžadovány Smlouvami) se obvykle vkládá v závěrečné části odůvodnění s použitím formulací jako „... vydal stanovisko ...“ či „... byl konzultován ...“.

Naproti tomu se na konci právních východisek interních dohod nebo rozhodnutí zástupců vlád členských států zasedajících v Radě používají následující formulace:

„po konzultaci s Komisí“, nebo

„po dohodě s Komisí“.

10. ÚČELEM ODŮVODNĚNÍ JE STRUČNĚ ODŮVODNIT ZÁKLADNÍ USTANOVENÍ NORMATIVNÍ ČÁSTI, ANIŽ BY JE OPAKOVALO NEBO PARAFRÁZOVALO. NEOBSAHUJE NORMATIVNÍ USTANOVENÍ ANI POLITICKÉ PROKLAMACE.
- 10.1. Odůvodnění je částí aktu, která uvádí důvody pro přijetí aktu; je umístěno mezi právní východiska a normativní část. Odůvodnění začíná slovy „vzhledem k těmto důvodům:“ a pokračuje číslovanými body (viz pokyn 11), které obsahují jednu nebo více úplných vět. Odůvodnění musí být formulováno tak, aby byla zřejmá jeho nezávazná povaha a nebylo možno jej zaměnit s normativní částí aktu.
- 10.2. Nařízení, směrnice a rozhodnutí musí obsahovat odůvodnění. Účelem odůvodnění je umožnit jakékoli dotčené osobě zjistit, za jakých okolností orgán, který akt vydal, uplatnil v souvislosti s tímto aktem své pravomoci⁷, dát stranám sporu příležitost hájit své zájmy a umožnit Soudnímu dvoru Evropské unie provádět přezkum.

⁷

Viz rozsudek ve věci Německo v. Komise, 24/62, Recueil 1963, s. 63.

- 10.3. Je-li nutné připomenout historii vzniku aktu, uvádějí se fakta v chronologickém pořadí. Odůvodnění týkající se konkrétních ustanovení aktu jsou v co největší možné míře uváděna v pořadí, které odpovídá pořadí těchto ustanovení.

Odůvodnění by mělo obsahovat:

- stručný popis relevantních skutkových i právních okolností; a
- závěr, že je proto nutné nebo vhodné přijmout opatření uvedená v normativní části.

- 10.4. Přesnější popis obsahu odůvodnění právního aktu Unie nelze uvést. Odůvodnění obecně závazných i individuálních aktů přijímaných v různých oblastech nebo za různých okolností nelze omezit na jednotnou formulaci.

Určitá základní pravidla však lze pro odůvodnění stanovit

- 10.5. Odůvodnění musí stručně uvádět důvody hlavních ustanovení normativní části aktu. Z toho vyplývá následující:
- 10.5.1. Odůvodnění musí představovat skutečné odůvodnění. Nemá se v něm proto uvádět právní základ (který se musí nacházet v právních východiscích), ani opakovat část textu ustanovení, které bylo uvedeno jako právní základ, jímž se daný orgán zmocňuje k přijetí aktu. Kromě toho body odůvodnění, které pouze uvádějí předmět aktu, opakují nebo dokonce parafrázuji jeho ustanovení bez uvedení důvodů, jsou zbytečné a bezúčelné.
- 10.5.2. Do aktů se nesmějí zařazovat body odůvodnění, které pouze konstatují, že by měla být přijata určitá opatření, aniž je odůvodňují.
- 10.5.3. Je třeba se vyhnout tomu, aby odůvodnění, byť jen zčásti, sestávalo z pouhého odkazu na důvody uvedené v jiném aktu (odůvodnění odkazem)⁸.

⁸

Viz rozsudky ve věci Eridania v. Ministre de l'agriculture et des forêts, 230/78, Recueil 1979, s. 2749, a ve věci Papiers peints de Belgique v. Komise, 73/74, Recueil 1975, s. 1491.

- 10.6. Je samozřejmé, že není nutno uvádět důvody pro každé ustanovení. Vždy se však musí uvést důvody zrušení aktu nebo zrušení ustanovení (viz také bod 10.14).
- 10.7. Neměly by se uvádět body odůvodnění, které neslouží k uvedení důvodů pro normativní část, s výjimkou některých případů; například se obvykle v závěrečném bodě odůvodnění uvádějí důvody pro použití článku 352 Smlouvy o fungování EU, a to takto:

„Smlouva nestanoví pro přijetí [tohoto rozhodnutí] [...] jiné pravomoci než ty, které jsou obsaženy v článku 352,“

- 10.8. Pokud se některý právní základ odvolává na právní akty, aniž konkrétně uvádí jejich typ („Rada přijme opatření nezbytná k ...“), a z obsahu opatření, které má být přijato, není zřejmé, který typ aktu Unie by byl vhodným nástrojem, mohlo by být užitečné uvést důvody vedoucí k volbě daného právního nástroje. Jestliže by například v daném případě bylo možné vydat akt ve formě přímo použitelného nařízení, lze v odůvodnění uvést vysvětlení, proč byla dána přednost pouze přijetí směrnice, kterou je třeba provést ve vnitrostátním právu. Ten, kdo návrh vypracovává, také musí mít na paměti zásady subsidiarity a proporcionality.

Rozsah povinnosti odůvodnění záleží na povaze daného aktu nebo ustanovení

a) Obecně závazné akty

- 10.9. V základních aktech je třeba dbát na to, aby odůvodnění spíše vysvětlilo celkovou koncepci aktu, než aby uvádělo důvody každého jednotlivého ustanovení. U řady jednotlivých ustanovení se však konkrétní důvody uvádějí buď kvůli důležitosti těchto ustanovení, nebo proto, že důvody pro tato ustanovení nejsou zřejmé z uvedené celkové koncepce.
- 10.10. V prováděcích aktech je nutné, aby uváděné důvody byly konkrétnější, i když i zde by vždy měla být snaha o stručnost.

10.11. Odůvodnění obecně závazných aktů však nemusí popisovat, natož hodnotit, skutečnosti, na jejichž základě je akt přijímán. Zvláště u ustanovení, která stanoví dovozní cla nebo zemědělské náhrady, by podrobné odůvodnění (včetně výpočtů) nebylo prakticky možné a stačí tedy jednoduše odkázat na užitá kritéria a metody výpočtů a popsat jednak obecnou situaci, která vedla k přijetí aktu, a jednak obecné cíle, kterých se má dosáhnout⁹.

b) Individuální akty

10.12. Důvody, z nichž vychází individuální akt, by měly být uvedeny podrobněji.

10.13. To platí zejména u aktů, kterými se zamítá žádost. Podrobné odůvodnění musí také obsahovat rozhodnutí v oblasti hospodářské soutěže, v nichž je třeba popsat složité skutkové i právní okolnosti; rozhodnutí však musí zůstat jasné, a tak je třeba se i v tomto případě snažit, aby bylo stručné.

c) Zvláštní ustanovení

10.14. Mimořádnou pozornost je třeba věnovat odůvodnění některých ustanovení, jako jsou zejména:

- ustanovení o odchylkách,
- ustanovení v rozporu s obecnou úpravou,
- ustanovení představující výjimku z obecné zásady, například ustanovení se zpětnou působností,
- ustanovení, která mohou být na újmu některým dotčeným osobám, a
- ustanovení, která stanoví vstup předpisu v platnost dnem jeho vyhlášení.

⁹

Viz rozsudek ve věci *Schwarze v. Einfuhr- und Vorratstelle für Getreide und Futtermittel*, 16/65, Recueil 1965, s. 877.

d) Odůvodnění subsidiarity a proporcionality aktu

10.15. Ve vztahu k zásadám subsidiarity a proporcionality by mělo být uvedeno konkrétní odůvodnění.

10.15.1. Při výkonu svých legislativních pravomocí přihlížejí orgány k zásadě subsidiarity a uvedou, jakým způsobem tak činí, v důvodové zprávě a stručněji v bodech odůvodnění.

10.15.2. Znění bodu odůvodnění týkajícího se subsidiarity se bude lišit případ od případu, ale obecně má strukturu uvedenou v bodě 10.15.4. V souladu s článkem 5 Smlouvy o EU je však třeba rozlišovat mezi oblastmi, v nichž má Unie výlučnou pravomoc, a oblastmi, v nichž výlučnou pravomoc nemá.

10.15.3. V oblastech, v nichž má Unie výlučnou pravomoc, vyžaduje čl. 5 odst. 4 Smlouvy o EU pouze dodržení zásady proporcionality. Bod odůvodnění bude proto v takovém případě obsahovat pouze důvody týkající se proporcionality a bude formulován následujícím způsobem:

„Podle zásady proporcionality je pro dosažení základního cíle (uvedte obecný cíl) nezbytné a vhodné stanovit (odkaz na konkrétní opatření upravená daným aktem). (Toto/Tato) (uvedte typ aktu) nepřekračuje rámec toho, co je pro dosažení sledovaných cílů nezbytné v souladu s čl. 5 odst. 4 Smlouvy o Evropské unii.“

10.15.4. V oblastech, které nespádají do výlučné pravomoci Unie, bude bod odůvodnění obsahovat jak důvody týkající se subsidiarity v užším slova smyslu, tak i proporcionality, jak uvádí následující vzor:

Jelikož cílů ... (uved'te typ aktu) ... (případně uved'te cíle) nemůže být dosaženo uspokojivě členskými státy ... (uved'te důvody), ale spíše jich, z důvodu ... (uved'te rozsah či účinky jednání/akce), může být lépe dosaženo na úrovni Unie, může Unie přijmout opatření v souladu se zásadou subsidiarity stanovenou v článku 5 Smlouvy o Evropské unii. V souladu se zásadou proporcionality stanovenou v uvedeném článku nepřekračuje ... (uved'te typ aktu) rámec toho, co je nezbytné pro dosažení těchto cílů.“

10.15.5. Vzhledem k tomu, že je třeba uvést skutečné důvody, musí být výše uvedené vzory doplněny a upraveny dle konkrétního případu, jak je naznačeno v závorkách. Od těchto vzorů se lze odchýlit, pokud je potřeba jednání na úrovni Unie a případně proporcionalita tohoto jednání zjevná z bodů odůvodnění.

Body odůvodnění týkající se přenesené pravomoci a prováděcí pravomoci

- 10.16. Základní akty, které ukládají Komisi, aby přijala akt v přenesené pravomoci, musí obsahovat samostatný bod odůvodnění, který odkazuje na článek 290 Smlouvy o fungování EU. Pokud jde o formulaci tohoto bodu odůvodnění a odpovídajících ustanovení, Evropský parlament, Rada a Komise se společně dohodly na standardních formulacích, které se zavázaly v co největší možné míře používat.
- 10.17. Základní akty, které ukládají Komisi, aby přijala prováděcí akty (článek 291 Smlouvy o fungování EU), musí obsahovat samostatný bod odůvodnění, který v případě potřeby odkazuje na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 182/2011 ze dne 16. února 2011, kterým se stanoví pravidla a obecné zásady způsobu, jakým členské státy kontrolují Komisi při výkonu prováděcích pravomocí¹⁰.

Odkaz na konzultace

- 10.18. Na konzultace podle nařízení (EU) č. 182/2011 se odkazuje v preambulích prováděcích aktů přijímaných Komisí.

Konzultace výboru v rámci přezkumného postupu (článek 5 nařízení) má vždy právní účinky. Skutečnost, že proběhla konzultace výboru, se neuvádí v právním východisku, ale v závěrečném bodě odůvodnění.

Příklady:

„(...) Opatření stanovená tímto rozhodnutím jsou v souladu se stanoviskem [název výboru],“

¹⁰

Úř. věst. L 55, 28.2.2011, s. 13, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/182/oj>.

Naproti tomu konzultace výboru v rámci poradního postupu (článek 4 nařízení) se uvádí v posledním právním východisku, které zní následovně:

„po konzultaci [název výboru],“

11. BODY ODŮVODNĚNÍ JSOU ČÍSLOVÁNY.

11.1. Oprávněnost tohoto požadavku vyplývá ze zřejmé potřeby jasnosti a snadné orientace v právních předpisech před jejich přijetím i po něm.

Tento požadavek platí nejen pro obecně závazné právní akty, ale také pro všechny akty orgánů, které mají ustálenou formální strukturu (název, preambule, normativní část).

11.2. Uvádí se takto: „vzhledem k těmto důvodům:

(1) ...

(2)".

Každý bod odůvodnění začíná velkým písmenem a končí tečkou s výjimkou závěrečného bodu odůvodnění, který končí čárkou.

11.3. Jediný bod odůvodnění se nečísluje.

12. NORMATIVNÍ ČÁST PRÁVNĚ ZÁVAZNÉHO AKTU NEOBSAHUJE NENORMATIVNÍ USTANOVENÍ, JAKO JSOU PŘÁNÍ A POLITICKÁ PROHLÁŠENÍ, ANI USTANOVENÍ, JEŽ OPAKUJÍ NEBO PARAFRÁZUJÍ ÚSEKY NEBO ČLÁNKY SMLUV NEBO POTVRZUJÍ JIŽ PLATNÁ PRÁVNÍ USTANOVENÍ. AKTY NEOBSAHUJÍ USTANOVENÍ, KTERÁ VYJADRUJÍ OBSAH JINÝCH CLÁNKU NEBO OPAKUJÍ NÁZEV AKTU.

Ustanovení nenormativní povahy v závazných aktech

- 12.1. Závazné akty by měly stanovovat pravidla, včetně ustanovení uvádějících informace (například: oblast působnosti, definice) nezbytné pro jejich správné pochopení a použití. Cokoli dalšího je nadbytečné: přání, úmysly a prohlášení do normativní části závazného aktu nepatří.

Příklad z nařízení obsahujícího ustanovení nenormativní povahy, kterému je třeba se vyhnout:

„Aby se podpořilo používání výrobků s ekoštitky, Komise a jiné orgány Unie, a také orgány veřejné moci na vnitrostátní úrovni, aniž je dotčeno právo Unie, půjdou příkladem při stanovování svých požadavků na výrobky.“

Toto ustanovení jasně vyjadřuje přání, které neukládá adresátům žádnou povinnost. Nepatří proto do závazného aktu, nýbrž do sdělení nebo doporučení, která doprovázejí příslušný akt.

Ustanovení, která opakují nebo parafrázuji úseky nebo články Smluv nebo jiných aktů

- 12.2. Takováto ustanovení jsou bezúčelná a způsobují právní nejistotu. Vezměme si například akt, který vychází z článku 46 Smlouvy o fungování EU, na který se řádně odkazuje v právních východiscích. Je zbytečné vytvářet odstavec, který opakuje čl. 45 odst. 1, podle něhož „Je zajištěn volný pohyb pracovníků v Unii“. Redaktor musí uvést, jak hodlá toto ustanovení provádět, nikoli je opakovat. Takové opakování je navíc nebezpečné, protože každá odchylka od původního znění může vzbuzovat dojem, a dokonce vést k domněnce, že byl zamýšlen jiný výsledek.

Ustanovení, která pouze vyjadřují obsah jiných článků

- 12.3. Taková ustanovení zní obvykle takto:

„Za účelem zavedení této úpravy přijme Rada opatření stanovená v článcích 3, 4 a 5.“

Těmto ustanovením je třeba se v co největší možné míře vyhnout, protože uvedené články obsahují všechny nezbytné informace ke svému provedení. Navíc může být taková struktura zavádějící, pokud jde o právní základ budoucího prováděcího opatření: je jím článek obsahující odkaz nebo článek, na který se odkazuje?

- 12.4. I když není možné se vyhnout použití slov, která jsou součástí názvu aktu (například v článku, který vymezuje předmět a oblast působnosti aktu), musí zde být uvedeno navíc něco, co podrobněji objasňuje význam textu.
13. NA POČÁTEK NORMATIVNÍ ČÁSTI JE PŘÍPADNĚ ZAŘAZEN ČLÁNEK VYMEZUJÍCÍ PŘEDMĚT A OBLAST PŮSOBNOSTI DANÉHO AKTU.
- 13.1. „Předmětem“ je to, čím se akt zabývá, zatímco „oblast působnosti“ uvádí kategorie skutkových nebo právních okolností a osoby, na které se akt vztahuje.
- 13.2. První článek, který vymezuje předmět a oblast působnosti, je běžný v mezinárodních dohodách a často se také vyskytuje v aktech Unie. Zda je, nebo není účelné jej použít, je třeba posoudit případ od případu.
- 13.3. Takový článek je určitě zbytečný, pokud pouze parafrázuje název. Na druhé straně může čtenáři poskytnout informace, které v zájmu stručnosti nebyly zahrnuty do názvu, ale umožní určit na samém počátku, koho se akt týká. Právě z tohoto důvodu je nutno dbát na to, aby čtenář nebyl uveden v omyl.

Například, jestliže takový článek uvádí, že se akt vztahuje na „vozidla, která mají nejvyšší rychlost 25 km/h nebo více“, může daný akt zajisté obsahovat některá ustanovení, která se vztahují například pouze na vozidla, která mají nejvyšší rychlost 50 km/h, neboť takové vozidlo v každém případě spadá do vymezené oblasti působnosti. Akt nesmí naopak obsahovat žádné ustanovení vztahující se na vozidlo, které má nejvyšší rychlost například 20 km/h, protože po přečtení článku o oblasti působnosti by výrobce nebo vlastník takového vozidla již nemusel číst zbytek normativní části.

- 13.4. Někdy není jasný rozdíl mezi oblastí působnosti a definicí. V následujícím příkladu daná definice rovněž uvádí oblast působnosti aktu:

„Článek 1 – Pro účely této směrnice se „vozidlem“ rozumí každé motorové vozidlo určené k provozu na pozemních komunikacích, s karoserií nebo bez karoserie, které má nejméně čtyři kola a maximální konstrukční rychlost vyšší než 25 km/h, a jeho přípojná vozidla, s výjimkou kolejových vozidel, zemědělských traktorů a strojů.“

Tento článek by mohl jednoduše znít „Článek 1 – Tato směrnice se vztahuje na každé motorové vozidlo určené ...“, a věta by končila slovy „dále jen ‚vozidlo‘“. Tomuto řešení se obvykle dává přednost, obzvláště v případě, že akt nemá článek upravující další definice. Umožňuje totiž uvádět oblast působnosti jasněji a příměji.

14. NEJSOU-LI VÝRAZY UŽÍVANÉ V AKTU JEDNOZNAČNÉ, MĚLY BY BÝT JEJICH DEFINICE SHROMÁŽDĚNY V JEDINÉM ČLÁNKU NA POČÁTKU AKTU. TYTO DEFINICE NEOBSAHUJÍ SAMOSTATNÁ NORMATIVNÍ USTANOVENÍ.

- 14.1. Všem výrazům musí být připsán význam, který mají v běžném nebo odborném jazyce. V zájmu jasnosti však může být nezbytné v samotném aktu vymezit význam použitých slov. To platí mimo jiné v případech, kde má výraz několik významů, ale je třeba jej chápat pouze v jednom z nich, nebo pokud musí být pro účely daného aktu význam omezen nebo rozšířen oproti významu, který se danému výrazu obvykle připisuje. Definice nesmí být v rozporu s běžným významem výrazu.

Definovaný výraz musí být používán v uvedeném významu v celém aktu.

- 14.2. Druhá věta tohoto pokynu uvádí příklad běžné chyby při redakci aktů:

- 14.2.1. Příklad špatné formulace:

„d) „stížností“ se rozumí každá informace předložená ... jakoukoli osobou v zájmu bezpečnosti plavidla ... pokud členský stát, kterého se to týká, nepokládá zprávu nebo stížnost za zjevně neopodstatněnou; totožnost osoby, která předkládá zprávu nebo stížnost, nesmí být oznámena veliteli nebo majiteli daného plavidla.“

- 14.2.2. Podtržená část věty není definicí, ale představuje samostatné normativní ustanovení.
- 14.3. Pravidlo se musí nacházet v normativních ustanoveních. V našem příkladu je redaktor mohl vložit na vhodné místo v jednom z ostatních článků („... Jestliže členský stát obdrží stížnost, kterou nepokládá za zjevně neopodstatněnou, ...“) a mohl přidat druhý pododstavec s větou „Totožnost osoby ...“.
- 14.4. Požadavek, že se do definic nesmí vkládat samostatná normativní ustanovení, není pouze otázkou snahy o logickou důslednost. Jestliže jsou takové prvky zahrnuty do definice, je zde nebezpečí, že jelikož nejsou všechny normativní prvky na stejném místě, může čtenář při výkladu některé z nich přehlédnout.
15. NAKOLIK JE TO MOŽNÉ, MUSÍ MÍT NORMATIVNÍ ČÁST STANDARDNÍ STRUKTURU (PŘEDMĚT A OBLAST PŮSOBNOSTI – DEFINICE – PRÁVA A POVINNOSTI – USTANOVENÍ O PŘENESENÍ PRÁVOMOCI A O SVĚŘENÍ PROVÁDĚCÍ PRÁVOMOCI – PROCESNÍ USTANOVENÍ – USTANOVENÍ TÝKAJÍCÍ SE PROVÁDĚNÍ – PŘECHODNÁ A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ).
NORMATIVNÍ ČÁST SE DĚLÍ NA ČLÁNKY A S OHLEDEM NA SVOU DÉLKU A SLOŽITOST TÉŽ NA HLAVY, KAPITOLY A ODDÍLY. OBSAHUJE-LI NEKTERÝ CLÁNEK SEZNAM, MELA BY BÝT KAŽDÁ POLOŽKA SEZNAMU OZNACENA ČÍSLEM NEBO PÍSMENEM, A NIKOLI ODRÁŽKOU *
- 15.1. Poměrně přísná pravidla pro formální úpravu platí pro následující textové komponenty standardní struktury normativní části:
- 1) předmět a oblast působnosti (viz pokyn 13);
 - 2) definice (viz pokyn 14);
 - 3) ustanovení, která se týkají aktů v přenesené pravomoci a prováděcích aktů;

*

České znění tohoto vydání Společné praktické příručky, včetně znění pokynů, bylo podle potřeby přizpůsobeno, mimo jiné v návaznosti na změny zavedené Lisabonskou smlouvou.

- 4) ustanovení, která se týkají provádění. Ustanovení týkající se provádění a lhůt pro provedení směrnice členskými státy vychází ze stanovených vzorů. Ostatní ustanovení, například ustanovení týkající se sankcí, které mají být stanoveny na vnitrostátní úrovni, nebo možných prostředků nápravy, mají také ustálenou podobu;
 - 5) přechodná a závěrečná ustanovení. Patří sem:
 - případné zrušení dřívějších aktů (viz pokyn 21); jestliže den zrušení není stejný jako den, kdy má přijímaný akt vstoupit v platnost, musí být den zrušení jasně uveden;
 - pravidla pro přechod od starého systému k novému; použitý jazyk a především uvedená data nesmějí ponechat jakékoliv pochybnosti o období, během kterého se dřívější pravidla nebo část těchto pravidel použijí i nadále poté, co nový systém vstoupí v platnost;
 - ustanovení pozměňující dřívější akty (viz pokyn 18);
 - období, během kterého má být akt používán (viz pokyn 20).
- 15.2. Ostatní komponenty – práva a povinnosti a procesní ustanovení, s výjimkou ustanovení týkajících se aktů v přenesené pravomoci a prováděcích aktů – tvoří vlastní normativní část aktu a jejich forma závisí na účelu aktu a míře složitosti systému, který zavádějí.

- 15.3. Jestliže článek obsahuje seznam, je nutno dbát na to, aby byla každá položka seznamu v souladu s uvozující částí věty a aby se k ní přímo vztahovala. Proto je vhodné vyhnout se vkládání samostatných vět nebo pododstavců do seznamu.

Příklad nevhodné formulace:

„Příslušné orgány provádějí kontroly, aby zajistily:

- a) soulad mezi nákupy a dodávkami,

Při provádění kontroly použijí zejména koeficienty zpracování stanovené v právu Unie, pokud existují. Ve všech ostatních případech se kontroly opírají o koeficienty obecně uznávané v daném průmyslovém odvětví,

- b) správné konečné použití surovin,

- c) dodržování práva Unie.“

V takovém případě je lepší nepoužít seznam a formulovat text následovně:

„Příslušné orgány provádějí kontroly, aby byl zajištěn soulad mezi nákupy a dodávkami.

Při provádění kontroly použijí zejména koeficienty stanovené v právu Unie, pokud existují. Ve všech ostatních případech se kontroly opírají o koeficienty obecně uznávané v daném průmyslovém odvětví.

Kontroly jsou také zaměřeny na zajištění správného využití surovin a dodržování práva Unie.“

- 15.4. Strukturální členění normativní části právního aktu je uvedeno níže v tabulce. Akty s jednoduchou strukturou se skládají z článků a jednotek členění článků. Prvními vyššími jednotkami členění aktů jsou kapitoly, rozdělené v případě potřeby na oddíly. Pouze když je text obzvláště složitý, mohou být kapitoly seskupeny do hlav, které pak mohou být případně seskupeny do částí.

Kategorie / Označení	Symbol	Způsob odkazu	Poznámky
I. Vyšší jednotky členění			Vyšší jednotky členění mohou, ale nemusí mít nadpis ¹¹
– Část	Část I (nebo Část první))	(v) části I (nebo části první)	Používá se (společně nebo jednotlivě) v některých dlouhých nebo velmi členitých textech
– Hlava	Hlava I	(v) hlavě I (v) [části I] hlavě I	
– Kapitola	Kapitola I (nebo Kapitola 1)	(v) kapitole I (nebo kapitole 1) (v) [části I hlavě I] kapitole I (nebo [části I hlavě I] kapitole 1)	
– Oddíl	Oddíl 1	(v) oddíle 1 (v) [části I hlavě I kapitole I] oddíle I	
II. Základní jednotka členění			Tyto jednotky členění mohou, ale nemusí mít nadpis
– Článek	Článek 1 ¹²	(v) článku 1	Průběžné číslování (i v případě vyššího členění)
nebo			

¹¹ Číslování těchto jednotek členění začíná nanovo, kdykoli jsou zahrnuty do nových jednotek členění vyšší úrovně (například první kapitola hlavy II bude očíslována jako „kapitola I“, i když hlava I obsahuje více kapitol).

¹² Články jsou číslovány průběžně v celém aktu i tam, kde jsou vyšší jednotky členění. Pokud akt obsahuje pouze jeden článek, tento článek se označí jako „Jediný článek“.

– Bod	I (nebo A) nebo I. (nebo A. nebo 1.)	(v) bodě/u I (nebo bodě/u A) (v) bodě/u I. (nebo bodě/u A. nebo bodě/u 1.)	Používá se v některých doporučeních, usneseních a prohlášeních
III. Nižší jednotky členění			Tyto jednotky členění nemají nadpis
– Odstavec	1.	(v) odstavci 1 (v) [čl. 1 odst. 1]	Samostatné nižší jednotky členění článku
– Pododstavec	žádný	(v) prvním pododstavci (v) [čl. 1 prvním pododstavci]	Nesamostatný prvek článku nebo jednotka členění odstavce
– Písmeno	a)	(v) písmeni/u a) (v) [čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci] pism. a)	Zpravidla mu předchází uvozující věta
– Bod	i) 1)	(v) bodě/u i) (v) bodě/u 1) (v) [čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci] bodě/u i) bodě/u 1)	Zpravidla mu předchází uvozující věta
– Odrážka	–	(v) první odrážce (v) [čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci pism. a) bodě/u i) bodě/u 1)] první odrážce	
– Věta	žádný	(v) první větě (v) [čl. 1 odst. 1 prvním pododstavci pism. a) bodě/u i) bodě/u 1) první odrážce] první větě	Je za ní tečka

Vnitřní a vnější odkazy (pokyny 16 a 17)

16. ODKAZY NA JINÉ AKTY JE TŘEBA OMEZIT NA NEJNIŽŠÍ MOŽNOU MÍRU. ODKAZY PŘESNĚ URČUJÍ AKT NEBO USTANOVENÍ, NA KTERÉ ODKAZUJÍ. JE ROVNĚŽ TŘEBA VYVAROVAT SE KŘÍŽOVÝCH ODKAZŮ (ODKAZY NA AKT NEBO ČLÁNEK, JENŽ SÁM ODKAZUJE NA VÝCHOZÍ USTANOVENÍ) A STUPŇOVANÝCH ODKAZŮ (ODKAZY NA USTANOVENÍ, JEŽ SAMO ODKAZUJE NA JINÉ USTANOVENÍ).

Vnitřní a vnější odkazy

- 16.1. Vnitřní odkaz odkazuje na jiné ustanovení téhož aktu. Vnější odkaz odkazuje na jiný akt, buď na akt Unie, nebo na jiný zdroj.

16.1.1. Příklad vnitřního odkazu:

Ustanovení odkazující na přílohu téhož aktu

„1. Nebezpečnost přípravku pro životní prostředí se hodnotí jedním nebo více z těchto postupů:

a) konvenční metodou popsanou v příloze III;“

16.1.2. Příklad vnějšího odkazu:

Ustanovení odkazující na jiný akt

b) stanovením nebezpečných vlastností přípravku pro životní prostředí nezbytným pro příslušnou klasifikaci v souladu s kritérii uvedenými v příloze VI směrnice ...“

- 16.2. Vnitřní i vnější odkazy musí být dostatečně přesné, aby čtenář mohl snadno nahlédnout do aktu, na který se odkazuje.
- 16.3. Vnější odkazy vyžadují zvláštní obezřetnost. Především je nutno se ujistit, že akt, na který se odkazuje, je dostatečně jasný a přístupný veřejnosti.

Zásada

16.4. Odkaz by se měl používat pouze tehdy, když:

- to umožní zjednodušení textu tím, že se neopakuje obsah ustanovení, na které se odkazuje,
- to nemá nepříznivý vliv na srozumitelnost ustanovení a
- akt, na který se odkazuje, byl vyhlášen, zveřejněn nebo je veřejnosti dostatečně přístupný.

16.5. Rovněž je třeba umírněnosti při užívání odkazů s ohledem na zásadu transparentnosti. Mělo by být možné číst daný akt a rozumět mu i bez nahlédnutí do jiných aktů. Úsilí vytvořit text, který se snadno čte, by však nemělo vést k přejímání ustanovení primárního práva do práva sekundárního (viz bod 12.2).

16.6. Před přijetím rozhodnutí o tom, zda je vhodné použít odkaz, je třeba zvážit důsledky jakýchkoliv následných změn aktu, na který se má odkazovat.

Srozumitelnost

16.7. Odkaz by měl být formulován tak, aby základní myšlenka ustanovení, na které se odkazuje, byla srozumitelná i bez nahlédnutí do tohoto ustanovení.

Příklady:

Namísto:

„Článek 15 se vztahuje na vývoz do zemí ...“,

je vhodnější:

„Kontrolní postup stanovený v článku 15 se vztahuje na vývoz do zemí ...“

Jasnost

16.8. Je vhodné upřesnit, na které skutkové situace nebo právní důsledky pravidla se odkazuje.

16.8.1. Je nutno se vyhnout odkazům na jiná ustanovení uvedeným pouze v závorkách.

- 16.8.2. Některá ustanovení odkazují na obdobné použití jiného pravidla (použití „mutatis mutandis“). Takovýto odkaz by se měl používat pouze v případě, že by bylo nepřiměřené znovu uvádět a přizpůsobovat pravidlo, na které se odkazuje. Je důležité co nejpřesněji uvést, jak se pravidlo, na které se odkazuje, použije.
- 16.9. Důsledky odkazu uvedeného slovy „aniž je dotčen“ jsou často značně nejasné. Mimo jiné mohou existovat rozpory mezi aktem obsahujícím odkaz a aktem, na který se takto odkazuje. Takovým odkazům se lze zpravidla vyhnout přesnějším vymezením oblasti působnosti. Kromě toho není nutné používat tuto formulaci pro odkaz na ustanovení vyšší právní síly, která platí v každém případě.

Příklady:

Příklad nevhodné formulace:

„Aniž je dotčena směrnice 91/414/EHS, vztahují se články této směrnice o klasifikaci, balení, značení a listech s údaji o bezpečnosti na výrobky na ochranu rostlin.“,

Doporučené znění

„Články této směrnice o ... se vztahují na výrobky na ochranu rostlin.“

Citace aktu v názvu jiného aktu

- 16.10. Pokud se na určitý akt odkazuje v jiném aktu, musí se buď uvést celý název aktu, na který se odkazuje, s údaji o zveřejnění, nebo jeho zkrácený název – zejména jestliže se odkaz nachází v názvu nebo jestliže byl daný akt již jednou citován.

16.10.1. Pokud se na název aktu odkazuje v **názvu** jiného aktu:

- vynechá se název orgánu, který akt přijal, jestliže akt, na který se odkazuje, byl přijat týž orgánem jako akt, ve kterém se odkaz činí (pokud se však odkazuje na více aktů přijatých různými orgány, názvy orgánů je třeba vždy uvést, a to i v případě, že některé z nich jsou ty orgány, které přijímají akt, ve kterém se odkaz činí);

- vynechá se rovněž datum, ledaže se jedná o odkaz na nezveřejněný akt, který nemá úřední pořadové číslo ani číslo zveřejnění;
- vynechají se slova, která by zbytečně zatížila název aktu, ve kterém se činí odkaz, nebo by mohla být matoucí, například spojení „a kterým se mění ...“ nebo „a o zrušení ...“, jakož i údaje, které mohou následovat za názvem aktu jako „kodifikované znění“, „přepřacované znění“, apod.;
- neodkazuje se na zveřejnění v Úředním věstníku.

16.10.2. V **právních východiscích**, která jsou formální povahy, se uvádí *úplný název aktu*¹³, na který se odkazuje. V případě směrnic nebo rozhodnutí, které mají být oznámeny a již byly zveřejněny, se uvede číslo zveřejnění. Za úplným názvem následuje poznámka pod čarou uvádějící odkaz na zveřejnění v Úředním věstníku. Tato poznámka pod čarou se nepoužívá v případě Smluv a dalších dobře známých aktů (např.: Akt o přistoupení, Dohoda o partnerství AKT-EU).

Příklady:

„s ohledem na nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 211/2011 ze dne 16. února 2011 o občanské iniciativě*, a zejména ...

(¹) Úř. věst. L 65, 11.3.2011, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/211/oj>.“

16.10.3. V ostatních částech aktu (odůvodnění, články a přílohy) se používá zjednodušený způsob odkazování¹⁴:

- u aktu, na který se odkazuje poprvé (i v případě, že byl uveden v názvu) a na který se neodkazovalo ani v právních východiscích, se uvede název orgánu, který akt přijal, a číslo aktu spolu s poznámkou pod čarou obsahující úplný název aktu a odkaz na zveřejnění v Úředním věstníku¹⁵;

¹³ Od 1. července 2013 zahrnuje odkaz na úplný název všechna slova uvedená v názvu aktu jako „a kterým se mění“ nebo „a o zrušení“, nikoli však údaje, které mohou následovat za názvem aktu jako „kodifikované znění“, „přepřacované znění“, atd.

¹⁴ Zjednodušený způsob odkazování byl zaveden od 1. července 2013.

¹⁵ Od 1. července 2013 zahrnuje odkaz na úplný název všechna slova uvedená v názvu aktu jako „a kterým se mění“ nebo „a o zrušení“, nikoli však údaje, které mohou následovat za názvem aktu jako „kodifikované znění“, „přepřacované znění“, atd.

- pokud byl úplný název aktu spolu s údaji o zveřejnění již uveden v právních východiscích nebo jinde v textu, odkazuje se na tento akt pouze číslem.

Příklady:

První citace:

„Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 211/2011*

(...) ~~Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 211/2011~~ ze dne 16. února 2011 o občanské iniciativě (Úř. věst. L 65, 11.3.2011, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2011/211/oj>).“

Pozdější citace:

„nařízení (EU) č. 211/2011“

V určitých případech mohou být výjimky z toho pravidla nezbytné, především v případě příloh, které obsahují formuláře nebo jiné dokumenty, které se mohou používat samostatně. V těchto případech může být nezbytné zopakovat úplný název a údaje o zveřejnění aktu, na který již bylo v předchozím textu odkazováno.

- 16.10.4. Patří k dobré legislativní praxi uvádět v bodech odůvodnění všechny akty, na které se dále v aktu bude odkazovat. To umožňuje zasadit akty do příslušného kontextu a vysvětlit, proč se na ně odkazuje.
- 16.10.5. Odkazy na další akty v normativní části je nutno omezit pouze na ty, které jsou naprosto nezbytné. Čtenář by měl mít možnost porozumět normativní části samostatně, bez nutnosti nahlížení do jiného aktu. Je třeba se také vyhnout možným problémům plynoucím ze změny nebo zrušení aktu, na který se odkazuje.

Dynamické odkazy

- 16.11. Odkaz je dynamický, jestliže se citované ustanovení vždy bere jako ustanovení ve znění veškerých případných změn.
- 16.12. Odkazy v normativní části aktů Unie jsou obvykle dynamické odkazy.

Pokud je citovaný akt změněn, má se za to, že odkaz se vztahuje na akt ve znění změn. Pokud je daný akt nahrazen novým, má se za to, že odkaz na původní akt se vztahuje na nový akt. Pokud je akt zrušen a není nahrazen novým, je nutno jakoukoliv mezeru vyplnit výkladem. Tam, kde jsou akty přepracovány nebo je vytvořeno jejich kodifikované znění a během toho dojde k přečíslování článků, musí být změny uvedeny ve srovnávací tabulce připojené ke kodifikovanému nebo přepracovanému znění.

- 16.13. Je však třeba mít na paměti, že dynamické odkazy mohou vést k problémům při výkladu dotčeného právního aktu, protože obsah ustanovení, ve kterém se odkaz činí, není předem určen, nýbrž se mění podle následných změn ustanovení, na které se odkazuje.

Statické odkazy

- 16.14. Statický odkaz odkazuje na určitý text ve znění k určitému dni, a to uvedením názvu aktu a zdroje, a popřípadě s uvedením pozměňujícího aktu.

Příklady:

„Články XX nařízení ... (*), ve znění nařízení ... (**).“

- "1. Pro účely rozpočtu a vlastních zdrojů ... se po dobu platnosti rozhodnutí 94/728/ES, Euratom použije druhé vydání Evropského systému integrovaných hospodářských účtů ve smyslu čl. 1 odst. 1 směrnice 89/130/EHS, Euratom a právních aktů, které se k nim vztahují [zejména nařízení (EHS, Euratom) č. 1552/89 a (EHS, Euratom) č. 1553/89 a rozhodnutí 94/728/ES, Euratom a 94/729/ES].
2. Pro účely oznámení podávaných členskými státy Komisi v rámci postupu při nadměrném schodku stanovených v nařízení (ES) č. 3605/93 se až do oznámení dne 1. září 1999 použije druhé vydání Evropského systému integrovaných hospodářských účtů.“

- 16.15. Odkazy ve vnitřních právních aktech Unie jsou dynamické odkazy, není-li uvedeno jinak.
- 16.16. Odkazy na právní akty Unie jsou v zásadě dynamickými odkazy, není-li uvedeno jinak.
U odkazů na jiné právní akty, než jsou akty Unie, je vhodné výslovně uvést, jestli se jedná o dynamický nebo statický odkaz.

Úpravy odkazu

- 16.17. Odkaz může být nutné upravit, pokud:
- ustanovení, na které se odkazuje, bylo zrušeno a nahrazeno novým zněním;
 - v případě statického odkazu bylo ustanovení, na které se odkazuje, změněno;
 - změna ustanovení, na které se odkazuje, má nezamýšlené dopady na ustanovení, ve kterém se na ně odkazuje.
- 16.18. Pro obecnou úpravu odkazů je dostatečné i pouhé srovnávací ustanovení.
- 16.18.1. V některých případech může být vhodné uvést v příloze srovnávací tabulku.

Příklady:

„Odkazy na zrušené směrnice se považují za odkazy na tuto směrnici v souladu se srovnávací tabulkou obsaženou v příloze IX.“

- 16.18.2. Upravovat vztah k novému ustanovení změnou příslušné části textu se nedoporučuje.

Příklad nevhodné formulace:

„V následujících ustanoveních se slova „čl. 2 odst. 4 a čl. 3 odst. 1 nařízení (EHS) č. 441/69“ nahrazují slovy „čl. 4 odst. 7 a čl. 5 odst. 3 nařízení (EHS) č. 565/80“:

- nařízení (EHS) č. 776/78, čl. 2 odst. 1,
- nařízení (EHS) č. 109/80, čl. 1 odst. 2.“

Křížové odkazy

- 16.19. Křížový odkaz je odkaz na jiné ustanovení, které samo odkazuje zpět na ustanovení, které na něj odkazovalo. Takovým odkazům je nutno se vyhnout.

Stupňované odkazy

- 16.20. Stupňovaný odkaz je odkaz na jiné ustanovení, které samo odkazuje na třetí ustanovení, a tak dále. V zájmu srozumitelnosti aktů Unie je nutno se takovým odkazům vyhnout.
17. ODKAZ V NORMATIVNÍ ČÁSTI PRÁVNĚ ZÁVAZNÉHO AKTU NA PRÁVNĚ NEZÁVAZNÝ AKT NEČINÍ TENTO NEZÁVAZNÝ AKT PRÁVNĚ ZÁVAZNÝM. ZAMÝŠLEJÍ-LI REDAKTOŘI UČINIT PRÁVNĚ ZÁVAZNÝM OBSAH PRÁVNĚ NEZÁVAZNÉHO AKTU NEBO JEHO ČÁST, JE TŘEBA JEHO ZNĚNÍ V CO NEJVĚTŠÍ MÍŘE VČLENIT DO PRÁVNĚ ZÁVAZNÉHO AKTU.
- 17.1. První věta tohoto pokynu je pouze konstatováním skutečnosti. Příklad: Jestliže je rozhodnutí přijato jako výsledek usnesení, je rozhodnutí právně závazným aktem a usnesení zůstává politickým aktem bez jakékoliv právní závaznosti.
- 17.2. Druhá věta tohoto pokynu se vztahuje zejména na případ technických norem, které často navrhuji normalizační subjekty nebo jim podobné organizace. Je často příliš zatěžující převzít do textu celé znění dlouhých nezávazných aktů. To běžně platí například pro popisy provádění laboratorních zkoušek. V takovém případě se pouze odkáže na dotčený akt.

Příklady:

„Obsah dehtu, nikotinu a oxidu uhelnatého v cigaretách uvedený v čl. 3 odst. 1, 2 a 3, který musí být uveden na balíčcích cigaret, se měří na základě norem ISO 4387 v případě dehtu, ISO 10315 v případě nikotinu a ISO 8454 v případě oxidu uhelnatého.

Přesnost údajů o dehtu a nikotinu na balíčcích se ověřuje podle normy ISO 8243.“
ISO standard 8243."

V tomto případě je z kontextu jasné, že záměrem zákonodárce bylo učinit normu, na kterou se odkazuje, závaznou.

- 17.3. Je možné omezit odkaz na ustanovení platné v době, kdy byl právně závazný akt přijat, tím, že se uvede číslo a datum (nebo rok) právně nezávazného aktu, na který se odkazuje, nebo použitím formulace jako „ve znění ze dne ...“ (viz také pokyn 16, dynamické a statické odkazy).
- 17.4. Má-li se však udržet znění daného nezávazného aktu pod kontrolou, mělo by být převzato do textu. Jestliže se nezávazný text neuvádí v plném znění, je často přesto užitečné zachovat jeho strukturu a vynechat určité body nebo části, v případě potřeby s vysvětlením v poznámce pod čarou. Podobně, pokud se vkládají body nebo přílohy, které neexistovaly v textu převzatého aktu, číslují se „1a“, „1b“ a tak dále. Jestliže se vkládá bod nebo příloha před bod 1 nebo přílohu I, označí se jako bod -1 nebo příloha -I.

Příklady:

„3a. EHS SCHVÁLENÍ TYPU⁽¹⁾

K certifikátu EHS schválení typu se připojí formulář podle vzoru v příloze X.
typeapprovalcertificate

...

4. SYMBOL S KORIGOVANÝM KOEFICIENTEM ABSORBCE

(4.1.)

(4.2.)

(4.3.)

4.4. Na každém vozidle, které odpovídá typu vozidla schváleného podle této směrnice, se zřetelně a na přístupném místě připojí

⁽¹⁾ Znění příloh je podobné znění předpisu č. 24 Evropské hospodářské komise OSN; konkrétně nemá-li bod předpisu č. 24 svůj protějšek v této směrnici, je jeho číslo uvedeno pro informaci v závorce.“

Pozměňující akty (pokyny 18 a 19)

18. KAŽDÁ ZMĚNA AKTU JE ZŘETELNĚ VYJÁDŘENA. ZMĚNY MAJÍ PODOBU TEXTU, JENŽ SE VLOŽÍ DO POZMĚŇOVANÉHO AKTU. NAHRAZENÍ CELÝCH USTANOVENÍ (ČLÁNKŮ NEBO JEDNOTEK ČLENĚNÍ ČLÁNKŮ) JE TŘEBA DÁT PŘEDNOST PŘED VLOŽENÍM ČI ZRUŠENÍM JEDNOTLIVÝCH VĚT, ČÁSTÍ VĚT NEBO SLOV.

POZMĚŇUJÍCÍ AKT NEOBSAHUJE SAMOSTATNÁ VĚCNÁ USTANOVENÍ, JEŽ NEJSOU VKLÁDÁNA DO POZMĚŇOVANÉHO AKTU.

Zásada formální změny

- 18.1. Částečná změna aktu se obvykle provádí pomocí formální změny, tj. textové změny daného aktu¹⁶. Text změny se musí tedy vložit do pozměňovaného textu.

Příklady:

„Článek 1

Nařízení ... se mění takto:

- 1) V článku 13 se odstavec 1 nahrazuje tímto:
„1. Statistické údaje požadované systémem Intrastat ...“.
- 2) Článek 23 se mění takto:
 - a) v odstavci 1 se zrušují písmena f) a g);
 - b) odstavec 2 se nahrazuje tímto:
„2. Členské státy mohou stanovit, že ...“;
 - c) vkládá se nový odstavec [2a]*, který zní:
„2a. V případě poskytovatelů statistických údajů ...“;
 - d) doplňuje se nový odstavec [4]*, který zní:
„4. Komise zajistí zveřejnění v Úředním věstníku“.

*

Viz komentář k bodu 18.13.5.

¹⁶

Odchylka tvoří výjimku z tohoto pravidla: viz bod 18.14.

- 18.2. Články, odstavce nebo body se nesmějí přechíslovávat kvůli možným problémům s odkazy v jiných aktech. Stejně tak se místa uvolněná zrušením článků nebo jiných číslovaných částí textu nedoplňují jinými ustanoveními s výjimkou případu, kdy je obsah stejný jako obsah textu, který byl předtím zrušen.

Zákaz samostatných věcných ustanovení

- 18.3. Pozměňující akt nesmí obsahovat nová věcná ustanovení, která nebudou součástí pozměňovaného aktu. Protože jediným právním účinkem nového aktu je změna původního aktu, vyčerpá nový akt svůj účinek, jakmile vstoupí v platnost. Pouze pozměněný původní akt existuje dále a řídí se jím celý předmět právní úpravy.
- 18.4. Tento přístup značně zjednodušuje kodifikaci legislativních textů, protože existence samostatných ustanovení v rámci pozměňujících ustanovení by vedla ke spleť právní situaci.

Zákaz změny pozměňujících aktů

- 18.5. Protože pozměňující akt nesmí obsahovat žádná samostatná věcná ustanovení a vyčerpává své účinky změnou jiného aktu, nesmějí se pozměňující akty dále měnit. Pokud jsou třeba další změny, musí se vždy měnit původní, již dříve pozměněný akt.

Příklady:

Rozhodnutí Rady 1999/424/SZBP ze dne 28. června 1999, kterým se mění rozhodnutí 1999/357/SZBP, kterým se provádí společný postoj 1999/318/SZBP o dodatečných restriktivních opatřeních vůči Federální republice Jugoslávii, je rozhodnutí, kterým se mění rozhodnutí (1999/357/SZBP), přičemž posledně uvedeným rozhodnutím bylo změněno další rozhodnutí (1999/319/SZBP).

Již název rozhodnutí 1999/424/SZBP měl vyjadřovat, že rozhodnutí 1999/357/SZBP změnilo rozhodnutí 1999/319/SZBP. Problémy rovněž vznikají v souvislosti s normativní částí rozhodnutí 1999/424/SZBP. Bylo by vhodnější změnit rozhodnutí 1999/319/SZBP přímo.

Povaha pozměňujícího aktu

- 18.6. Obecně je vhodnější, aby byl pozměňující akt stejného typu jako pozměňovaný akt. Zejména se nedoporučuje měnit nařízení směrnici.

- 18.6.1. Některá ustanovení primárního práva však ponechávají na orgánech, jaký typ aktu zvolí, tím, že jim svěřují pravomoc přijmout „opatření“ nebo že výslovně uvedou několik možných typů aktu.
- 18.6.2. Kromě toho může akt, který se mění, stanovit možnost změny jiným typem aktu.

Změny příloh

- 18.7. Změny příloh, které obsahují technické části aktu, se obvykle provádějí v příloze pozměňujícího aktu. Od tohoto pravidla se lze odchýlit pouze tehdy, když se jedná pouze o méně rozsáhlou změnu.

Příklad:

„Přílohy II, IV a VI nařízení ... se mění v souladu s přílohou tohoto nařízení.“

V tomto případě musí příloha pozměňujícího aktu obsahovat úvodní ustanovení, které jasně stanoví rozsah změn:

„PŘÍLOHA

Přílohy II, IV a VI se mění takto:

- 1) V příloze II se bod 2.2.5 nahrazuje tímto:

„2.2.5...“.

Jednoduchá změna přílohy však může být učiněna přímo v normativní části aktu:

Příklady:

„Článek

Nařízení ... se mění takto:

- 1) ...;
- 2) Název přílohy I se nahrazuje tímto: „...“.

- 18.8. Jestliže se provádí změna ustanovení, na které se odkazuje, je nutno vzít v úvahu důsledky takové změny pro ustanovení, ve kterém je odkaz obsažen. Jestliže je odkaz zamýšlen jako odkaz na dané ustanovení ve znění změn, není v případě dynamického odkazu třeba žádné další úpravy. Statický odkaz bude třeba důsledně změnit.

Název pozměňujícího aktu

- 18.9. V názvu pozměňujícího aktu musí být uvedeno číslo aktu, který se mění, a dále musí být uveden buď název tohoto aktu, nebo účel změny.

Příklady:

Pozměňovaný akt:

„Nařízení Rady ... ze dne ... o zlepšení výkonnosti zemědělských struktur“

Pozměňující akt:

- buď (název původního aktu) „Nařízení Rady ... ze dne ..., kterým se mění nařízení ... o zlepšení výkonnosti zemědělských struktur“,
- nebo (uvedení účelu změny) „Nařízení Rady ... ze dne ..., kterým se mění nařízení ..., pokud jde o velikost zemědělských podniků“.

- 18.10. Jestliže pozměňující akt přijímá jiný orgán než orgán, který přijal původní akt, musí být v názvu uveden i název orgánu, který přijal původní akt (podrobněji viz bod 16.10.1).

Příklady:

„Nařízení Komise ..., kterým se mění příloha nařízení Rady ..., pokud jde o ...“

- 18.11. Odůvodnění pozměňujícího aktu musí splňovat stejné náležitosti jako odůvodnění samostatného aktu (viz pokyny 10 a 11). Avšak vzhledem k tomu, že jeho zvláštním účelem je vysvětlit důvody pro změny učiněné pozměňujícím aktem, není v nich třeba opakovat důvody vztahující se k původnímu aktu.
- 18.12. Měnit body odůvodnění původního aktu nepředstavuje dobrou legislativní praxi. Odůvodnění původního aktu uceleně uvádí důvody pro přijetí aktu v jeho původní podobě v době jeho přijetí. Původní odůvodnění a důvody pro následné změny mohou být spojeny dohromady a doplněny o nezbytné úpravy pouze formou kodifikovaného nebo přepracovaného znění.
- 18.13. Změny se provádějí ve formě textu vloženého do aktu, který se mění. Změny musí plynule navazovat na původní text. Zejména je nutno zachovat strukturu a terminologii původního textu.
- 18.13.1. V zájmu jasnosti a s ohledem na možné problémy při překladech do ostatních úředních jazyků je nahrazení celých jednotek textu (článku nebo jednotek členění článku) vhodnější než vložení nebo zrušení vět nebo jednoho či několika výrazů;
- 18.13.2. výjimkou jsou data a čísla. V případě několika změn by se mělo použít návětí.

Příklady:

„Nařízení ... se mění takto: ...“

18.13.3. Pokud se mění několik ustanovení jednoho aktu, spojí se všechny změny do jednoho článku, který obsahuje uvozující větu a body v číselném pořadí článků, které mají být změněny.

Příklady:

Nařízení ... se mění takto:

- 1) Článek 3 se mění takto:
 - a) odstavec 1 se nahrazuje tímto:
„1. ...“;
 - b) doplňuje se nový odstavec [5]*, který zní:
„5. ...“;
- 2) Vkládá se nový článek [7a]*, který zní:

„Článek 7a
...“.

* Viz komentář k bodu 18.13.5.

18.13.4. Jestliže se mění několik aktů jediným pozměňujícím aktem, změny každého z aktů by měly být uvedeny společně v samostatném článku.

18.13.5. Různé typy změn (nahrazení, vložení, doplnění, zrušení) jsou formulovány normativně s použitím ustálených formulací.

Příklady:

„Článek X nařízení ... se nahrazuje tímto: ...“

„Vkládá se nový článek [Xa]*, který zní: ...“

„V článku Y se doplňuje nový odstavec [X]*, který zní: ...“

„V článku Z se zrušuje odstavec 3.“

* Uvozující věta může, ale nemusí obsahovat číslo jednotky členění, která se vkládá nebo doplňuje. V případě složitých změn může uvedení čísla, a je-li třeba, i další informace o přesném umístění nové pasáže usnadnit rozbor pozměňujícího aktu a tvorbu konsolidovaného znění.

- 18.13.6. Vzhledem k potřebě vyhnout se samostatným věcným ustanovením je vhodnější, aby změny vztahující se k datům, lhůtám, výjimkám, odchylkám, jakož i vymezení a prodloužení časové působnosti aktu byly vloženy do pozměňovaného aktu.

Věcná změna

- 18.14. Jak je uvedeno v bodě 18.1, má-li se změnit akt, musí to být zpravidla provedeno formální změnou.
- 18.15. Je však možné, že z důvodu naléhavosti nebo z jiných praktických důvodů a pro zjednodušení chce redaktor zařadit do aktu ustanovení, které je ve skutečnosti věcnou změnou jiného aktu. Tyto věcné změny se mohou týkat oblasti působnosti onoho jiného aktu, odchylek od povinností, které ukládá, výjimek z časové působnosti aktu a tak dále.

Příklady:

„Odchylně od článku X nařízení ... lze žádosti podat po ...“

- 18.15.1. Zejména z důvodu transparentnosti je vhodnější se obecně vyhnout věcným změnám tohoto typu. V takových případech zůstává původní akt nezměněn a nová ustanovení se od něj odchylují, což vede k tomu, že původní text, který zůstává v platnosti, existuje vedle nového textu, který pozastavuje použití některých ustanovení původního textu, pozměňuje jejich oblast působnosti nebo je doplňuje.
- 18.15.2. Pokud má věcná změna velmi omezenou oblast působnosti, je přijatelné, když se neprovede textová změna odpovídajícího aktu. Jestliže je však změna většího rozsahu, je nutno přijmout samostatný pozměňující akt.

19. AKT, JEHOŽ HLAVNÍM CÍLEM NENÍ POZMĚNIT JINÝ AKT, MŮŽE NA KONCI OBSAHOVAT ZMĚNY JINÝCH AKTŮ, JEŽ VYPLÝVAJÍ Z NOVÉ PRÁVNÍ ÚPRAVY, KTEROU ZAVÁDÍ. JSOU-LI TYTO ZMĚNY VĚTŠÍHO ROZSAHU, MĚL BY BÝT PŘIJAT SAMOSTATNÝ POZMĚŇUJÍCÍ AKT.
- 19.1. Akt se samostatnými věcnými ustanoveními někdy mění právní kontext v daném odvětví do té míry, že je nutné změnit další akty upravující jiné oblasti v tomtéž odvětví. Pokud je změna celkově podřadná vzhledem k hlavní oblasti působnosti aktu, nevztahuje se na společné umístění samostatných věcných a pozměňujících ustanovení v jediném aktu zákaz uvedený v pokynu 18 o začlenění samostatných věcných ustanovení do pozměňujících aktů.
- 19.2. V každém případě musí být změna provedena formou textové změny podle pravidla uvedeného v pokynu 18.
- 19.3. Aby byla změna zjevná, musí být zmíněna v názvu aktu, a to tak, že se uvede číslo pozměňovaného aktu (viz bod 8.3).

Příklady:

Směrnice Rady 92/96/EHS ze dne 10. listopadu 1992 o koordinaci právních a správních předpisů týkajících se přímého životního pojištění a o změně směrnic 79/267/EHS a 90/619/EHS.

- 19.4. Převažují-li v aktu pozměňující ustanovení s tím důsledkem, že akt, který nebyl v první řadě zamýšlen jako pozměňující akt, se takovým aktem ve skutečnosti stane, měl by být daný akt z důvodů uvedených v bodech 18.3 a 18.4 rozdělen do dvou samostatných aktů.

Závěrečná ustanovení, zrušovací ustanovení a přílohy
(pokyny 20, 21 a 22)

20. USTANOVENÍ UPRAVUJÍCÍ DATA, LHŮTY, VÝJIMKY, ODCHYLKY, PRODLOUŽENÍ ÚČINKŮ, PŘECHODNÁ USTANOVENÍ (ZEJMÉNA TÝKAJÍCÍ SE ÚČINKŮ AKTU NA STÁVAJÍCÍ STAV) A ZÁVĚREČNÁ USTANOVENÍ (VSTUP V PLATNOST, LHŮTA PRO PROVEDENÍ A POUŽITELNOST AKTU V ČASE) JSOU FORMULOVÁNA PŘESNĚ.

USTANOVENÍ O LHŮTÁCH PRO PROVEDENÍ A POUŽITELNOSTI AKTU STANOVÍ DATUM V PODOBĚ DEN/MĚSÍC/ROK. V PŘÍPADĚ SMĚRNIC JSOU TATO DATA VYJÁDŘENA TAK, ABY ZARUČILA DOSTATEČNOU DOBU K PROVEDENÍ.

- 20.1. V právních aktech Unie se činí rozdíl, v závislosti na povaze aktu, mezi dnem vstupu v platnost a dnem nabytí účinku. Den použitelnosti aktu navíc může být odlišný od dne vstupu v platnost nebo dne, kdy ustanovení nabývají účinku.

A) Vstup v platnost

- 20.2. Legislativní akty ve smyslu čl. 289 odst. 3 Smlouvy o fungování EU vstupují v platnost dnem, který je v nich stanoven, jinak dvacátým dnem po vyhlášení (viz čl. 297 odst. 1 třetí pododstavec Smlouvy o fungování EU). Totéž platí pro některé nelegislativní akty (viz čl. 297 odst. 2 druhý pododstavec Smlouvy o fungování EU), tj. nelegislativní akty přijaté v podobě nařízení, směrnic, které jsou určeny všem členským státům, a rozhodnutí, ve kterých není uvedeno, komu jsou určena.

a) Den vstupu v platnost

- 20.3. Vstup aktu v platnost musí být stanoven na konkrétní den nebo na den určený odkazem na den vyhlášení.

- 20.3.1. Vstup aktu v platnost nemůže předcházet dni vyhlášení.

- 20.3.2. Vstup aktu v platnost nemůže být stanoven odkazem na den, který bude stanoven jiným aktem.
- 20.3.3. Vstup v platnost u aktu, který tvoří právní základ jiného aktu, nemůže být podmíněn vstupem v platnost tohoto druhého aktu.
- 20.3.4. Žádný akt nemůže vstoupit v platnost přede dnem vstupu v platnost aktu, na kterém je založen.
- 20.3.5. Vstup aktu v platnost nemůže být podmíněn splněním podmínky, o níž veřejnost nemůže vědět.
- b) Zásady pro určení dne vstupu v platnost
- 20.4. Mohou existovat naléhavé důvody a praktické zřetele, které odůvodňují vstup v platnost před dvacátým dnem po dni vyhlášení. Tato potřeba může vzniknout především u nařízení. Platí následující pravidla.
- 20.4.1. Pro vstup aktu v platnost třetím dnem po dni vyhlášení jsou nutné naléhavé důvody. V každém případě je nutno ověřit, zda vznikla skutečně naléhavá situace.
- 20.4.2. Vstup v platnost dnem vyhlášení musí být skutečně výjimkou a musí být odůvodněn naléhavou potřebou – například potřebou předejít právnímu vakuu nebo zabránit spekulacím – která úzce souvisí s povahou daného aktu (viz bod 20.6). V aktu musí být obsažen zvláštní bod odůvodnění, který uvádí odpovídající důvody pro tuto naléhavost, s výjimkou případů, kdy se jedná o obvyklou praxi, která je již dobře známa (například v případě nařízení, kterými se stanoví dovozní cla nebo vývozní náhrady).
- 20.5. Dnem vyhlášení aktu je den, kdy je vydání Úředního věstníku, ve kterém je akt zveřejněn, veřejnosti skutečně zpřístupněno ve všech jazycích Úřadem pro publikace.
- c) Naléhavá opatření
- 20.6. Nařízení přijímaná každý den a týden, kterými Komise stanoví dovozní cla (nebo dodatečná cla v některých odvětvích zemědělství) a náhrady vztahující se na obchod se třetími zeměmi, musí být přijata v co nejkratší době před svou použitelností, zejména aby se předešlo spekulacím.

- 20.7. Je proto praxí, že tato pravidelně přijímaná nařízení vstupují v platnost dnem vyhlášení nebo následujícím pracovním dnem.
- B. Nabytí účinku
- 20.8. Směrnice, s výjimkou těch, které jsou určeny všem členským státům, a rozhodnutí, ve kterých je uvedeno, komu jsou určena, nestanoví den vstupu v platnost, ale nabývají účinku oznámením těm, jimž jsou určeny (čl. 297 odst. 2 třetí pododstavec Smlouvy o fungování EU).
- C. Den použitelnosti
- a) Zpětná působnost nařízení
- 20.9. Výjimečně a v souladu s požadavky vycházejícími ze zásady právní jistoty může mít nařízení zpětnou působnost. Do (pod)odstavce, který následuje za (pod)odstavcem upravujícím vstup v platnost, se doplní slova „Použije se ode dne ...“.
- 20.10. Pro vyjádření zpětné působnosti se v jiném než závěrečném článku často používají výrazy jako „na období od ... do ...“, „od ... do ...“ (například v případě nařízení o celních kvótách) nebo slova „s účinkem od ...“.
- b) Odložená použitelnost nařízení
- 20.11. Někdy se rozlišuje mezi vstupem nařízení v platnost a použitím zaváděného režimu, které může být odloženo. Toto rozlišení může sloužit k tomu, aby mohly být okamžitě zřízeny nové orgány, o nichž to nařízení stanoví, a aby mohla Komise přijmout prováděcí opatření, která bude nutno s těmito orgány konzultovat.

- 20.12. Pokud se ukáže, že je nezbytné odložit použití části nařízení až ke dni následujícímu po jeho vstupu v platnost, musí nařízení jasně uvádět ustanovení, kterých se to týká.

Příklady:

„Článek ...

Toto nařízení vstupuje v platnost dvacátým dnem po vyhlášení v Úředním věstníku Evropské unie.

Článek ... se použije ode dne ...“.

Je třeba se vyhnout formulacím, jako je následující příklad, které neumožňují určit den, od kterého se má dané ustanovení použít:

„Tento článek nabývá účinku:

- a) poté, co bude uzavřena dohoda mezi orgány pro odškodnění zřízenými nebo schválenými členskými státy o jejich úkolech a povinnostech a o postupech pro vyplácení náhrad;
- b) ode dne stanoveného Komisí poté, co se v úzké spolupráci s členskými státy ujistí o tom, že tato dohoda byla uzavřena;

a použije se po celou dobu platnosti této dohody.“

c) Provádění směrnic

- 20.13. Je třeba rozlišovat mezi dnem vstupu v platnost nebo nabytí účinku na straně jedné a dnem použitelnosti na straně druhé ve všech případech, kdy ti, kterým je předpis určen, budou potřebovat čas na splnění svých povinností podle daného aktu. To platí zejména pro směrnice. Ustanovení o provedení se uvádějí v článku, který předchází článku týkajícímu se vstupu v platnost, nebo případně určení aktu.

Příklady:

„Členské státy [přijmou opatření nezbytná] [uvedou v účinnost právní a správní předpisy nezbytné] pro dosažení souladu s touto směrnicí do ... Neprodleně o nich uvědomí Komisi.“ Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

- 20.14. S cílem předejít vytváření nových překážek vyplývajících z rozdílů při používání předpisů členských států v době do konce lhůty stanovené pro provedení by měl být zejména v případě směrnic určených k zajištění volného pohybu zboží, osob a služeb pevně stanoven den, od kterého se mají vnitrostátní předpisy použít.

Příklady:

„Členské státy do ... přijmou a zveřejní předpisy nezbytné pro dosažení souladu s touto směrnicí. Neprodleně o nich uvědomí Komisi.

Použijí tyto předpisy ode dne ...“

D. Konec použitelnosti nebo platnosti

- 20.15 Závěrečná ustanovení mohou obsahovat článek, který stanoví, do kdy se akt použije nebo kdy pozbývá platnosti.

E. Provádění nezávazných aktů

- 20.16. Akty, které nejsou závazné, jako například doporučení, neobsahují den nabytí účinku nebo použitelnosti. Ti, kterým jsou určeny, mohou být vyzváni, aby je uvedli do praxe do určitého dne.

F. Pravidla počítání lhůt a dob

a) Stanovení počátku lhůty nebo doby

20.17. Pokud není výslovně stanoveno jinak, začíná lhůta nebo doba plynout v 00.00 hodin uvedeného dne¹⁷. Nejčastěji používané výrazy pro označení počátku lhůty nebo doby jsou:

- od / ode dne ... (do / do dne) ...
- s účinkem od / ode dne
- nabývá účinku dnem
- použije se od / ode dne
- vstupuje v platnost dnem.

b) Stanovení konce lhůty nebo doby

20.18. Pokud není výslovně stanoveno jinak, končí lhůta nebo doba o půlnoci uvedeného dne. Nejčastěji používané výrazy pro označení konce lhůty nebo doby jsou:

- (od / ode dne) ... do / do dne
- použije se do dne vstupu ... v platnost, ale nejdéle do / do dne...
- pozbývá platnosti dnem
- použije se do / do dne.

¹⁷

Viz nařízení Rady (EHS, Euratom) č. 1182/71 ze dne 3. června 1971, kterým se určují pravidla pro lhůty, data a termíny (Úř. věst. L 124, 8.6.1971, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/1971/1182/oj>).

21. OBSOLETNÍ AKTY A USTANOVENÍ SE VÝSLOVNĚ ZRUŠÍ. PŘIJETÍ NOVÉHO AKTU BY MĚLO VYÚSTIT VE VÝSLOVNÉ ZRUŠENÍ VŠECH AKTŮ NEBO USTANOVENÍ, JEŽ SE V DŮSLEDKU TOHOTO AKTU STALY NEPOUŽITELNÝMI NEBO BEZPŘEDMĚTNÝMI.
- 21.1. Jestliže má zákonodárce při přijímání aktu za to, že by se předchozí akty nebo ustanovení neměly dále používat, protože se staly obsoletními, zásada právní jistoty vyžaduje, aby byly daným aktem výslovně zrušeny. Akt může být obsoletní nejen proto, že je v přímém nesouladu s novou úpravou, ale také například v důsledku rozšíření její oblasti působnosti. Naproti tomu není nutné rušit akt, jestliže skončila doba použitelnosti, která je v něm stanovena.
- 21.2. Výslovné zrušení ustanovení dřívějších aktů znamená, že žádné jiné ustanovení se neruší. To snižuje riziko právní nejistoty, zda se dříve použitelná úprava nadále použije či nikoli.
22. TECHNICKÉ PRVKY AKTU JSOU OBSAŽENY V PŘÍLOHÁCH, NA NĚŽ SE JEDNOTLIVĚ ODKAZUJE V NORMATIVNÍ ČÁSTI AKTU; PŘÍLOHY NESTANOVÍ NOVÁ PRÁVA A POVINNOSTI NEOBSAŽENÉ V NORMATIVNÍ ČÁSTI.

PŘI VYPRACOVÁVÁNÍ PŘÍLOH JE TŘEBA DODRŽOVAT STANDARDNÍ STRUKTURU.

A) Přílohy ve vlastním slova smyslu

- 22.1. Přílohy ve vlastním slova smyslu se používají jako prostředek uvádění určitých pravidel nebo jejich částí odděleně od hlavního textu normativní části, a to z důvodu jejich objemu nebo technické povahy. Příkladem mohou být: pravidla, která mají dodržovat celní úředníci, lékaři nebo veterinární lékaři (jako například postupy chemické analýzy, metody odběru vzorků a tiskopisy, které se mají používat), seznamy výrobků, tabulky s číselnými údaji, plány a výkresy.
- 22.2. Pokud se vyskytují praktické překážky pro začlenění pravidel nebo údajů technické povahy do normativní části aktu, doporučuje se dát je do přílohy. Na odpovídajícím místě normativní části aktu musí být vždy jasný odkaz na souvislost mezi těmito ustanoveními a přílohou (například s použitím výrazů jako „uveden v seznamu v příloze“ nebo „uvedeno v příloze I“).

- 22.3. Taková příloha je svou povahou nedílnou součástí aktu, a tudíž není nutné, aby tato skutečnost byla uvedena v ustanoveních, která na přílohu odkazují.
- 22.4. Příloha musí být v záhlaví označena slovem „PŘÍLOHA“, případně bez dalšího nadpisu. Jestliže má akt více než jednu přílohu, číslují se římskými číslicemi (I, II, III atd.)
- 22.5. Ačkoliv neexistují žádná zvláštní pravidla pro formální úpravu příloh, musí mít přílohy přesto jednotnou strukturu a musí být rozčleněny tak, aby obsah byl co nejjasnější, nehledě na jeho technickou povahu. Lze použít jakýkoliv vhodný systém číslování nebo nižšího členění.
- B) Právní akty, které jsou připojeny k jiným aktům
- 22.6. K aktu mohou být připojeny, nikoliv však jako „příloha“, jiné, již existující právní akty, které se prvně uvedeným aktem obecně potvrzují. Týká se to například pravidel vztahujících se na podřízené veřejnoprávní subjekty nebo mezinárodních dohod.
- 22.6.1. Tyto připojené akty, zejména mezinárodní dohody, mohou samy mít přílohy.
- 22.6.2. Tyto akty nejsou označeny jako „PŘÍLOHA“.

PŘÍLOHA II

Obecná struktura aktu přijatého řádným legislativním postupem

**[NAŘÍZENÍ/SMĚRNICE/ROZHODNUTÍ] EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY[(EU)/(EU,
Euratom)] [YYYY]/[N]
EVROPSKÉHO PARLAMENTU A RADY
ze dne ...
ze dne... o
[(kodifikované znění)]
[(přepřacované znění)]
[(Text s významem pro EHS)]**

EVROPSKÝ PARLAMENT A RADA EVROPSKÉ UNIE,

s ohledem na Smlouvu o fungování Evropské unie, a zejména na článek (články)... této smlouvy,

[s ohledem na Smlouvu o založení Evropského společenství pro atomovou energii, a zejména na článek (články)
... této smlouvy,]

[s ohledem na návrh Evropské komise,]

[s ohledem na podnět ... (názvy členských států),]

[s ohledem na žádost Soudního dvora,]

[s ohledem na doporučení Evropské centrální banky,]

po postoupení návrhu legislativního aktu vnitrostátním parlamentům,

[s ohledem na stanovisko Evropské komise,]

[s ohledem na stanovisko Soudního dvora,]

[s ohledem na stanovisko Evropské centrální banky,]

[s ohledem na stanovisko Účetního dvora,]

[s ohledem na stanovisko Evropského hospodářského a sociálního výboru,]

[s ohledem na stanovisko Výboru regionů,]

v souladu s řádným legislativním postupem, [s ohledem na společný návrh schválený dohodovacím výborem dne ...,]

vzhledem k těmto důvodům:

(1)

(2)

(...) ...,

PŘIJALY TOTO [NAŘÍZENÍ/SMĚRNICI/ROZHODNUTÍ]:

Článek 1

...

Článek 2

...

V ... dne ...

*Za Evropský parlament
předseda nebo předsedkyně*

...

*Za Radu
předseda nebo předsedkyně*

...

[Příloha ...]